

Tháng 10, 2023

Tâm Ma và Lễ Halloween xứ Mỹ

Portland tháng 10 mùa thu mà trời lạnh quá. Nhà của tôi lúc nào cũng để nhiệt độ máy sưởi nóng trong nhà ở 70F thế mà vẫn thấy lạnh. Mấy năm trước chàng và nàng còn sung sức, mùa thu, mùa đông vẫn thích tung tăng đi chơi miền xa xứ lạ. Năm này chúng tôi đành phải "trấn thủ lưu đồn" ở nhà cho an toàn tâm thân "không còn trẻ nữa của mình".

Thứ ba tuần này 31 Tháng Mười năm 2023 là ngày lễ Halloween trên toàn đất Mỹ. Trời lạnh như cắt thế mà các cô cậu bé tí hon kia sẽ vẫn vui vẻ chạy đi xin kẹo đấy, bạn ạ. Ngón lành chưa?

Theo truyền thuyết Halloween thì "Jack-o-lanterns" nói về một chàng trai tên Jack đã chết không được lên thiên đàng vì hắn là một người xấu, tham lam, không hề bố thí cho ai. Thế mà hắn cũng không thể xuống địa ngục được vì hắn chơi đùa và có công thả quỷ nên quỷ cũng không bắt hắn xuống địa ngục. Thế là vong hồn của Jack lang thang vất vưởng trong chốn u hồn với quả bí đỏ có chút than hồng bên trong đó do quỷ tặng. Jack phải đục thủng quả bí để có ánh sáng chiếu ra soi đường cho Jack đi lang thang. Bởi thế ngày nay chúng ta thấy trong ngày lễ Halloween, thiên hạ chạm khắc trái bí đỏ đã được làm rỗng ruột và đốt một ngón nến bên trong, trông giống như đèn Trung Thu Tháng Tám của Trung Hoa, để trước sân nhà là thế.

Ngày 31 tháng Mười giống như ngày Rằm tháng Bảy âm lịch của ta là ngày vong hồn được trở về trần thế. Truyền thống lễ hội Halloween Âu Mỹ đã dành một ngày để cho Jack trở lại cõi dương trần vui chơi thoải mái vì người sống đã hóa trang thành ma quỷ để linh hồn Jack có thể trà trộn vào cho bớt cô đơn.

Jack là một con người cô đơn, tội lỗi, là một con ma. Jack là tượng trưng cho con người nếu chơi đùa với quỷ sẽ học những tính xấu xa, làm những hành vi sai lầm, không tốt có hại cho bản thân, nhân quần, xã hội.

Lúc mới qua Mỹ, người viết rất thích tham dự vào các sinh hoạt của ngày lễ Halloween ở nhà cũng như ở trường học. Người viết thường đi "field trip" với học sinh mẫu giáo các trường tại các vườn trồng trái bí ngô gọi là Pumpkin Patch để mua một trái bí ngô to tổ bố về chạm khắc thành một "Jack-o-lantern" cho "hợp thời trang Halloween" như hàng xóm, kéo bị chê là "nhà quê" không biết gì hết. Tôi cũng khoái xem phim kinh dị, ma quái được chiếu trong dịp lễ này. Nghĩa là "ai sao tui vậy" đó mà! Smile!

Rồi thời gian qua, những háo hức muốn hội nhập nhanh chóng vào đời sống văn hoá Mỹ cũng phai dần. Tôi chỉ còn thấy vui vui trong lòng khi nhìn những em bé ngây thơ, dễ thương, mặc áo hóa trang đủ kiểu đủ trò chạy lăng xăng đi xin kẹo mà thôi. Tôi chỉ muốn được ngắm nhìn những nụ cười sung sướng, rạng rỡ của tuổi thơ khi nhận được kẹo để thấy lòng mình ấm lại đôi chút như ngày xưa tôi đã vui mừng hơn hờ khi được mẹ cha cho kẹo.

Cũng nhân ngày lễ ma quái lạ lùng này ở Mỹ, tôi lại nghĩ lan man đến những chuyện khác có liên quan đến ma. Bạn có thích nghe không?

Bạn có bao giờ thấy ma hay ngủ bị “ma đè” hay là bị “mộc đè” hoặc là bị “bóng đè” chưa? Các bạn trong diễn đàn ảo của tôi có kể lại những câu chuyện bị “mộc đè”, “bóng đè”, “ma đè” của các đương sự. Có người thấy bóng hình một người khác đứng ở cạnh giường ngủ; có người cảm thấy thân thể mình cứng đờ như bị ai đè, muốn vùng vẫy cự quậy để thoát ra nhưng không được, miệng thì la ú ớ kêu cứu người thân đến lay tỉnh dậy, v.v.

Ngay cả chính bản thân người viết, đã lâu lắm rồi, khi ngủ lúc trưa hay lúc chạng vạng tối, tôi cũng bị “mộc đè” không cự quậy được. Không hiểu sao lúc đó tôi lại tỉnh táo và niệm Phật Quan Thế Âm Bồ Tát nhiều lần thì lại hết ngay.

Bây giờ, trước khi đi ngủ, đêm nào tôi cũng lay bàn thờ Phật và lay bàn thờ Quan Thế Âm cầu nguyện mọi sự an lành đến với mọi người, mọi vật một cách rất tín tâm, nên bây giờ đêm nào tôi cũng ngủ một giấc tới sáng và lại “mơ nhiều mộng đẹp” chứ không bị “mộc đè” nữa. Có cảm tất có ứng là thế đấy!

Có nhiều đêm SL không ngủ được là vì ngày hôm đó, SL có nhiều chuyện phải suy nghĩ nên mới ngủ không được mà thôi. Hồng sao! Người viết sẽ ngủ bù lại đến 9 giờ sáng mới thức. Về hưu sung sướng là ở chỗ đó! Muốn thức khuya dậy trễ lúc nào cũng được, không cần phải dậy sớm đi làm. Mình làm chủ lấy mình mà lị!

Nhà Phật có nói nhiều về các loại ma làm cản trở, phá quấy các nhà tu hành với nhiều hình thức. Ma cũng có nhiều “thành công lực”, pháp thuật cao siêu không thua gì “đạo lực” nhiệm màu của nhà Phật, cho nên trong dân gian chúng ta thường nghe nói: “Đạo cao nhất thước, ma cao nhất trượng” để chỉ tài sức của Ma Vương cũng đáng sợ lắm. Tuy nhiên đến giờ phút cuối cùng, nếu chúng ta cương quyết, vững tâm tu hành, đạo hạnh tinh tấn thì cũng có thể thắng được ma vương chướng nghiệp đó. Trước khi Đức Phật thành đạo, Ma Vương cũng đã trở hết công lực để quấy phá Đức Phật không cho Ngài thành đạo, nhưng cuối cùng cũng phải đành chịu hàng phục trước sự dũng mãnh, quyết tâm đạt đạo của Đức Phật.

Ma thật nhiều khi không đáng sợ vì có ma hiền, ma tình, ma đẹp như là các “ma nữ đa tình” trong các chuyện ma của Bồ Tùng Linh mà các chàng thư sinh hay quý vị đàn ông rất thích đấy. Người viết chỉ sợ cái Tâm Ma của mình, của người mà thôi. Bạn thì sao?

Thật tình, bây giờ tôi không thích đọc truyện hay xem phim ma quái nữa vì chỉ làm cho tâm trí của mình thêm sợ hãi mà thôi, những chủng tử quái đản đó sẽ nằm trong tiềm thức của chúng ta có ích lợi gì đâu, cho nên tôi “delete” cái rụp nếu bạn bè gửi những chuyện ma quái đến tôi. Xin lỗi bạn nhé vì “nhân tâm tùy thích”, nếu bạn thích viết và đọc những chuyện ma quái thì xin cứ tự nhiên, còn tôi thì không.

Thật ra, Ma nằm trong tâm trí ta, trong tâm thức của ta. Ma chính là sự vô minh, là bản năng thú tính, thúc đẩy ta làm những chuyện để thỏa mãn những dục vọng tham lam, ích kỷ, sân hận, si mê của ta. Chính sự vô minh kích động ta tạo nghiệp, trói buộc ta vào thế giới luân hồi mãi mãi. Nếu ta tỉnh thức, ta có thể đuổi con ma đó ra khỏi tâm thức vì ma chỉ là những ảo ảnh không thực. Thay vào đó, ta mở rộng lòng từ bi, khoan dung, tạo những nghiệp lành thì ta sẽ không bị ma quấy nhiễu nữa vì nhà Phật đã có dạy: “Nhất thiết do tâm tạo”. Thiên đường hay địa ngục đều phát xuất từ Tâm của chúng ta.

Tóm lại: “Người ta nghĩ rằng ma chỉ có thể hiện ra trong kẹt cửa hay trong những nơi đầy bóng tối, nhưng thật ra thì chúng đang ẩn nấp trong các ngõ ngách u tối phía sau tấm màn vô minh trong tâm thức của mỗi người trong chúng ta. Khi nào chúng ta vun xới tâm thức mình để biến cái nó thành một ngôi vườn đầy hoa thơm và cỏ lạ, tràn đầy lòng Từ bi và rộng lượng, chan hòa

ánh hào quang của Phật tính, thì khi ấy trong tâm thức ta tức là ngôi vườn chan hoà ánh sáng đó sẽ không còn có bóng dáng của một con ma nào ẩn nấp.”

(Nguồn: *Có Ma Hay Không?* - Hoàng Phong)

Xin mời quý bạn đọc một câu chuyện Thiền ngắn dưới đây để biết rằng lúc nào cũng có một con quỷ ẩn mình trong ta đấy nhé. Đáng sợ chưa?

CON QUỶ BÊN TRONG

Nhà sư nọ mỗi khi bắt đầu nhập định đều thấy một con nhện khổng lồ làm ông bối rối. Nhà sư liền vấn ý sư Tô:

- Mỗi khi con bắt đầu nhập định thì luôn có một con nhện khổng lồ xuất hiện, đâu có đuổi thể nào nó cũng không đi.

- Lần tới, nếu thấy con nhện xuất hiện, con hãy vẽ một vòng tròn to làm dấu xem nó từ đâu đến. Nhà sư làm đúng như vậy. Khi ông vẽ vòng tròn to vào bụng con nhện, con nhện chạy đi, ông lại có thể tiếp tục thiền định. Sau buổi thiền định, nhà sư rất bối rối khi thấy vòng tròn nằm ngay trên bụng mình. Chính con quỷ tự trong bản thân của ta đã khiến ta phải lo âu, phiền não, khổ sở vô cùng trong cuộc sống, phải không thưa quý thân hữu? (Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi)

Mời bạn đọc câu chuyện *Chum Vàng Chum Rắn* dưới đây bàn về cái Tâm Ma tham lam sẽ thấy chum rắn thay vì chum vàng như người nông dân lương thiện đã thấy.

CHUM VÀNG CHUM RẮN

Xưa có người nhà nghèo, một hôm ra ruộng cày, cày thấy một chum vàng. Người ấy đào lên, lễ mễ bung để trên bờ ruộng. Tối về nhà khoe với vợ rằng: “Hôm nay tôi đi cày, bắt được một chum vàng to. Tôi bung để trên bờ ruộng.” Vợ bảo: “Của trời đã cho sao không mang về. Ngộ đêm nay có đũa nào lấy mất thì làm thế nào?” Chồng nói: “Thật có phải của trời cho, thì tự nhiên đem về nhà này, chẳng đũa nào lấy được cả. Mà không thật của trời cho, đũa nào nó lấy thì lấy tôi không tiếc.” Đang lúc hai vợ chồng trò chuyện với nhau thì có hai thằng kẻ trộm rình ở ngoài nhà, nó nghe được hết cả. Hai thằng bèn bảo nhau tìm ra bờ ruộng. Quả nhiên, thấy chum vàng ở đấy. Hai thằng lấy làm mừng rỡ, vội vàng khiêng về nhà. Nhưng đến lúc mở ra, trợn trừng, trợn trạc định chia nhau, thì vàng chẳng thấy đâu, chỉ thấy đầy một chum rắn. Hai thằng sợ hãi, chưa kịp đổ ra xem, thì trời đã sáng, vội đập nắp lại để giấu một nơi. Sáng hôm sau, người kia lại ra ruộng cày, thì chẳng thấy chum vàng đâu nữa. Xong buổi cày, về nhà, vợ hỏi: “Thế nào? Chum vàng làm sao?” Chồng nói: “Hôm qua tôi để chum vàng bên bờ ruộng rõ ràng. Hôm nay tôi đi cày không thấy đâu nữa. Không biết đũa nào nó đem đi đâu rồi ấy.”

Vợ bảo: “Ai bảo con người khờ dại thế! Của đã bắt được mà không đem về. Bỏ ở giữa trời, thì tất có đũa nó phải khiêng đi, yên làm sao được!” Lúc hai vợ chồng nói chuyện, thì ra hai thằng kẻ trộm lại rình, chúng nghe rõ cả đầu đuôi, lấy làm tức giận, bảo nhau rằng: “Rắn mà nó trông ra vàng! Hai vợ chồng nó đang tiếc với nhau! Ta lại đem ra bờ ruộng.” Nói rồi, hai thằng liền về nhà, khiêng cái chum vàng đem ra bờ ruộng trả.

Sáng hôm sau, người kia ra đi cày thì lại thấy cái chum ở đấy rồi. Người ấy đem mở ra xem thì lại thấy vàng vẫn còn nguyên như trước. Tối về nhà, lại khoe với vợ rằng: “Này nhà nó này! Tôi đã bảo mà, của trời đã cho mình, thì chẳng ai lấy được. Hôm nay, tôi đi cày lại thấy chum vàng ở bờ ruộng.” Vợ nói: “Thôi đi, đừng nói lếu nữa đi. Cứ nay bắt được chum vàng, mai đã mất chum vàng... Ai mà tin được!” Chồng bảo: “Thì thật mà! Tôi lại thấy cái chum ở bờ ruộng, tôi mở ra

xem rõ ràng có vàng thật mà, nhưng tôi chẳng đem về làm gì. Có phải của trời cho, thì tự khắc nó phải bò về nhà.”

Đêm hôm ấy hai thằng kẻ trộm vẫn còn rình nữa, nghe thấy hai vợ chồng nhà ấy nói chuyện, lấy làm tức mình, bảo nhau rằng: “Ừ mày bảo nó bò về nhà, thì ông cho nó bò về để cắn chết cả hai vợ chồng mày cho bõ ghét.” Rồi hai thằng mò ra bờ ruộng, con mắt tráo trung mở chum ra xem lại. Quả nhiên thấy lúc nhúc những rắn. Chúng vội vàng đập nắp lại và khiêng bỏ vào nhà người cày ruộng, rồi chạy mất. Người kia sáng dậy, ra vườn, thấy chum vàng ở đấy rồi, gọi vợ lại bảo: “Bu nó này! Tôi nói có sai đâu! Của trời đã cho thì tự nhiên nó phải bò về nhà. Cái chum vàng ở kia kia rồi. Bu nó ra mà xem.” Vợ chạy ra xem, thì quả nhiên đây một chum vàng thật. Bấy giờ chồng mới chịu lấy vàng cất vào trong nhà.

Và từ đó, hai vợ chồng mới đem cái vàng ấy mà làm giàu làm có, ăn tiêu rất sung sướng. Vì tích này mới rõ câu: “*Số giàu đem đến dừng dừng, lọ là con mắt tráo trung mới giàu*” là có nghĩa vậy. (Nguồn: Trích trong website thegioicotich.vn)

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 686-ORTB 1115-1031023)

BỆNH VIỆN KHÔNG NGƯỜI

Tôi chở bà chị họ đến bệnh viện ở downtown thành phố. Cuộc hẹn therapy dài hạn, kéo dài cả tháng cho 12 lần. Hôm nay là lần thứ hai.

Đây là bệnh viện công của thành phố dành cho những người nghèo (low income). Lần đầu đến tôi đã đi lạc vì có hai bệnh viện cùng tên ở cách nhau không xa, hỏi ra mới biết bệnh viện mới xây sẽ thay thế cho bệnh viện cũ.

Cái hẹn therapy của chị tôi vẫn ở bệnh viện cũ. Hiện nay bệnh viện mới xây các khoa đã hoạt động hầu hết chỉ còn vài bộ phận còn ở lại chờ ngày dọn sang bên kia khi mọi thứ của khoa này hoàn tất.

Tôi ngắm mặt tiền to lớn khu bệnh viện cũ, rợp cây cao bóng mát phía trước và xung quanh. Vào trong thấy phòng ốc đồ dùng và mọi phương tiện vẫn tốt đẹp sạch sẽ. Cơ ngơi thế này mà nay mai sẽ bỏ không, hoang phí. Chẳng biết người ta sẽ làm gì với một bệnh viện cao 5 tầng và nhiều phòng này?

Nước Mỹ không bao giờ thiếu những người hảo tâm donate tiền cho mục đích xã hội, nhưng dù tiền của cá nhân hay của chính phủ cũng là tiền, bệnh viện cũ còn dùng được mà bỏ đi xây mới tôi vừa thương vừa tiếc.

Đậu xe xong, tôi lấy chiếc walker 4 bánh cho bà chị và đỡ dẫn chị đi vào trong bệnh viện. Qua ông security ngay cửa, qua phía bên trái là quầy bán thuốc tây, hai chị em chậm chậm đi thẳng vào trong theo những mũi tên chỉ dẫn trước mắt để đến phòng therapy.

Chúng tôi ngồi bên ngoài chờ gọi tên. Khi chị vào phòng therapy thì tôi đi lang thang ra hành lang ngoài và không biết phải làm gì cho hết 45 phút therapy của bà chị.

Tôi đã ra tới khu pharmacy, chỉ có vài người ngồi đợi trong những dãy ghế ngay ngắn lịch sự. Đối diện khu pharmacy có một thang máy, lần trước đến đây tôi đã thấy có người lên xuống thang máy này. Tôi bỗng tò mò, muốn biết những tầng trên thế nào.

Tôi bấm nút vào thang máy và lát sau cửa mở. Tôi thở phào nhẹ nhõm thế nghĩa là những tầng trên còn hoạt động. Tôi ngần ngừ và quyết định bấm vào tầng 5 là tầng cao nhất, dự tính sau khi đi dạo tầng 5 tôi sẽ lần lượt đi xuống những tầng dưới cũng chưa chắc hết 45 phút để quay lại đón bà chị. Thật là một cuộc dạo chơi thú vị.

Tới tầng 5 thang máy dừng lại, cửa mở tôi bước ra, xung quanh vắng vẻ không bóng người. Tôi không ngạc nhiên, chỉ một nơi nào đó có bệnh nhân thì mới có người phục vụ. Tôi chọn đại lối rẽ vào hành lang khu bao tử ruột.

Hành lang dài hun hút vắng vẻ, hai bên những dãy phòng đều có ánh sáng đèn mờ sau cánh cửa đóng kín. Dĩ nhiên, đó là riêng tư của mỗi phòng bệnh nhân. Tôi thông thả bước đi, bỗng tôi thấy từ xa cuối hành lang có một bóng người khoác áo trắng, chắc là y tá vừa bước nhanh vào một căn phòng cuối dãy bên phải. Vậy là khu bao tử ruột vẫn còn người ở lại.

Tôi an tâm đi về phía cuối hành lang cho thỏa chí tò mò. Đi được nửa hành lang tôi đã nhận ra đây là hành lang cụt.

Tôi đứng trước cửa căn phòng mà người y tá vừa bước vào và lưỡng lự có nên đợi họ ra để hỏi thăm không? Có làm phiền họ không? Nhưng công tôi đã lên đây, bắt quá tôi nói mình đi tìm người thân lộn phòng.

Tôi đứng đợi cả 10 phút vẫn không thấy người y tá trở ra tôi liền thử xoay quai cửa phòng, thì ra cửa đã lock, người y tá làm gì mà bên trong im ắng không một tiếng động nào y như chốn không người.

Tôi càng bị kích thích tính tò mò và không muốn bỏ cuộc. Có thể tôi đã nhìn lầm, người y tá đã vào căn phòng khác chẳng? Tôi đi qua đi lại vài căn phòng, căn nào cũng khóa cửa và lạnh tanh y như căn phòng lúc nãy. Tôi chợt cảm thấy sự khác thường, rõ ràng hình bóng người y tá hiện ra ở cuối hành lang và vào căn phòng cuối dãy mà giờ chẳng thấy tăm hơi. Tôi sợ hãi, thấy lạnh toát từ sống lưng và lan tỏa khắp người, tôi vội đâm đầu chạy nhưng mất phương hướng tôi chạy về phía ngõ cụt, phải quay lại. Hơi lạnh kỳ quái cũng chạy đuổi theo tôi giữa dãy phòng đèn mờ hai bên im lặng đến ghê rợn. Cái hành lang quái đản hình như càng lúc càng dài thêm ra tôi chạy hoài mà chưa hết. Tôi tưởng mình sắp hụt hơi ngã quỵ.

Ra khỏi hành lang tôi đứng thở hổn hển vài giây và không dám quay đầu nhìn lại, biết đâu bóng dáng người y tá bí ẩn kia ở đâu đó lại hiện ra?

Tôi hốt hoảng đi tìm chỗ thang máy, mới lúc nãy thang máy ở đây mà bây giờ kiếm không ra, chẳng lẽ cái thang máy cũng ma quái như người y tá biến mất để trêu ngươi tôi?

Thì ra tôi lại đi sai hướng chứ thang máy có chân đâu mà chạy đi nơi khác. Tôi đi ngược lại và tìm thấy nó. Tôi bấm nút run rẩy chờ đợi thang máy mở cửa vài giây mà dài như vài thế kỷ.

Khi bước vào trong thang máy tôi bấm ngay tầng trệt và chỉ mong thang máy chạy ào ào đến mặt đất ngay cho tôi bước ra ngoài.

Cuối cùng thang máy cũng dừng ở tầng trệt, tôi vọt ra khỏi thang máy đến bên những dãy ghế chờ mua thuốc của pharmacy và ngồi phịch xuống để thở. Tôi như vừa thoát khỏi cõi âm ty trở về cõi trần gian.

Nhìn người ta vẫn lác đác bình thân qua lại, nhìn ông security đứng gác nơi cửa ra vào tôi dần dần hoàn hồn. Hình như không ai để ý, không ai biết tôi vừa từ thang máy bước ra.

Còn 15 phút nữa là bà chị xong buổi tập therapy, tôi có thể vào trong phụ giúp chị để sửa soạn ra về. Căn phòng therapy rộng lớn với nhiều người đang chữa trị cùng lúc, kẻ đứng máy tập đi, người nằm giường đang co chân duỗi căng. Bà chị tôi đang nằm trên giường tập cho chứng đau xương hông bên trái với therapist là cô Mary phụ giúp. Một therapist cùng lúc chăm cho mấy bệnh nhân, tập cho người này một lúc xong cô lại chạy sang người khác và cứ thế luân phiên.

Tôi đến bên giường bà chị và tìm cách hỏi chuyện cô Mary về cái bệnh viện này cho bằng được:

- Bao giờ thì phòng therapy của cô sẽ dọn sang bệnh viện mới?

Cô Mary vui vẻ:

- Cũng sắp thôi, chỉ còn phòng therapy này và phòng phụ khoa bên cạnh.

- Thế không còn khoa nào khác trên các tầng lầu sao?

Cô Mary khẳng định:

- Không, tất cả đã dọn đi, tầng lầu 5 dọn đi sau cùng cũng đã một tháng nay rồi. Chỉ còn một nhóm người ít ỏi chúng tôi ở lại dưới tầng trệt này.

Tôi rụt rè kể:

- Cô nói tầng 5 đã dọn đi mà sao lúc này tôi vừa lên tầng 5, thấy bóng một người y tá bước vào một căn phòng trên đó. Hay là tầng 5... có ma hả cô Mary?

Cô Mary mỉm cười lửng lơ trên tôi:

- Một là chị nhìn lầm hai là... là...

- Là ma chứ gì?

- Không, tôi muốn nói một là chị hoa mắt nhìn lầm, hai là có nhân viên y tá lên phòng trên ấy lấy đồ. Thỉnh thoảng người ta vẫn lên các phòng trên lầu để lấy vài thứ cần thiết gì đó nhanh hơn là sang phía bệnh viện mới lấy.

Những lần đưa bà chị đến bệnh viện therapy tiếp theo, tôi đều phải đi qua cái thang máy đối diện pharmacy, cái thang máy đã đưa tôi lên tầng lầu 5 vắng vẻ kinh hãi ấy. Thang máy có lẽ vẫn hoạt động để nhân viên bệnh viện xử dụng khi cần trước khi bệnh viện thật sự đóng cửa. Nhưng với tôi, cái thang máy khép kín đầy bí ẩn sẽ đưa người ta đến gặp một... bóng ma áo trắng.

Vài tháng sau thì tôi nghe tin bệnh viện cũ đã hoàn toàn đóng cửa. Bây giờ mới thực sự là bệnh viện không người.

Tôi lại có dịp đi xuống downtown thành phố, tôi cố tình đi ngang qua khu bệnh viện cũ. Khu bệnh viện cao tầng vẫn chìm trong hàng cây cao bóng mát bên cạnh con đường đông đúc nhộn nhịp xe cộ chạy qua. Nhưng trong đám giồng người hối hả, trong giồng đời bận rộn ấy có ai biết rằng bên trong bệnh viện vắng vẻ bỏ không này biết đâu vẫn... còn sót lại bóng dáng một người y tá lẫn quần trong các dãy hành lang dài thăm thẳm dù các phòng bệnh đã không còn bệnh nhân nào.

Nguyễn Thị Thanh Dương

LỜI NGƯỜI DƯỚI MỘ

Em nằm dưới đáy mộ sâu,

Thương nhau xin hẹn kiếp sau tìm về.

Đường em mây phủ sương che,

Đường anh một bóng chác se sắt lòng?

Hồn em cũng biết khóc thầm,

Khi tình chưa đủ trăm năm bạc đầu.

Ai không mong chuyện dài lâu?

Tình nào không đẹp sắc màu nên thơ?

Cũng chỉ là một giấc mơ,

Khi ta đã bước sang bờ bên kia.

Em nằm đây với đêm khuya,

Em hiu quạnh với nắng trưa muộn màng.

Em nghe gió thổi mùa sang,

Em nghe mưa kể hợp tan chuyện đời.

Nghĩa trang rộng, em lẻ loi,
Nhớ mùi hương khói, nhớ người đến thăm.
Nắm mồ này vẫn đợi anh,
Hương hoa thơm chỗ em nằm ngàn thu.
Ngồi bên mộ, anh trầm tư,
Nỗi đau vẫn mới như vừa hôm qua.
Cám ơn anh tình thiết tha,
Dù mỗi ngày mỗi cách xa nhau rồi.
Thăm em giây phút này thôi,
Trần gian anh hãy tìm vui một mình.
Ngày mai hoa sẽ héo tàn,
Khói hương sẽ tắt mộ em lại buồn.
Nguyễn Thị Thanh Dương

KỂ CHUYỆN MÙA HALLOWEEN

Chiều mùa thu thật mau tối, âm đạm dưới màn trời xám xịt. Tôi dừng xe đỗ xăng, rồi băng quơ nhìn qua bên kia đường là cửa hàng Marshalls. Tôi chợt nhớ ra trong xe có đôi bao tay tôi đã mua nhưng không vừa ý, cần trả lại tiệm. Ở xứ tự do nói chung và xứ Bắc Mỹ này nói riêng, sướng thật. Khi mua đồ về nhà, trong vòng 30 ngày có thể đem trả lại dù với bất cứ lý do gì miễn là còn tag, còn receipt rõ ràng. Nếu ở Việt Nam thì... mơ đi nhé, mà nếu họ có đồng ý cho đổi trả thì cũng mặt mày sưng sía, nặng nề mắng chửi mè oai mới hả dạ, làm cho khách hàng cảm thấy mình là “tội đồ” chứ không phải là “thượng đế”.

Nhìn đồng hồ chỉ 5 giờ 30 chiều, tôi thăm nghĩ, hôm nay Chủ nhật, cũng còn 30 phút nữa tiệm đóng cửa, nên quyết định chạy qua Marshalls, vào trả lại đồ thì mau chóng thôi. Bước ra khỏi xe, cơn gió lạnh làm tôi rùng mình, bãi đậu xe vắng ngắt, chỉ còn lác đác vài chiếc, trời lạnh lẽo chẳng ai muốn ra đường giờ này. Tôi chạy nhanh vào tiệm để tìm hơi ấm. Tiệm sắp đến giờ đóng cửa nên chỉ còn vài người khách, họ cũng đang vội vàng mang đồ ra quầy tính tiền.

Cả tiệm rộng lớn đã được dọn dẹp thật ngăn nắp gọn gàng theo từng khu vực. Nhân viên bán hàng cũng chỉ còn hai người, đó là một cô nơi quầy cashier đang ngồi ngáp uể oải đợi những người khách cuối cùng trả tiền và bóng dáng một người thấp thoáng lờn vờn gần khu quần áo. Tôi lại quầy trả lại món hàng xong, tiếc rẻ công lao đã vào tiệm nên tôi nhanh chân đi thẳng đến khu áo quần định xem qua cho đã con mắt, nhưng bản tính mua sắm của phụ nữ lại nổi lên. Tôi dừng lại ngắm nghía những chiếc áo len mùa đông, rồi quơ tay lựa được sơ sơ... bốn cái. Tôi nghĩ, chạy vào phòng thử đồ khoảng mười phút chớ nhiều. Thế nên tôi mạnh dạn đem bốn chiếc áo đến khu thử đồ.

Trông coi khu vực này là một bà da trắng, già lứa tuổi đã về hưu, dáng bà cao nghều nghệu, mái tóc tuy vàng nhưng đã cũ theo tuổi đời và cả với bụi đời khô cần lò xò trước khuôn mặt chẳng khác gì mù phù thủy gian ác trong các phim cổ tích cho trẻ con, khiến tôi... hồng có cảm tình chút nào. Cái nhan sắc này, chắc rằng ngay cả khi ở lứa tuổi thanh xuân cũng không hề đẹp nếu không muốn nói là xấu. Bà ta nhìn mớ áo tôi ôm trên tay mà chẳng nói gì, có lẽ hơi khó chịu vì bà ta đang thông thả đợi hết giờ làm, thế mà vẫn còn người khách đến vào phút cuối làm cho bà bận rộn. Nhưng chẳng thể làm gì được tôi, bà đếm số áo, rồi đưa tôi tấm thẻ bằng nhựa có ghi số 4 (để chút nữa trở ra tôi đưa lại thẻ và 4 cái áo, làm bằng chứng không mất mát, đổi gian). Tôi nhận thẻ rồi ngang nhiên hờn hờ đi vào khu thử đồ, không biết sau lưng tôi bà già có liếc xéo hay rủa thâm gì không, thâm kệ, khách hàng là Thượng Đế.

Tôi bỗng khựng lại vì không gian trong đây im lặng hoang vắng một cách đáng sợ. Bình thường thì cả chục cái phòng thử rất rộn ràng, kẻ vào người ra; tiếng ồn ào người ta thử áo quần và nói chuyện với bạn bè đi theo, kèm theo tiếng hỏi han của nhân viên của tiệm, nhưng giờ đây các phòng thử đóng cửa san sát nhau, im lìm đến rợn người. Các phòng được dựng liền nhau bởi những vách ngăn hở dưới chân khoảng gần đầu gối, các cánh cửa cũng như thế. Tôi cúi mình, liếc nhìn dưới sàn, các phòng đều khép kín cửa, lặng tiếng im hơi, không một bóng người và không có một tiếng động nào, tự dưng cho tôi một nỗi sợ mơ hồ, nỗi sợ... ma quái. Muốn quay lui trở ra nhưng hình như có một động lực nào đó bắt tôi đứng chôn chân tại chỗ một vài giây, rồi quyết định đẩy cửa bước vào một phòng thử đồ.

Tôi hít một hơi thật sâu. Đã tới đây rồi, thì vào chứ sao, có gì mà sợ. Vào trong phòng, tôi cẩn thận khóa chốt cửa, móc cái thẻ số 4 lên vách, treo giỏ của tôi vào một góc, rồi chuẩn bị cởi áo jacket để thử đồ. Thử đồ là phải ngắm nghía trước sau, phải làm dáng kiểu cợt y như đang có thợ chụp hình trước mặt sẵn sàng bấm hình cho mình. Tôi say sưa thử cái áo thứ nhất đến cái áo thứ tư, không biết tôi đã ướn ẹo bao lâu, ngắm nghía bao lâu rồi mới chịu thay ra mặc lại đồ của mình.

Bỗng tôi nghe tiếng ai vừa nói gì đó bên tai. Ai vậy cả? Rõ ràng hồi nãy tôi đã check các cửa đều đóng kín, không có ai trong đây cơ mà? Hay là tiếng suýt soạt của zipper áo jacket làm cho tôi liên tưởng đến tiếng ai nói? Tôi tiếp tục kéo zipper, thật nhẹ, để tránh gây tiếng động, thì một lần nữa, tiếng nói ấy trở lại, lần này cũng như cơn gió thoảng, như quanh quẩn nơi tôi đang đứng. Ôi chớ, đang mùa Halloween đây mà, đừng có hù dọa tôi chớ, và lại tôi từng nghe nói các ma nữ thường xuất hiện ở các khu shopping lúc đêm hôm vắng vẻ, chắc là để nhớ lại thời thanh xuân huy hoàng.

Tôi toát mồ hôi hột, không cần suy nghĩ, không cần phân tích gì nữa, vội vã kéo zipper của jacket trở lại, với tay lấy cái giỏ, ôm mớ áo và mở cửa thì đúng lúc gương mặt nhăn nhoe của bà “phù thủy” thò vào làm tôi hết hồn. Thấy tôi có vẻ hoảng sợ bà ta ríu rít:

- Cô thử đồ xong rồi hả? Tôi xin lỗi đã làm cô giật mình.

Tôi vẫn còn run rẩy, tim đập mạnh và chắc chắn mặt mũi tôi xanh lè, cũng may tôi chưa kịp la lên: “Bà là người hay là... ma?”

Thấy tôi chưa bình tĩnh lại, bà ta nhẹ nhàng nói:

- Cô có biết là đã tới giờ cửa hàng đóng cửa không, tôi và cô ngoài kia chỉ đợi có một mình cô.

Tôi hiểu ra vấn đề, vội... xuống nước:

- Ủa... ủa... mấy giờ rồi? Tôi cứ tưởng còn sớm mà...

- 6 giờ 15 phút rồi. Tôi đã đứng ngoài phòng thử đồ nhắc nhở cô 2 lần, tưởng cô nghe rồi chứ.

Trời, thì ra trong lúc tôi đang mê man thử đồ nghe tiếng nói bên tai là lúc bà “phù thủy” nhắc nhở vậy mà tôi hoang tưởng tiếng ma quỷ réo gọi, nào có chú ý đến giờ giấc. Ôi, mùa Halloween với những hình ảnh ma quỷ chung bày ngoài đường phố và tại tiệm này đã ám vào người tôi kể từ lúc tôi bước vào cửa tiệm rộng lớn nhưng vắng người vì sắp tới giờ đóng cửa.

Bây giờ tôi mới có dịp nhìn kỹ bà “phù thủy” già (có xấu xí gì đâu nà) và bỗng thấy giọng nói bà dịu dàng nhã nhặn quá chừng. Tôi líu ríu:

- Xin lỗi bà tôi không để ý.

Bà lại nở nụ cười:

- Không sao, thỉnh thoảng chúng tôi vẫn phải chờ đợi những khách hàng cuối cùng như cô hôm nay.

Thì ra người khác đẹp hay xấu, dễ ghét hay dễ thương là do cái nhìn của mình, cái tâm trạng buồn vui của mình. Tôi vừa vô duyên vừa xốn xác chỉ nhận định người khác qua vẻ bề ngoài.

Đằng sau cái nét mặt đăm đăm tưởng như khó tính, cái dung nhan không đẹp của bà nhân viên già tôi đã nhận thấy một con người mềm mỏng, kiên nhẫn, và lịch sự. Bởi không phải lúc nào cũng “nhìn mặt mà bắt hình dong” được đâu nhé.

Tôi trao mớ quần áo cho bà:

- Tôi thích 2 cái áo nhưng trễ giờ rồi để ngày mai tôi sẽ đến mua.

- Khoan khoan! Tôi phải đếm đủ số áo nữa chứ, cái thẻ số 4 hồi nãy đâu rồi?

Tôi định về nhanh trả lại thời gian cho họ nhưng vẫn phải đứng lại:

- Tôi để quên cái thẻ trong phòng thử đồ rồi sao?

Tôi và bà ấy giữ từng cái áo vẫn không tìm thấy cái thẻ, tôi nói:

- Cái thẻ thì quan trọng gì chứ? Bà đã đếm đủ 4 cái áo rồi còn gì!

- Đúng vậy, không phải là tôi không tin cô, nhưng tôi cần cái thẻ cất vào tủ. Ngày mai người làm ca sáng sẽ không bị thiếu, khỏi cảm râm tôi. Cô làm ơn vào trong lấy cái thẻ giùm nhe.

Tôi đi vào phòng thử đồ, bà ấy cũng đi theo, và lạ kỳ thay không còn cái thẻ nữa. Nó biến đi đâu vậy cà, chẳng lẽ lại đổ thừa cho... ma Halloween?

Bà phù thủy, í lộn, bà nhân viên hỏi tôi:

- Cô có chắc là phòng này không?

- Tôi bảo đảm 100% vì tôi có một thói quen bất di bất dịch là mỗi khi đi thử đồ ngoài shopping hoặc khi dùng nhà vệ sinh công cộng, tôi luôn luôn bỏ qua phòng số một, vào phòng số 2, nếu phòng số 2 có người thì vào phòng số 3, cứ thế...

Bà cười hài hước:

- Cô có mối thù với... số 1 hở?

- Dĩ nhiên là không, tính của tôi là vậy đó, tôi cũng chả biết giải thích thế nào, nhưng mà chuyện cái thẻ giờ tính sao, cũng quá giờ lắm rồi.

- Thôi chúng ta phải ra về thôi, chuyện cái thẻ tôi sẽ viết notes cho ca sáng, rồi họ sẽ tìm ra đâu đó hoặc thay cái mới. Chúc cô một buổi tối an lành.

Tôi mỉm cười, thật lòng hối hận, cảm ơn bà “phù thủy”. Ra tới ngoài gặp cô cashier tôi lại ráng nở một nụ cười hối hận thứ hai. Cô ấy đang đứng bên quầy với cái giỏ xách tay để bên cạnh, chỉ đợi tiễn tôi ra khỏi cửa là cô ra về.

- Tôi xin lỗi nhé. Vì tôi mà chiều nay cô về muộn một chút.

- Không có chi.

Về đến nhà, tôi vào bếp uống ly nước ấm, rồi lên lầu vào phòng, quăng cái giỏ lên giường, thay quần áo, và bất ngờ, chiếc thẻ số 4 rớt ra từ cái giỏ, nằm chình ình trên giường. Vậy là trong lúc vội vã gom đồ chạy ra ngoài phòng thử đồ, tôi đã bỏ cái thẻ vào giỏ mà không biết.

Tôi lảng lạng đi đánh răng rửa mặt, không dám kể cho ông xã nghe chuyện vừa xảy tại tiệm Marshalls kéo bị chồng mắng với 3 tội danh: thứ nhất là lúc nào cũng mê shopping, thứ hai là đánh giá người khác qua vẻ bên ngoài (chồng sẽ nói em mà là quan tòa thì bảo đảm khối người sẽ bị xử oan) và thứ ba là hay hoang tưởng, mê tin dị đoan, nhìn đâu cũng thấy... ma.

Trước đây có một lần trên đường đi làm về buổi tối, khi lái xe qua khu bệnh viện bỏ hoang mà người xung quanh gọi là bệnh viện “ma”, trong xe của tôi bỗng nhấp nháy dấu hiệu nhắc nhở cài seat belt mặc dù trên xe chỉ có một mình tôi và tôi đã cài seat belt ngay từ khi rời chỗ làm. Vậy dấu hiệu nhắc nhở seat-belt là dành cho ghế trống bên cạnh ghế người lái là tôi. Mà tôi có chở ai đâu, tại sao vừa tới khu bệnh viện hoang “nó” mới nhắc nhở, nghĩa là có “ai đó” đã chui vào xe ngồi cạnh tôi chẳng? Tôi hoảng hồn, lo sợ, đọc kinh tá lả, cầu Chúa cầu Phật cầu Thánh Ala, cầu xin “ai đó” đang đi nhờ xe tôi làm ơn xuống xe cho tôi về nhà. Sau đó dấu hiệu seat-belt liền biến mất. Về nhà không những không được ông xã an ủi mà còn bị mắng vì tội “mê

tín dị đoan”, rằng “chiếc xe nào mà chẳng có đôi khi bị lỗi kỹ thuật, dấu hiệu này kia bất ngờ xuất hiện là chuyện bình thường, lại đúng lúc em đi qua bệnh viện hoang mà thôi, chẳng có ma cỏ gì sất!”

Ai tin hay không tin chuyện ma quỷ nhưng hàng năm vào mùa Halloween, cả vùng Bắc Mỹ cùng chào đón chuyện quỷ ma; người lớn làm tiệc tùng khiêu vũ và trẻ em thì hớn hờ sắm sửa quần áo hóa trang, bày biện trang hoàng những hình ảnh máu me, kinh hoàng rùng rợn cho đêm Halloween.

Nhớ hồi mùa dịch Covid phải ngưng chuyện đón Halloween một năm, chồng tôi đề nghị:

- Ngày xưa con mình còn bé, nhân tiện đưa chúng đi “Trick or Treat” thì nhà mình cũng phát bánh kẹo cho vui, nay chúng đã lớn hết rồi, chúng ta cũng nên dẹp bỏ vụ Halloween,. Cứ nghĩ đến mấy ngày leo trèo lên nóc nhà, các cành cây, bày biện trang hoàng mỗi mùa Halloween anh thấy ón và mệt quá.

Tôi trả lời ngay tức thì:

- Nói vậy mà nói được à, con chúng mình lớn, nhưng vẫn còn những đứa trẻ trong xóm hàng năm chỉ mong chờ đêm Halloween để được vui vầy với chúng bạn, đi từng nhà trong khu phố, gõ cửa xin kẹo, dù có khi mưa gió lạnh lẽo hoặc lát phát tuyết rơi mà chúng vẫn hăng say vui vẻ lên đường. Nội nhiều đó thôi cũng đủ để thương, đủ để chúng ta “hy sinh” chút thời gian tiền bạc và công sức, góp vào niềm vui chung của đêm lễ hội truyền thống Halloween. Vợ chồng Rob và Connie đổi diện nhà mình từng bị lũ trẻ đập đổ một số cây cảnh trong sân khi Trick-Or-Treat. Cô vợ xót của không muốn tiếp tục phát kẹo năm sau, anh chồng kịch liệt phản đối, bảo rằng tội nhỏ ham vui phá phách chút đỉnh, mình sẽ rút kinh nghiệm bày biện sân cỏ gọn gàng, chứ dứt khoát không thể bỏ phong tục này, vì không muốn tội nó thất vọng. Đó, anh thấy chưa, có ai nữ lòng nào tước đi niềm vui của trẻ thơ!?

Thực ra vì ông xã tôi quá bận rộn, nhiều khi việc làm ở tiệm còn phải đem về nhà, nên hầu như không có đêm Halloween nào cùng tôi ngồi phát kẹo cho lũ trẻ, còn mấy mẹ con tôi vẫn say mê dù nay chúng đã lớn. Hồi con gái còn học đại học, tối Halloween phải lên lầu học bài mà thỉnh thoảng vẫn text phone tôi ở dưới lầu: “Mẹ ơi, được bao nhiêu đứa đến xin kẹo rồi, nhà mình còn đủ chocolate không?” Có năm trời mưa gió lạnh, chỉ lác đác vài nhóm đến gõ cửa, tôi vẫn kiên nhẫn sáng đèn tới khuya. Con gái xuống nhà cùng tôi, hai mẹ con vừa ăn chips, uống hot chocolate, mong đón những vị khách cuối cùng để chúng tôi sẽ thưởng cho chúng không phải một vài cái kẹo mà là cả một hai vốc thiệt bự, bỏ công chúng lặn lội trong gió lạnh ướt át và cũng để thanh toán hết mấy thùng kẹo còn ế ẩm.

Tôi miên man nghĩ suy trong khi chờ đợi giấc ngủ thanh thoi không mộng寐. Ngày mai, tôi sẽ trở lại tiệm Marshalls để trả lại cái thẻ và mua 2 cái áo tôi đã thích, coi như lời xin lỗi âm thầm với bà nhân viên già mà trong lúc bực bội tôi đã phong tặng danh hiệu “mụ phù thủy”. Rồi tôi sẽ đi shopping mua kẹo bánh và vài đồ trang trí trước sân nhà cho mùa Halloween thay thế cho một số vật dụng đã cũ từ những năm trước. Tôi rất thích tập tục đáng yêu này và không năm nào quên, vì tôi biết chắc lũ trẻ trong xóm sẽ rất buồn, rất ngỡ ngàng nếu nhà tôi tắt đèn tối thui, sân nhà im ắng không trang hoàng nhộn nhịp. Chúng sẽ nhớ khoảnh khắc nhìn thấy cô chủ nhà... không còn trẻ lắm (là tôi) mở cánh cửa, phát kẹo cho chúng trong bộ đồ costume của một “bà tiên” vui tính nhất trần đời!

Kim Loan

Edmonton, tháng 10/2023

Một Chuyến Du Hành

Tháng 9 năm nay, tôi đi chơi với gia đình. Trong vòng 3 tuần, đi qua Orange County - California, Japan, và Việt Nam. Vé máy bay và tiền phòng đã trả hết nhưng tôi bất ngờ có những trở ngại về sức khỏe. Đã tưởng phải hủy bỏ mọi chuyện nhưng vào giờ phút chót, bác sĩ xem xét các kết quả thử nghiệm và đồng ý cho đi. Tôi hăng hái lên đường. Bạn hữu và thân nhân hồi hộp theo dõi bước chân đi. Đi đến đâu, tôi phải báo cáo và gửi hình liên.

Về đến nhà, muốn gửi ngay bản tường trình chuyến đi nhưng:

PThuy về lại nhà

Phải làm việc tối đa

Vứt bỏ đồ ăn thối

Chùi, dọn mết thấy bà...

Quen giờ giấc người ta

Nửa đêm tỉnh mơ hoa

Lục đục tìm thêm việc

Chưa quên chuyện vắc ngà (voi).

Lại còn hứa cho ra

Report chuyện Đào Hoa

Tâm tình về xứ Việt

Biết bao điều thiết tha...

Và bây giờ xin mời đọc.

1. Orange County, CA: Đáp Bồi Kỷ Niệm

Tôi đến đây với tâm trạng nôn nao, náo nức vì sẽ gặp lại bạn cũ tại Ohio University (OU), Athens và Gia Long 66-73 sau nhiều năm xa trường. Ai cũng háo hức mong chờ lúc “tay bắt mắt mừng”, cùng khơi lại những chuyện cũ của một thời OU.

Anh chị Sơn – Ánh trong Ban Tổ Chức (BTC) OU Reunion, đảm trách nhiều công việc, nhưng vẫn đến đón chúng tôi tại phi trường, đưa về khách sạn và đón đi ăn cơm VN.

Sau bao nhiêu tháng chuẩn bị miệt mài, BTC đã bắt đầu chương trình với bữa ăn trưa "Meet and Greet" tại nhà hàng Café & Té vào ngày thứ bảy, 9 tháng 9. Bánh mì tiệm này ngon tuyệt. Trong khi đó anh Hải lăng xăng vắc máy ảnh, chụp lia lịa. Tấm hình của mấy mẹ rõ ràng là màu mè, đom đàng, nổi bật hơn hình của mấy ông nhiều:

Nàng tươi trẻ, đẹp như hoa

Chàng đơn giản lại xuê xòa... Chán chưa?

Buổi chiều lại có tiệc ở 3 nơi khác nhau: tại nhà anh Đạt, Mẫn, và nhà hàng Brodard. Ai muốn đi chỗ nào thì đi. Vợ chồng tôi được Kim Dung, cũng là thành phần nòng cốt trong BTC, đưa đi. Nhà anh Đạt ở trong khu Newport Beach, nhìn ra biển, rất an toàn và thơ mộng. Ngoài món sushi/sashimi, còn có nhiều món ngon khác, nhất là món ô mai cam thảo, được chiêu cố tận tình lại còn được gói mang về. Chị Mai thật là một bà nội trợ giỏi giang.

Hôm sau, 10 tháng 9 là chương trình chính – OU Reunion Gala tại tiệm Diamond Seafood. Quá nhiều món, ăn sao cho hết. Còn dư thì chia cho các anh chị ở trong vùng đem về nhà ăn tiếp. Thế mà chiếc bánh to, đẹp, ngon lại được chiêu cố tận tình. SMILE!

Quà tặng quan khách là chiếc áo OU màu xanh lá cây thật dễ thương.

Những chuyện vui buồn từ ngày du học nơi xứ người, những gắn bó vì cùng chung hoàn cảnh đã đưa đến tình bạn thắm thiết trong khuôn viên OU đẹp đẽ. Rồi từ tình bạn đến tình nhân, và nhanh chân làm đám cưới như Sơn – Ánh, Tuấn – Quy, Trí – Hiền, Tâm – Hòa, Lễ – Tâm, Phú – Hương, Khánh – Thúy...

Những cựu sinh viên OU từng xung phong lên Columbus đón/đưa “ma mới” về trường hay giúp đỡ họ trong bước đầu khó khăn, hoặc đem lại danh tiếng cho trường cũng được “vạch mặt chỉ tên” trong tràng pháo tay âm ỉ như “Cố Du”, Toại, Khánh...

Ca sĩ Thanh Lan hát những bản nhạc quê hương êm đềm tha thiết. Mở đầu là *Nắng Chiều* của nhạc sĩ Lê Trọng Nguyễn. Nhân lúc đó tôi và các chị em mặc áo dài đã làm một màn trình diễn bất ngờ và chớp nhoáng nên thiếu sự tập dượt đều đặn và nhịp nhàng nhưng vẫn nhận được sự hoan nghênh nồng nhiệt của khán giả hằng thương yêu tà áo dài tha thướt VN:

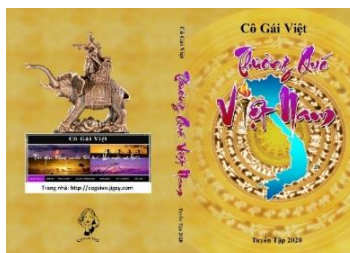
VẠT dài vạt ngắn tung bay

ÁO khoe vẻ đẹp, nét hay ba miền

QUÊ nhà lồng lộng bóng hình

HƯƠNG thơm ngào ngạt, quyến tình nước non.

Sau đó là những bản nhạc Pháp, nổi tiếng thời trước 1975, đem lại sự sinh động cho bữa tiệc, khi các cặp diu nhau, “lắc” theo tiếng nhạc. Tôi chợt nhớ đến discotheque ở Uptown OU mà đã có vài lần chen chân tìm chỗ đứng, ngồi trong khói thuốc mù mịt và hơi men nồng nặc. Mới đó mà đã hơn nửa thế kỷ!

Tôi thay mặt BTC tặng hoa cho ca sĩ Thanh Lan và Tuyển Tập *Thương Quá VN* của nhóm Cô Gái Việt vì thấy cô còn nặng lòng với quê hương.
Đêm nay mới thật là đêm náo nhiệt, tung bừng, thắt chặt tình đồng môn OU mãi mãi.

Cuộc vui lại tiếp nối, một số anh chị đi Catalina & Ensenada Cruise Royal Caribbean - Navigator Of The Seas từ 11 đến 15 tháng 9. Tôi không đi vì đã có hẹn gặp các bạn Gia Long. Nhìn hình thì biết mọi người đã có những giây phút thư giãn thoải mái và ăn chơi xả láng. Go OU Team!

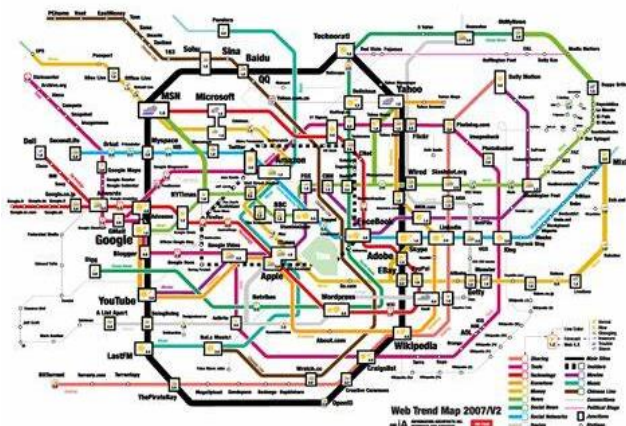
Hơn 20 bạn và anh rể đã đến gặp tôi tại nhà hàng Thiên Ân có món bò bầy món. Quý bà chiếm một dãy bàn dài, còn quý ông ngồi bàn riêng vì không đủ chỗ. Quý bà xức như hổ, hầu bàn làm không kịp, còn quý ông xức như miêu, thức ăn trên bàn còn dư ê hề.

Sau đó lái xe ra park ăn chè, rice snacks, và ô mai Kim Dung (Gia Long) làm với nắng gió nam Cali, ngon tuyệt, được đóng gói kỹ càng và dán nhãn “Ô Mai Kim Dung”. Tôi mang về bịch lớn, Đức Hạnh lại nhét vào ví tôi 4 bịch nhỏ nữa. Tôi tính đem tặng bạn GL ở VN để khoe tài nội trợ của Kim Dung. Nhưng qua đến Nhật thì các con tôi dọa là an ninh sân bay và hải quan VN sẽ không cho nhập cảnh. Nếu phạm luật sẽ bị bỏ tù 3 năm hay phải đóng tiền phạt \$20,000 dollars. Tôi sợ quá, ăn hết sạch chỗ ô mai trong vòng 10 ngày đến nỗi bị “Tào Tháo rượt” (tiêu chảy).

2) Japan: Xứ Đi Bộ

Nhắc đến Japan, tôi rất ái mộ xứ Phù Tang này dù nó đã làm tôi đau khổ vì phải đi bộ quá nhiều, quá lâu; đến nỗi gót chân sưng phồng lên nhưng mà vẫn phải lết. Ghế nghỉ chân rất khó tìm ở chỗ xe điện ngầm và trên đường phố, có lẽ không phải là nhu cầu cần thiết vì không thấy người già yếu ngoài đường nên không cần ghế nghỉ chân. Đi bộ rất hữu ích, vừa khỏe vừa tiêu cơm, tiêu mỡ nên ra đường không gặp người béo phì. Đường phố không kẹt xe và không khí không bị ô nhiễm vì khói xe. Tokyo có hệ thống xe điện ngầm dưới mặt đất rất phức tạp và tiện, nối các thành phố lớn chung quanh và phi trường Narita (NRT). Nếu thông thạo hệ thống này thì việc di chuyển sẽ dễ dàng và ít tốn kém. Nhưng kéo hành lý to lớn, công kênh qua trạm xe điện thật vất vả, chưa kể biết bao nhiêu bậc thang lên, xuống. Về nhà rồi mà tôi vẫn còn bị ác mộng!

Giữa tháng 9, trời vẫn còn nắng gắt và nóng, mồ hôi ra nhễ nhại, lúc nào cũng kè kè chai nước kéo cơ thể bị mất nước làm cho miệng khô, da khô, đau đầu, vộp bộp ở chân... Cũng may là góc phố nào cũng có máy bán nước và nước trái cây, rất đầy đủ, tiện lợi, mà không bị cướp phá.

Người dân tôn trọng luật pháp và trung thực. Có lần chúng tôi để quên túi thắt lưng có tiền dollars và yen tại nhà hàng. Đến lúc trả tiền mua hàng ở tiệm khác mới phát giác ra. Chúng tôi vội vã trở lại nhà hàng. Người hầu bàn vừa thấy mặt khách đã cúi đầu chào, hai tay dâng cái túi. Không mất gì cả!

Đường phố sạch sẽ, không xả rác bậy, ban đêm tuy vắng nhưng an toàn. Căn phòng chúng tôi thuê tuy nhỏ nhưng ngăn nắp, có đầy đủ những nhu cầu cần bản. Thích nhất là cái bidet, sạch sẽ và đỡ tốn giấy, tránh làm nghẹt ống cống. Chỉ khổ là phải mang hành lý nặng công kênh lên xuống cầu thang. Thang máy là điều xa xỉ! Ngoài cổng có gần chục cái dù che mưa, ai cần cứ lấy rồi đem để lại chỗ cũ khi dùng xong. Mấy ngày mưa, trời mát hẳn, nắng hanh vàng, ban đêm se se lạnh. Trời đã vào thu!

Chúng tôi đi Fish Market, có đầu bếp làm sushi/sashimi ngay trước mặt với salmon và tuna tươi rói. Hamarikyū Gardens rộng bao la với những hồ nước có cá koi, những cây cảnh được cắt tỉa đẹp đẽ, những tea house với kiến trúc giản dị, đặc trưng văn hóa Nhật.

Hamarikyū Gardens

Đạo Sensoji Temple trang nghiêm, nơi có xin xăm và giải đoán quẻ.

Viếng đền thờ Tsukiji Hongwanji trang nghiêm, cổ kính. Bên ngoài được xây cất theo kiểu Phật giáo Ấn Độ thời xưa nhưng bên trong được thiết kế theo kiểu Jodo Shinshu truyền thống.

Đi gặp bạn Nhật tại Shibuya Scramble Square, tòa nhà chọc trời cao nhất quận Shibuya. Tầng quan sát Shibuya Sky nằm trên nóc tòa nhà. Ngã tư Shibuya là nơi qua đường đông đúc nhất thế giới dành cho người đi bộ, với khoảng 3,000 người qua đường cùng một lúc. Người từ muôn phía, các trạm xe điện đổ ra đông như kiến. Tôi hoảng hốt, sợ lạc chồng con. May mắn thay chúng tôi mặc quần áo màu nên nổi bật giữa rừng quần áo màu trắng và đen là hai màu mà dân Nhật ưa chuộng và thường thấy ở mọi nơi. Vào những ngày thời tiết tốt (không mưa gió) thì Shibuya Sky là đài quan sát được ưa thích, có chỗ rộng rãi, thoáng, nhìn toàn cảnh Tokyo, núi Phú Sĩ, hay nằm ngắm hoàng hôn.

Sensoji Temple, Tokyo

Đền thờ Tsukiji Hongwanji

Shibuya Sky

Shibuya Scramble Square

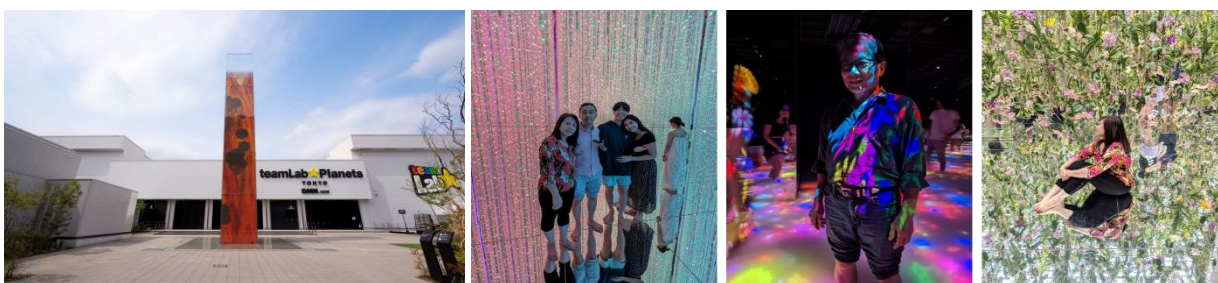
Tokyo Skytree là công trình kiến trúc cao nhất: 634 meters (2,080 ft) của Nhật Bản và trở thành tòa tháp cao nhất thế giới. Có đường đi bộ trên không hình xoắn ốc, phủ kính. Một phần sàn kính giúp du khách có thể nhìn thẳng xuống đường phố bên dưới. Tòa nhà chọc trời này còn có những chỗ với bối cảnh dễ thương cho du khách chụp hình.

Teamlab Planets được thành lập vào năm 2001 bởi Toshiyuki Inoko, vừa là một tập thể nghệ thuật vừa

là nơi giải trí. Nơi này rất phổ biến, thu hút đông người vào xem vì nó tạo những cảnh quan đặc biệt và tạo cảm giác lạ chưa từng có.

Chúng tôi cởi giày ra, đi lên một đoạn đường dốc dẫn đến thác nước được chiếu sáng và tiếp tục khi chúng tôi đi chuyên qua những dây leo có đèn LED nhiều màu được lắp đặt trong một căn phòng có tường, sàn và trần được gắn gương. Rồi đèn chiếu sáng và thay đổi màu sắc theo các mô hình phức tạp, ảnh hưởng bởi sự hiện diện và vị trí của người xem. Một ao cá có đèn chiếu sáng bơi quanh chân. Tác phẩm nổi bật và ấn tượng nhất là một căn phòng sáng sủa có gương phản chiếu từ mọi góc cạnh, đầy nắng với hơn 13,000 cây lan sống. Người xem đi bên dưới hoa, đi

Teamlab Planets

chuyên sâu hơn vào phòng và được bao quanh hoàn toàn bởi những khóm hoa lan lay động. Một sự cảm dỗ mê hoặc và tuyệt diệu!

Nhưng chỗ mà các con tôi thích nhất, mua sắm hàng giờ không chán, và hớn hở sung sướng khi mua được món hàng ưa thích là Pokémon Centers tại Nihombashi và Skytree.

Tiệm sách Kinokuniya ở Tokyo

Tôi thì quá ấn tượng với tiệm sách Kinokuniya ở Tokyo. Tiệm này là chuỗi cửa hàng sách lớn nhất Nhật Bản, với 56 cửa hàng trên khắp đất nước, tại các thành phố như Tokyo, Osaka và Fukuoka. Tổng cộng nó có hơn 80 cửa hàng ở Nhật Bản và nước ngoài. Kinokuniya nổi tiếng với số lượng sách khổng lồ, đủ thể loại: tạp chí, anime, tiểu thuyết, ... Sách được bọc giấy bóng kính cẩn thận đủ biết họ trân trọng giữ gìn văn hóa biết bao, và trưng bày ngăn nắp trong các tầng lầu của tòa nhà.

Một điều ngạc nhiên rất thú vị là con tôi đã ghi danh cho gia đình học lớp khắc chạm những ly thủy tinh. Tự mình chọn kiểu rồi học cách khắc hình. Sau khi hoàn tất, sản phẩm được chùi rửa bóng loáng, chụp hình, đóng hộp, cho đem về làm kỷ niệm.

Hơn 10 ngày tại Tokyo, tôi đã sẵn sàng để đi tiếp chặng cuối của chuyến du hành. Chúng tôi khóa cửa phòng thuê, xách hành lý xuống cầu thang, lấy xe điện ngầm đi phi trường Narita. Bye bye Japan! Hello Việt Nam!

3) Việt Nam: Buồn - Thương Ngập Lòng

Tôi chăm chú nhìn qua cửa sổ phi cơ, quê hương trải dài bên dưới, lẫn trong những đám mây xanh rậm là nhà cửa san sát. Tim đập loạn vì không ngờ có ngày mình về lại nơi này.

Tôi xa quê hương từ 1975, chồng tôi thì chưa về lần nào sau khi đi du học năm 1972. Nếu không vì chuyện gia đình bên vợ của con trai thì tôi không hề nghĩ đến chuyện hồi hương, dù trong tâm vẫn muốn gặp lại đứa bạn thân thiết, học chung suốt 7 năm tại trường Gia Long (GL).

Chuyến bay dài hơn 6 tiếng từ phi trường Narita, hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất lúc 9:25 tối. Làm xong các thủ tục hải quan cũng gần 11 giờ đêm. Đang hăm hở bước qua cánh cửa cuối cùng, gia đình tôi bỗng khựng lại trước đám đông đang chờ đón thân nhân, ngòì xếp lớp trước mặt và vẫy tay gọi âm ỉ. Tôi có cảm tưởng đây là một buổi trình diễn công cộng và họ đang háo hức chờ chúng tôi ra sân khấu!

Khoảng 12 giờ đêm, chúng tôi đến khách sạn Sherwood Residence Hotel. Tôi ngưỡng mộ cách trang hoàng đẹp mắt trong khách sạn; sự tiếp đón lịch sự, chu đáo, và ân cần của ban Lễ Tân, không thua kém cách hoạt động tiêu chuẩn của những khách sạn sang trọng ở Mỹ.

Chúng tôi ngạc nhiên khi thấy phòng ngủ rất rộng rãi, sạch sẽ, nhà bếp đầy đủ với các dụng cụ nấu ăn, còn có cả máy giặt quần áo, máy sấy... Tôi có thể đi chợ, rất gần khách sạn, tự nấu ăn nhưng thời giờ của chúng tôi ở Sài Gòn rất ít ỏi, còn phải liên lạc và gặp gỡ họ hàng, bạn bè sau bao nhiêu năm xa cách.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tôi may mắn đã liên lạc và gặp được thân nhân hai họ “cách mặt xa lòng” từ 1975. Có người ở ngoài Huế vội vã đáp máy bay vào Sài Gòn. Mọi liên hệ gia đình vẫn bền vững với thời gian dù trải qua nhiều biến cố thăng trầm. Tôi không thể ra Bắc hay vào Trung thăm một số thân nhân khác dù họ nài nỉ tôi ra Bắc một chuyến, khen miền này bây giờ phát triển rất đẹp và rộng lớn. Những khách sạn 5 sao theo tiêu chuẩn quốc tế, những ngôi chùa vĩ đại, đạt kỷ lục vì nhiều cái to lạ nhất, có cả khách sạn, quán cafe, casino, và bao nhiêu dịch vụ khác nữa với mục đích moi tiền du khách, mang lại lợi nhuận khổng lồ cho các doanh nhân. (1)

Sài Gòn và Huế bị bỏ rơi, không có kế hoạch đô thị hóa, nhà cửa xây tự do, lồi lõm, chênh lệch, xiêu vẹo. Chúng tôi đi quanh Sài Gòn, mong tìm lại những nét thân quen còn sót lại. Chúng tôi bị sốc vì xe cộ đầy đường, nhất là xe gắn máy. Giao thông hỗn loạn, kẹt cứng. Phải có người dắt con trai tôi qua đường. Để tránh đèn đỏ và đường một chiều, xe máy chạy leo lên lề đường. Người đi bộ phải tránh xe. Tôi giận quá, chỉ măt la: “Lề đường là của người đi bộ.” Chồng tôi ngăn lại: “Coi chừng nó tức, nó tông vào người đó.”

Tài xế xe Grab hay taxi đều rành những con đường đổi tên, “nhà” đổi chủ. Chúng tôi chỉ cần nói tên những chốn xưa, đường cũ là họ đưa đến tận nơi lại còn cho biết thêm những gì đã thay đổi. Mọi người vẫn âu yếm gọi Sài Gòn, gọi những nơi chốn bằng tên cũ của nó như thành phố chưa từng có sự đổi thay.

Bưu Điện Sài Gòn

Quốc Hội

Hồ Con Rùa

Đình Độc Lập, tòa nhà khiêm nhường, còn đó với chiếc xe tăng cũ kỹ nằm trong góc. Vương Cung Thánh Đường (nhà thờ Đức Bà) đang được trùng tu lại, khởi công chính thức [tháng 6 năm 2017](#), và bị trì hoãn nhiều lần, dự kiến sẽ hoàn tất năm 2027, với kinh phí được ước tính 200 tỉ đồng.

Tài xế già dè biiu:

- Chắc đến khi tôi chết vẫn chưa xong. Bao nhiêu tiền họ đem ra Bắc, lấy đất xây những công trình thật hoành tráng, vĩ đại; nâng cấp Hà Nội; bỏ xó Huế và Sài Gòn. Dân Bắc chạy vào Nam sinh sống.

- Tôi thấy đường phố Sài Gòn quá chật chội và đông đúc. Xe chạy hỗn loạn, chỉ chực đâm vào nhau mà không xảy ra tai nạn mới hay. Hôm rồi đi ăn cưới ở Thủ Đức về, mưa to quá, đường xá ngập lụt nặng. Xe gắn máy không chạy được. Thiên hạ dấn xe, lội nước. Cũng may là đường

Đình Độc Lập

Vương Cung Thánh Đường

- hàm không sao. Nếu bị kẹt nước lụt trong đó thì không biết chừng nào mới ra được.
- Ông bà hên đó. Có lần hàm kẹt mấy tiếng lặn.
- Sao tôi không thấy du khách ngoại quốc? Lạ quá!
- Họ không đến nữa vì giao thông nghẹt cứng, giá cả bất thường, ai muốn tặng giá bao nhiêu cũng được. Chỉ còn Việt kiều về thăm nhà thôi.
- Đứng rồi. Tiệm ăn tính tiền từ khăn giấy đến ly nước lạnh là những thứ căn bản, phải có. Họ làm tiền cách này thì không buôn bán dài lâu được.

Giữa làn xe qua lại như mắc cửi, bỗng có đứa trẻ bỗng trên tay em bé sơ sinh, tiến lại xe tôi, xin tiền. Tôi ngần ngừ, muốn cho nhưng lo cho đứa bé đứng giữa đường bị xe đụng nên lắc đầu để nó bỏ đi. Nhưng hình như nó hiểu được sự lưỡng lự của tôi nên bám riết chiếc xe. Tôi đành nói tài xế xuống cửa kính, luồn tay qua kẽ hở, cho nó tờ 50,000 đồng (1 dollar = 24,500 VN đồng). Nó chấp tay cảm ơn rồi biến nhanh vào rừng xe náo loạn.

Mặt đường đầy những hàng quán lớn nhỏ, người dân tất bật mưu sinh, chỉ lo kiếm tiền. Đôi quang gánh, chiếc xe hàng, hay xe gắn máy với thùng thức ăn, cũng là chỗ bán lẻ. Khách hàng chỉ cần đặt đít xuống chiếc ghế nhựa là xong bữa ăn nhậu. Trong một xã hội mà sự cách biệt giữa 2 gia cấp rất giàu và rất nghèo thật tương phản, rõ rệt.

Các bạn GL dẫn đi nhà hàng ăn tùy chọn (buffet) tại khách sạn Bông Sen, có đủ món ngon VN. Tôi quá xúc động, không bao giờ nghĩ có ngày gặp lại đứa bạn nôi khó. Tụi nó đón tôi với vòng tay ôm chân tình, tha thiết, chăm chút cho tôi từng miếng ăn, gói quà. Khoảng cách 48 năm không hề hiện hữu!

Ăn xong, chúng tôi đến chùa Xá Lợi. Chưa đến giờ mở cửa cho công chúng mà họ thương khách phương xa nên cho vào. Chùa không thay đổi nhiều, cây cối bày la liệt. Chúng tôi mau mau chụp vài tấm hình rồi rút lui.

Cổng chính của chùa nhìn sang bên kia đường Bà Huyện Thanh Quan là hông trường Gia Long, nơi có dãy lớp học đệ Thất cho buổi chiều và đệ Tứ cho buổi sáng. Ui chao ơi, cây cổ thụ nơi chàng đề “chim lấp ló, hóng gió, ngó trời” vẫn còn đây. (2)

Chúng tôi vội vã đến công trường. Lúc ấy nhằm giờ nghỉ, có một nam sinh và một nữ sinh đứng giữ trật tự nơi cổng mở. Chúng tôi tự giới thiệu mình là cựu học sinh về thăm trường. Hai em cho vào

ngay. Áo dài không còn là đồng phục mỗi ngày của nữ sinh, thay vào đó là bộ váy ngắn. Tôi ngạc nhiên trước sự lễ phép của các em, khác hẳn với những định kiến đã có trước đây. Khi đi ngang chúng tôi, các em cúi chào, có đứa còn: “Chúc một ngày vui vẻ.” Tuy trai và gái học chung trường nhưng việc ai nấy làm, không đàn đúm, ngắm nghía, tán tỉnh nhau. Có lẽ nền giáo dục đã được sửa đổi, tập trung vào “tiên học lễ, hậu học văn” như thời trước 1975.

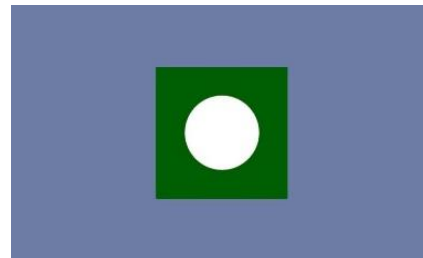
Cư xá Văn Bút Đoàn Thị Điểm, nơi tôi ở ngày xưa, nay là cao ốc. Tôi không thể nhận ra cổng sau trường Gia Long, đường Ngô Thời Nhiệm, dẫn vào sân thể thao. Tôi lạc lõng ngay tại khu nhà cũ của mình...

Chặng đường về lại Mỹ xa vời vợi. Tôi hình dung lại những giây phút đã qua. Mới đó... giờ đã là kỷ niệm. Tôi nghĩ người dân, sau bao nhiêu năm đã ngộ, đã hiểu lịch sử nên luôn hoài cô, và chỉ có Sài Gòn trong tâm tưởng. Lãnh thổ đã thu về một mối, thế còn lòng dân?

Khi nhìn lá cờ trên Dinh Độc Lập, tôi đã buồn bã nhủ thầm “Hãy thay lá cờ này.” Phải có một lá cờ mới, với ý nghĩa đơn giản và chan chứa tình tự quê hương “bánh dày, bánh chưng” mà các trẻ em đều hiểu và vẽ được. Lá cờ sẽ đoàn kết dân tộc, thu dụng khả năng xuất chúng của Việt kiều trên thế giới để phát huy sức mạnh dân tộc và bảo đảm sinh tồn. (3)

Ước gì tôi có thể làm như Tổng Thống Ronald Reagan khi ông đến thăm Berlin lần thứ hai vào năm 1987, đã thúc giục: “Tổng thư ký Gorbachev, nếu ông tìm kiếm hòa bình, nếu ông tìm kiếm thịnh vượng cho Liên Xô và Đông Âu, nếu ông tìm kiếm sự tự do hóa, hãy đến đây. Tới công này. Ông Gorbachev, mở công này. Ông Gorbachev, hãy phá bỏ bức tường này!”
Nhưng tôi chỉ là một Việt kiều nên ước mơ vẫn chỉ là mong đợi trong hoài vọng.
Thương thay số phận dân tộc Việt Nam!

Nguyễn Phương Thúy
October 17, 2023

- 1) [THỜI MAT PHÁP - Đi Tu có phải là Nghề, Chừa thì kinh doanh, Sư là nhà kinh tế?](https://www.youtube.com/watch?v=2SbvaulsSol&t=2s)
<https://www.youtube.com/watch?v=2SbvaulsSol&t=2s>
- 2) “XIN ANH ĐỪNG ĐẾN” - Trích đoạn từ:
<https://gltg73.jigsy.com/files/documents/66c8d7b7-d6cd-478b-97d2-15e96e55a406.pdf>
- 3) <https://nguyenpthuy.jigsy.com/Love>
- 4) Tài liệu tham khảo và vài hình ảnh từ Internet.

Mảnh Tàu Nổi Trôi

Cơn gió bão từ tối hôm trước đã dũi đi trong giây lát; một tia nắng vàng nhạt xuyên qua mây khiến những mái nhà đá phiến xanh sáng bóng. Roger mở cửa sổ; anh nghe mùi tảo quen thuộc giạt vào bãi biển khi thủy triều dâng cao, và anh nhắm mắt lại hưởng một cách thích thú. Cây cối vẫn mạnh mẽ chống chọi lại bão tố; nhiều chiếc lá nâu vương vãi trên mặt đất, những đám cây sồi rụng lá sớm, bao nhiêu cơn lốc không làm những thân cây dày đặc dọc các con đường rộng chùng lòng, chúng đã uốn cong theo hướng gió ngay từ khi chúng còn bé. Một vài bụi hồng mọc lại đã rụng hoa từ đêm trước, chỉ còn trơ trụi vài cành cây mảnh mai.

Roger nhìn lên bầu trời, suy nghĩ.

Bà giúp việc cũng đến nhìn trời và nói:

– Thưa ông, buổi lễ hội của trời đất đêm qua vẫn chưa tan sao ạ?

– Tôi nghĩ bão vẫn tiếp tục, bà ạ. – Anh trả lời.

Những đám mây lớn ào tới một cách nặng nề như những đội kỵ binh; màu sắc đồng nhất của chúng, với đường viền đều đặn, cho ta biết chúng đến từ rất xa, từ chân trời, nhanh chóng, mạnh mẽ và uy nghi. Tia sáng vàng nhạt lướt giữa những đám mây đến từ phần bên kia của chân trời; thiên đình hoàn toàn thuộc về những đoàn quân ghê gớm này. Mưa rơi liên tục và đều đặn, vì gió không còn thổi trên mặt trái đất nữa, và những người không quen với sự yên tĩnh giả tạo này sẽ tin rằng mọi nguy hiểm đã qua. Roger lắng nghe, và tiếng sóng vỗ lớn cách xa hàng dặm trên bãi biển vang đến tai anh như tiếng vang của một trận chiến.

Những đám mây xám biến mất do cơn bão cuốn đi, một làn sương mù đen kịt lan ra trên bầu trời, rồi những hạt mưa nhỏ quất vào mặt làm rát da, và thêm vào những tiếng rền vang của mặt đất, từng đợt sóng khủng khiếp đập vào bờ như sấm sét.

Roger đóng cửa sổ lại, đi xuống cầu thang bằng đá granit, tiếng giày vang lên.

– Thưa ông, ông định ra ngoài đây ư? Có lẽ không nên đâu ạ.

– Khung cảnh đẹp quá, tôi phải đi xem đây. – Anh trả lời bằng giọng bình tĩnh.

Bà lão đang cầu nài và giơ tay lên trời, anh đã ra ngoài đường, kiên quyết đón cơn cuồng phong dữ dội. Cài cúc chiếc áo khoác, hai tay thọc vào túi, để gió không thể tấn công được, anh nhanh chóng bước đi, qua đám hàng rào bằng đất bao quanh các thửa đất chắn gió mạnh từ biển thổi vào.

Mặt trời vẫn chiếu sáng, một thứ ánh sáng nhợt nhạt gần như trắng khiến những vật thể được chiếu sáng có vẻ yếu đuối một cách kỳ lạ. Sương mù bay qua bầu trời ngăn cản tia sáng chiếu vào trái đất và chỉ có đại dương tiếp nhận ánh sáng. Sóng cuồng trên biển vỡ thành từng đợt đối nhau, tạo thành những dải mênh mông lao điên cuồng tấn công vào tảng đá đen, bao phủ mòm đá rồi lại rơi xuống thành đám bọt trắng đục lẫn ra xa như một tấm dầu; rồi làn sóng lặp lại, ngày càng mạnh hơn, to lớn, đáng sợ, đánh vào những viên đá cuội, sụp đổ hẳn bởi những cú va chạm khủng khiếp.

Bị thôi thúc bởi mong muốn được chiêm ngưỡng cảnh tượng đáng kinh ngạc này kỹ hơn, Roger cố gắng bắt đầu chạy xuống con đường dốc. Khi anh đi xuống, cường độ gió giảm dần, và khi anh đến bên dưới thung lũng, anh thấy mình ở một vùng gần như yên tĩnh. Anh bước chậm lại, lấy lại hơi thở, rũ những hạt nước trên áo và nhìn xung quanh. Anh nhìn thấy phía trước một hình dáng mờ mờ, đầu quần khăn; anh không cần phải nhìn hai lần, trong trái tim hồi hộp của anh đã cho anh biết tên của người bộ hành rất dạn dĩ này.

Nếu như vào một thời điểm khác, có lẽ anh đã quay gót đi, nói chuyện với nhau có ích gì khi chúng ta không thể hiểu nhau. Nhưng có những ngày mà sự dũng cảm và táo bạo chiếm lấy hồn ta và đưa ta đi xa hơn những điều lý trí mong muốn, nếu ta tham khảo ý kiến của suy xét bình tĩnh và cẩn thận; Roger bước nhanh và đến bên cô ấy.

– Cô dám ra ngoài với cơn gió khủng khiếp này ư? – Anh hỏi cô, lúc đã đến bên cạnh cô gái.

Cô giật mình, vì đột ngột chứ không phải vì sợ hãi và đáp:

– Cảnh vật bây giờ thật là tuyệt!

– Tôi cũng nghĩ như vậy.

Họ lại bước đi bên nhau trong không khí đã lắng dịu ở góc thung lũng này, ngọn đồi cao đã ngăn chặn cơn bão.

– Cô định đi xa không? – Anh lại hỏi.

– Tôi muốn đến bờ biển. Tôi cố tình đi ra ngoài để xem mặt trời kỳ lạ này ảnh hưởng thế nào trên vùng biển đang nổi cơn thịnh nộ. Có một sự tương phản làm tôi ngao ngán nhưng vẫn có điều gì quyến rũ tôi. Phải chăng mặt trời chỉ nên chiếu sáng những cảnh bình yên, hay ít ra là niềm vui thôi?

– Những người bất hạnh vẫn có quyền được an ủi một chút chứ. – Roger trả lời.

– Vâng! – Cô cay đắng trả lời, – Ánh nắng như vậy không an ủi được... Nó chỉ soi sáng nỗi đau, và nỗi đau lại thích bóng tối hơn.

Roger không trả lời. Họ không còn nhìn thấy đại dương nữa và một cảm giác bình yên dường như đang trở lại trong họ. Sau vài phút, anh ta lại hỏi người bạn đồng hành, với giọng chấp nhận một cách buồn bã.

– Cô muốn rời khỏi đất nước này, cô không thay đổi ý định sao?

– Làm sao tôi biết được! – Cô trả lời một cách cay đắng. – Tôi có quyền biết mình muốn gì không? Tôi còn phải chạy trốn khỏi chính mình nữa cơ mà, nhưng muốn có được điều đó, bắt cứ

một cuộc hành trình nào, dù xa xôi đến đâu, cũng không thể cho tôi toại nguyện. Tôi đã đi qua rất nhiều quốc gia, tâm trạng của tôi vẫn sẽ không thay đổi, thế thôi!

– Cô thù ghét đất nước này hơn bất kỳ nơi nào khác phải không? – Anh hỏi với vẻ dịu dàng e ngại trái ngược với vẻ dạn dĩ của đôi mắt và nét cương nghị từ đôi môi.

Cô lắc đầu không trả lời. Một cảm giác ngọt ngào thoáng qua làm nét căng thẳng vì cay đắng trên gương mặt cô dịu bớt đi.

– Không! Tôi yêu anh ấy hoặc tôi nghĩ rằng tôi yêu anh ấy... Tôi có thể chết vì vui sướng, nhưng tôi không thể chết, không thể! – Sự cay đắng lại hiện lên trên nét mặt thanh tú của cô, và cô khoát tay, giận dữ một cách kiêu kỳ. – Tôi phải đi đây! Đúng rồi, tôi phải đi. Tôi đã chờ đợi quá lâu. Những lời này được thốt ra với vẻ đầy trách móc và lo sợ.

– Cô vẫn ở lại đây, có thể cô sẽ hạnh phúc. – Roger tiếp tục, – Cô sẽ có được tình yêu... Cô sẽ không vui và hạnh phúc hơn ở bất cứ nơi nào khác... Nhưng biết đâu ở nơi nào đó, có thể có người đang mong đợi cô.

– Chờ tôi! Lạy Chúa ơi! Người nào sẽ đợi tôi chứ? Ở đâu? Tôi không còn gì cả, quê hương cũng không, gia đình cũng không. Tôi đã phá vỡ mọi thứ xung quanh mình. Tôi đã đòi vàng nguyên chất của mình để nhận lấy đồng tửm độc, và kể từ đó không còn ai, không một ai, anh nghe không, Roger? Không một ai yêu tôi hoặc chờ đợi tôi.

Con đường bỗng rẽ ngoặt gấp, rồi một cơn gió cực mạnh ào đến khiến cả hai phải ngậm miệng lại. Họ đã đến gần bờ biển; không chạm tay vào nhau, có vẻ như không hề quen biết nhau, họ trèo lên bức tường đá cuội mà mỗi lần thủy triều dâng cao lại bồi thêm vào, làm thành bờ đập bảo vệ ngôi làng khi sóng biển tràn vào, rồi họ dừng lại, kinh hoàng nhìn cảnh vật. Cách chỗ họ ngồi chừng mười sải chân, sóng biển đang tấn công mặt đất, kẻ thù từ xưa nay, và họ thẫn thờ như thế trước sức mạnh không chế ngự được của thiên nhiên.

Qua bộ quần áo màu nâu sẫm nàng quần quanh mình, ta có thể hình dung thân hình mảnh khảnh đang lo âu, đầu hơi nghiêng về phía trước dưới tấm khăn che sát mặt với mái tóc đen huyền, cô ấy như là bức tượng, đang cố gắng tập trung. Roger chỉ nhìn thấy hình dáng như ảnh tượng Hy Lạp thanh tú của cô, và cảm nhận đôi mắt xanh thật đẹp đang nhìn chăm chăm vào những con sóng như đang muốn biết chúng sẽ cuốn dữ dội thế nào đây. Lúc này khi kể lể vài dòng, cô vừa tiết lộ cho anh biết vết thương trong lòng cô, mà từ bấy đến nay vẫn được che giấu một cách thật chu đáo. Cô đã yêu, chắc là một người nào ở rất xa, bởi vì qua hai năm cô sống nơi đây, không ai biết gì về cô, ngoại trừ tính tình cô rất bác ái, không cần giúp đỡ về những nhu cầu, rất giản dị, không xa hoa cầu kỳ, rất dè dặt nên không ai dám hỏi han điều gì về cuộc sống riêng tư.

Tại sao Roger lại say mê sinh vật bí ẩn này? Tại sao? Trong khi anh có thể lựa chọn trong các cô gái trẻ ở miền này cũng như vùng lân cận, nơi anh đã trải qua mười tám tháng gần như hoàn toàn hưu trí, và thật hiếm khi anh gặp cô gái này, phải chăng anh không còn tìm thấy niềm vui ở bất kỳ ai khác? Phải chăng vì anh đã tìm thấy ở cô những điều thiếu sót ở những người kia: trí thông minh để cùng chia sẻ sở thích nghệ thuật của anh, đó là thành quả học tập của anh, chia sẻ những hiểu biết về thế giới, những điều căn bản mang sự hòa hợp giữa hai người. Và thêm nữa vẻ đẹp, vẻ đẹp tuyệt đối của những đường nét, được hoàn chỉnh ở đỉnh cao nhất cho tình yêu nồng nàn.

Anh yêu cô, nhưng không thể thổ lộ; giữa cô và anh, cô luôn đặt một rào cản không thể vượt qua bằng một sự trang nghiêm lạnh giá; tại sao hôm nay cô lại vén ra một góc màn cuộc đời bí ẩn của mình? Và thật kỳ lạ, thay vì cảm thấy bị xúc phạm khi nghe lời thú nhận nửa vời này, anh lại cảm thấy một niềm vui xen lẫn lo lắng và bối rối. Đó là bởi vì anh sống xa thế giới. Anh cũng chỉ tìm thấy một thứ chất liệu con người không đáng kể khi phải đối lấy kho báu của mình, và bây giờ anh không còn quan tâm đến thiên hạ và môi trường nữa. Nhưng đối với cô, có thật là cô không

còn yêu thích gì nữa hay sao? Trước đây, khi đầu tiên trò chuyện, cô dường như dừng dừng với mọi việc; sự cay đắng tột bậc, thái độ khinh thường lạnh giá, là căn bản triết lý sống của cô; nhưng dạo gần đây cô có vẻ dịu dàng hơn; đôi khi, giọng nói đầy cảm xúc của cô đã ngưng hẳn khi vừa mới bắt đầu kể một câu chuyện nào đó.

Có phải cô cảm thấy tâm hồn khô héo của mình đang sống lại?

Vừa miên man suy nghĩ, anh nhìn cô và cố đoán xem suy nghĩ chua cay nào khiến cô dán chặt mắt vào đại dương đang cuồng nộ. Anh nhìn thấy một giọt nước mắt, không phải nước mưa hoặc nước biển, đang rơi từ hàng mi đen dài, lăn xuống đôi má nhợt nhạt, và hạt mưa nhẹ vừa phủ lên màu hồng phấn. Nhìn những giọt nước mắt tiếp tục rơi từ từ, sau đó nhanh hơn, anh không dám hé môi, không dám lại gần, e sợ cô sẽ nhớ rằng anh đang hiện diện nơi đây, và sẽ chạy đi, để che giấu trái tim yếu đuối từ lâu nay vẫn một mực khép kín. Ước gì anh có thể đổi tất cả những gì anh sở hữu để lau những giọt nước mắt thẳm lặng này bằng đôi môi mình, những giọt nước mắt làm bằng chứng rõ ràng về những nỗi đau không ngớt trong cô đơn, khi màn đêm buông xuống? Ai là người có thể làm tôn thương một tâm hồn kiêu hãnh, đáng được quý trọng và yêu thương này?

Trên vùng đồng cỏ, đàn cừu ngạc nhiên nhìn những bông bọt biển mà các thủy thủ gọi là bướm trắng của biển rơi xuống những bông hoa cây bác. Cô gái quay đầu nhìn về phía Roger; gió đã lau khô nước mắt của cô, và nỗi tuyệt vọng ban nãy chỉ còn lại nét âu sầu. Cô đứng dậy và nói điều gì mà anh không nghe được, chung quanh quá ồn; anh tiến lại gần hơn. Họ đang đứng sát bên nhau; nhưng giữa hai người vẫn còn một khoảng trống, và quần áo của họ cũng không chạm vào nhau.

Cô chỉ cho anh xem một vật thể màu sẫm bị nước mang theo con sóng, lao đến rồi lại bị cuốn đi mà không thể nào tấp vào bờ được; nhưng rồi một ngọn sóng mạnh đã mang vật ấy đến chỗ họ đang đứng. Trong làn sóng xanh trong suốt, hình thù ấy thành một màu đen đậm; và đó chỉ là một mảnh ván bị tách ra từ một chiếc thuyền nào đó; không thấy dấu hiệu nào để nhận biết, cũng không có gì đáng quan tâm.

– Đó là một mảnh xác tàu. – Roger nói.

Họ phải đến gần sát tai nhau thì mới có thể nghe được, và hơi thở của anh phả vào má nàng.

– Những mảnh tàu như thế này có thường trôi đến đây không? – Cô hỏi bằng giọng chậm rãi, như thể kiệt sức vì nỗi khổ đau khôn cùng.

– Đôi khi, sau những cơn bão lớn. Dù bị pháp luật cấm nhưng người nông dân luôn nghĩ rằng quyền được giữ xác tàu đắm là một quyền thiêng liêng.

– Quyền giữ xác tàu đắm? – Cô hỏi lại, mắt nhìn về phía Roger.

Anh vừa nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm của cô nỗi đau không thể nguôi ngoai; và nỗi đau dịu dàng ấy không có niềm vui và không có hy vọng, giống như tia sáng màu vàng trong làn sóng trong suốt đang tuôn ra trên người anh.

Cảm thấy bối rối, anh nói tiếp:

– Đúng vậy, theo quan niệm của họ, xác tàu thuộc về người đã nhặt được; đôi khi họ thật khó khăn khi phải giằng co với biển, thật vất vả mới kéo ra khỏi làn sóng hung dữ, rồi sau đó lại được xét rằng mảnh tàu đắm ấy không thuộc quyền sở hữu của mình... Thế nên luật của xứ này là: xác tàu sẽ thuộc về người đã mang được mảnh tàu về.

Cô lặp lại, không suy nghĩ:

– Xác tàu đắm thuộc về người đã cứu nó.

Mảnh gỗ của xác tàu trôi đến rồi lại bị cuốn đi trước mắt họ, có khi bị ném lên cát, có khi bị sóng cuốn, đưa lên đưa xuống hàng trăm lần trong một phút.

Người phụ nữ đứng dậy và bước đi.

– Ta hãy đi xa hơn phía đằng kia, – Cô nói – Tôi thấy miếng gỗ này tội nghiệp quá, nó không thể đi xa cũng như không thể tìm thấy một nơi để tấp vào.

– Nó sẽ tìm được người sấy khô và cho vào lò sưởi, Roger trả lời.

– Vậy sao? – Cô quay nhìn anh ấy, gương mặt bỗng đỏ hồng lên. – Ít ra thì nó cũng sẽ có ích! Nó sẽ mang lửa và hơi ấm từ trong mình nó vào trong căn lều còn hơn là lang thang mãi, rồi bị bão giông vùi dập, anh thấy không?

Cô ngồi trên một tảng đá và nhìn phía chân trời vẫn còn tràn ngập mây xám. Mặt trời đã biến mất, và nỗi u sầu do cơn bão mang đến lại trở nên sâu đậm hơn, với những giọt mưa dữ dội quất mạnh vào mặt họ; có lẽ cô cũng không còn không cảm nhận được điều đó.

Nơi họ ngồi là một cái vịnh nhỏ, ít sóng hơn và ít ồn ào hơn. Họ có thể nói chuyện và nghe thấy nhau; nhưng anh vẫn ngồi rất gần bên cô. Cô nói, bằng một giọng nói đầm nước mắt, chân thật và cảm động:

– Tôi ước gì có được một ngôi nhà nhỏ có vườn, chung quanh là cảnh vật bao la, tràn ngập ánh sáng, tia nắng rọi khắp nơi... một chút gì thật thoải mái, những điều này tôi đã sở hữu và không nợ ai cả, đó là tất cả những gì còn lại của tuổi thơ hạnh phúc của tôi. Tôi mong muốn có một sinh vật để yêu thương, không phải là loài chó, bởi vì chúng sẽ ra đi trước mình, và ta lại thương khóc chúng, mà một sinh vật để yêu, không khinh miệt, hoặc thương hại tôi, một sinh vật sẽ yêu thương tôi như một tạo vật tương đồng với họ... Và đối với người ấy, cũng như mảnh tàu trôi nổi ở đằng kia, tôi sẽ sưởi họ bằng ngọn lửa con tim nồng nàn và toàn bộ hơi ấm của mình, cho dù tôi sẽ suy mòn kiệt sức rất nhanh. Nhưng trước đó tôi phải hoàn thành được điều gì đó, phải tận hưởng được niềm vui khi đã hy sinh như thế. Từ trước đến nay tôi chỉ ném điều ngược lại, luôn bị trách cứ rằng: "Tôi đâu có đòi hỏi việc này đâu!"

Anh nhìn cô, sững sờ, không đủ can đảm để hiểu những điều cô vừa thổ lộ, không dám trả lời. Cô có thực sự ao ước, sau bao nhiêu đau khổ đã gánh chịu mà anh không hề biết đến, nhưng anh đã đoán rất rõ, và người phụ nữ này, một người quả cảm đã mang bao nhiêu gánh nặng mà cuộc đời nghiệt ngã ban tặng cho cô, cô có thực sự muốn giao thân phận mình vào tay một gã chính trực, rất đơn giản trong tình yêu và nhân thức, với cơ nghiệp không có gì gọi là bao la vĩ đại không?

– Nhưng không đâu. – Cô trả lời – Tôi là xác tàu trôi trên sóng, đập vào bờ biển khắp nơi và tôi sẽ tan thành cát bụi bám vào tất cả những tảng đá của cuộc đời, mà không bao giờ thấp sáng hay sưởi ấm một mái ấm gia đình nào.

Cô đứng lên và đi trên cát đã dần khô khi nước biển rút đi. Một đợt sóng khổng lồ đang ập tới, Roger bước lùi theo bản năng và nghĩ rằng người bạn đồng hành cũng đang bước lùi.

Đột nhiên, khi thủy triều vừa dâng lên và rút đi, anh nghe thấy tiếng kêu la và nhìn thấy một dáng hình màu nâu đang bị cuốn đi. Trông như một xác tàu bị đắm, vật thể đang trôi nổi trong làn sóng trong suốt lạnh lẽo và đen ngòm, lơ lửng như một cơ thể vô tri.

Mím môi thật chặt, anh quyết tâm lấy lại miếng mồi từ đại dương tham lam, và lao nhanh xuống nước, đầu anh hứng chịu những ngọn sóng dữ chém vào, anh ngụp xuống, trồi lên, nhanh chóng giành lấy thân thể bất động, ôm thật chặt và bơi vào bờ. Anh chạy đến phía sau tảng đá, rồi đặt món quà mà anh ta vừa tranh giành được với sóng biển trên một lớp cát mịn.

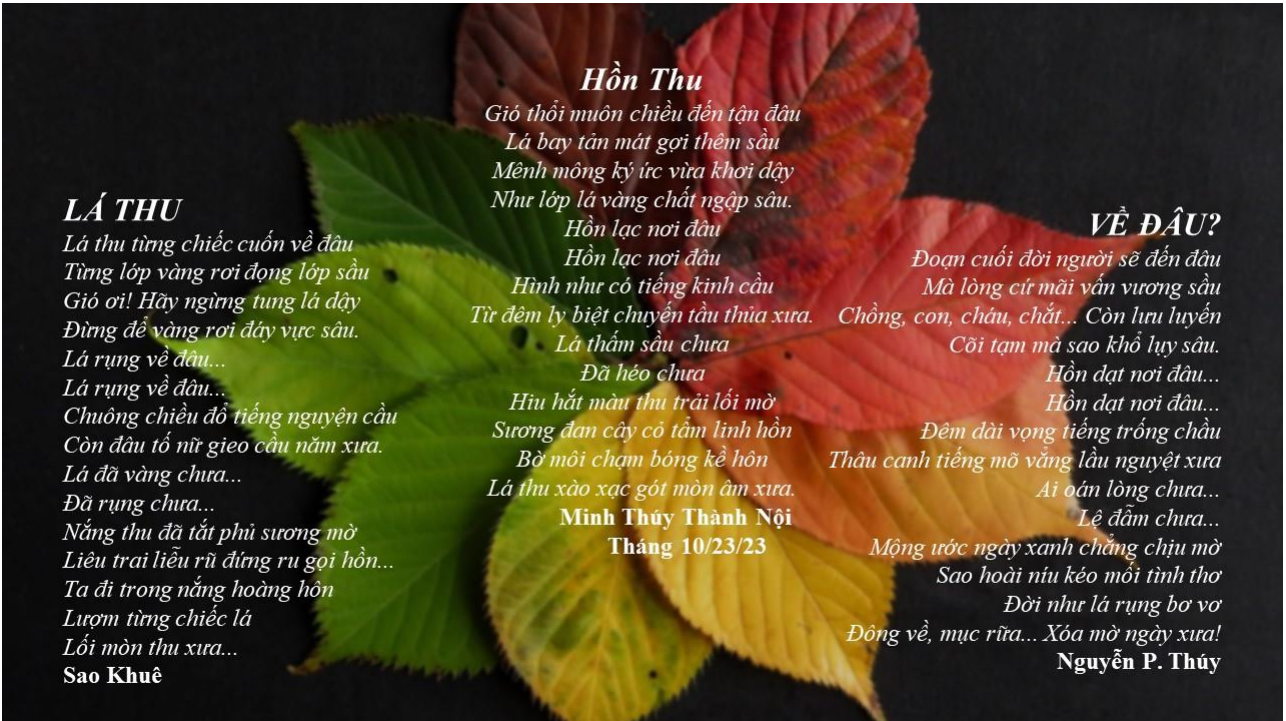
Cô mở mắt và nhìn anh, thật dịu dàng, thắm thiết, say đắm:

– Anh đã cứu tôi. – Cô nói với anh bằng một giọng yếu ớt, không thể cử động vì toàn thân tê cứng. – Tôi là xác tàu đắm. Anh biết rằng xác tàu trở thành sở hữu của người cứu nó không?

– Tôi biết. – Anh trả lời, và nhìn cô như một người mẹ nhìn đứa con đau yếu. “Vì thế nàng sẽ thuộc về ta... **đến thiên thu...**”

– **Henry Gréville**

Thailan dịch

LÁ THU

Lá thu từng chiếc cuốn về đâu
 Từng lớp vàng rơi đọng lớp sầu
 Gió ơi! Hãy ngừng tung lá đây
 Đừng để vàng rơi đầy vực sâu.
 Lá rụng về đâu...
 Lá rụng về đâu...
 Chuông chiều đổ tiếng nguyện cầu
 Còn đâu tổ nữ gieo cầu năm xưa.
 Lá đã vàng chưa...
 Đã rụng chưa...
 Nắng thu đã tắt phủ sương mờ
 Liêu trai liễu nữ đứng ru gọi hồn...
 Ta đi trong nắng hoàng hôn
 Lượm từng chiếc lá
 Lối mòn thu xưa...
 Sao Khuê

Hôn Thu

Gió thổi muôn chiều đến tận đâu
 Lá bay tán mát gợi thêm sầu
 Mênh mông kỷ ức vừa khơi dậy
 Như lớp lá vàng chắt ngậm sâu.
 Hồn lạc nơi đâu
 Hồn lạc nơi đâu
 Hình như có tiếng kinh cầu
 Từ đêm ly biệt chuyển tầu thừa xưa.
 Là thắm sầu chưa
 Đã héo chưa
 Hiu hắt màu thu trải lối mờ
 Sương đan cây cỏ tâm linh hồn
 Bờ môi chạm bóng kẻ hôn
 Lá thu xào xạc gột mòn âm xưa.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 10/23/23

VỀ ĐÁU?

Đoạn cuối đời người sẽ đến đâu
 Mà lòng cứ mãi vấn vương sầu
 Chồng, con, cháu, chắt... Còn lưu luyến
 Cõi tạm mà sao khó luyến sầu.
 Hồn dạt nơi đâu...
 Hồn dạt nơi đâu...
 Đêm dài vọng tiếng trống châu
 Thâu canh tiếng mõ vắng lầu nguyệt xưa
 Ai oán lòng chưa...
 Lệ dầm chưa...
 Mộng ước ngày xanh chẳng chịu mờ
 Sao hoài nứ kéo mãi tình thơ
 Đời như lá rụng bơ vơ
 Đông về, mực rữa... Xóa mờ ngày xưa!
 Nguyễn P. Thúy

HÚ VÍA!

Chị Bông đang đọc tin trên computer bỗng bị tắt ngang xương rồi màn hình tối đen như một người đang tỉnh táo khỏe mạnh bỗng lẩn đùng ra đột quỵ không biết trời trăng gì cả. Từ trong computer phát ra tiếng kêu lạ làm chị Bông hết hồn, cố gắng làm mọi cách để mong “cứu” computer “work” lại nhưng không được. Chị hoang mang lo lắng vội ra phòng ngoài thông báo với chồng:

- Computer của em hư rồi anh ơi.

- Trời, bà thông báo cái computer bị hư mà mặt mày đau đớn như người ta thông báo tin người thân vừa từ trần.

Chị Bông rên rỉ:

- Chứ còn gì nữa, computer là người thân của em. Nếu nó bị hacker tấn công, bị virus hành hạ coi như tiêu đời.

- Ai tiêu đời, bà hay là cái computer?

- Là em đây. Computer có thể mua cái mới nhưng bao nhiêu bài vở của em trong ấy chưa kịp save.

Chị Bông nghẹn ngào :

- Thà rằng hacker nó vào bank account của vợ chồng mình lấy đi một mớ tiền em cũng chưa đau khổ, chưa đau xót bằng những bài vở của em bị xóa sạch.

Anh Bông la làng:

- Ôi trời ôi! Bà nói cứ như bà đang là đại gia tiền rùng bạc biên, đồng tiền nhà mình là công lao dành dụm, mất một xu tôi cũng đau cũng xót mà bà cho mất khơi khơi vậy hả. Kiếm đồng tiền

mới khó chứ những sáng tác của bà toàn là bịa đặt hay có ít thì xít ra nhiều, vẽ rồng thêm rắn vào có gì mà quý hóa. Mất bài vở thì viết lại mấy hồi.

Chị Bông giải bày:

- Anh à, tiền mất thì em... bắt cả nhà mình nhịn ăn nhịn tiêu, thắt lưng buộc bụng coi như lấy lại được; còn những bài truyện bài thơ của em mất thì không ai có thể giúp em; em không thể nào viết lại được như lúc đầu vì những cảm xúc ấy đã qua đi. Anh không nhớ có những nửa đêm em mò dậy chỉ để ghi chép một câu thơ?

Anh Bông mĩa mai:

- Rồi hôm sau bà than thở mất ngủ, bài thơ đăng lên người ta khen xã giao được một câu còn mình thì chết sớm. Bà cả ngày ngồi ở nhà, lái xe chỉ quanh quẩn vài ba con đường trong thành phố, lỡ ra tới đường lớn là lạc lối về mà viết truyện làm thơ mãi tận chân mây cuối trời.

Rồi anh Bông ra ý kiến:

- Nhân dịp computer hư, bà nghỉ viết luôn đi cho đỡ... cực khổ, đỡ mất ăn mất ngủ, mất cả thì giờ cả ngày ngồi “ôm” computer.

Đến lượt chị Bông la làng:

- Ôi trời ôi, anh không an ủi thì thôi mà còn đưa ra lời khuyên chết em luôn. Ngồi “ôm” computer là đam mê của em. Tuổi hưu tuổi già mỗi người có một thú đam mê, anh có muốn em mê casino không? Mê shopping không? Em mê computer là thú vui không tốn đồng xu các bạc nào.

Chị Bông rất yêu quý cái computer để bàn. Nó không những là cầu nối giữa chị Bông với bạn bè và thế giới xung quanh mà còn là người bạn tri âm tri kỷ cùng thức khuya dậy muộn, cùng mưa nắng bốn mùa với chị Bông những khi chị ngồi làm bài thơ hay viết câu chuyện đời. Bao nhiêu tâm tình chị Bông đã gửi gắm vào nó. Lần này rất nhiều bài chị chưa kịp save vào “My passport” thì nó bỗng dưng chứng hư hỏng. Chị Bông bèn dùng cái laptop để vào mail hỏi bạn bè gần xa về cái computer đang bị hư chỉ với một chủ đích là liệu các bài vở trong hardware có bị mất không? Có người trả lời làm chị Bông an tâm là khó bị mất bài lắm có người trả lời lừng lợ còn kèm theo “trách mắng” nếu máy bị virus là mất bài. Sao bài vở viết xong không save ngay để bây giờ lo cuống cuống lên?

Chị Bông vào hỏi ông “Gu Gờ” cũng không có câu trả lời rõ ràng vì không biết computer của chị bị hư hỏng thế nào.

Chị Bông lo xa hình như máy mình bị virus rồi! Trước đó trong inbox của chị Bông thỉnh thoảng có xuất hiện vài email lạ, chữ ngoằn ngoèo Ả Rập, chị Bông đã cẩn thận delete hết rồi mà, hay là chị... lỡ tay bấm vào để virus len lõi vào máy và nay nó tung hoành? Phải chị Bông bị virus tấn công, bị ốm đau thay cho computer, chị còn đỡ lo lắng hơn.

Một ngày trôi qua là một ngày buồn lo, ăn không ngon ngủ không yên. Hôm sau chị Bông mang computer đến một tiệm sửa gần nhà nhất. Khệ nệ ôm cái computer vào tiệm, cái máy nặng và lòng chị Bông cũng nặng trĩu. Ông chủ đang ngồi thành thoi, vây quanh ông là hàng hàng dãy dãy computer cũ đang trưng bày, tiệm vừa sửa chữa vừa bán các phụ tùng và computer cũ. Chị Bông trình bày “căn bệnh” xong và hỏi:

- Ông xem giùm tôi có bị mất memories không.

Khách hàng thì lo lắng mà ông chủ tiệm thì tinh bơ:

- OK. Mai tôi trả lời.

Chị Bông năn nỉ:

- Ông xem xét ngay bây giờ và cho tôi biết đi...

- Sorry, tôi đang bận.

Chị Bông cố nén bức mình nhìn quanh, tiệm vắng tanh như chùa bà Đanh, ông chủ cũng là người sửa computer đang ngồi ế thiu ế chảy mà cũng chảnh chọe.

Chị Bông đành ghi số điện thoại để mai ông chủ sẽ gọi lại khi sửa máy xong và ra về. Thế là thêm một ngày nữa chị Bông sống trong rầu rĩ bất an. Chị nghĩ đến những trang bài vở và thêm khát mơ ước được trông thấy những bài viết ấy vô cùng, y như người mẹ lo sợ đàn con yêu thất lạc và mong gặp lại từng đứa con của mình.

Trưa hôm sau ông chủ tiệm gọi tin nhắn đã sửa xong đến lấy máy về. Chị Bông hỏi hộp vội lái xe đến tiệm.

Vào trong tiệm vẫn vắng tanh như ngày hôm qua, chị Bông vừa thương hại vừa cay cú nghĩ thăm chủ tiệm khó tính, ế khách, lâu lâu mới vớ được một khách là mình chắc ông chủ sẽ tìm cách chém giá chặt đẹp lắm đây.

Ông chủ mở máy cho chị Bông xem thử, đầu tiên là chị Bông kiểm tra lại bài vở vẫn còn y nguyên rồi tới mọi thứ khác vẫn hoạt động như trước, Chị Bông vỡ òa niềm sung sướng, bây giờ chị Bông mới thoải mái mỉm cười tươi rói với ông chủ:

- Cám ơn ông. Bao nhiêu ạ?

- 60 đồng.

Chị Bông giật mình, thật sự ngạc nhiên vì giá quá rẻ, chị nghĩ computer hoạt động lại bình thường và bài vở không bị mất, ông ấy đòi tiền công bạc trăm chị cũng vui vẻ trả ngay. Ông chủ người Mỹ này trung thực, không biết “trông mặt đặt tên”, không biết nhìn tâm lý khách hàng mà “chọc” tiền.

Mở bóp lấy tiền trả xong chị Bông không nén nổi tò mò, hỏi thăm ông chủ tiệm:

- Hôm nay chắc là ông rảnh hơn hôm qua nhỉ? Lúc nào tôi đến cũng chẳng thấy ai.

- Ngày nào tôi cũng bận rộn sửa chữa.

Thấy chị Bông ngỡ ngác ông chỉ từng dẫy computer và nói:

- Ba cái computer này chiều mai tôi sẽ giao, mấy cái kia đang chờ sửa, còn dẫy computer kia là hàng cũ đã tân trang tốt để bán.

Vừa lúc ấy điện thoại của tiệm reo vang, ông chủ ra nghe là một khách hàng nào đó như để chứng minh cho lời kể của ông chủ. Thì ra tiệm đông khách và ông chủ luôn bận rộn chứ không ế như chị Bông đã đánh giá. Chị Bông thấy ông chủ thật hiền hòa dễ mến, chị ân hận đã nghĩ xấu cho người ta, bèn nói một câu lấy lòng:

- Lần sau computer của tôi hư nữa, sẽ đem tới tiệm của ông.

Nói xong chị Bông lại... ân hận, tự dưng nói điều xui xẻo cho mình. Chị bèn... sửa lại:

- Không, không, từ giờ trở đi computer của thân nhân hay bạn bè tôi có bị hư hỏng là tôi nhất định sẽ chỉ họ tới sửa tiệm của ông.

Ông chủ hiểu ý chị Bông, cười cười:

- Tôi cũng không mong computer của chị hư nữa đâu. Chúc chị xài nó bền lâu.

Chị Bông ôm máy computer ra về, lần này thấy lòng nhẹ tênh và cái máy cũng nhẹ tênh. Thật hứ vía.

Lát nữa về nhà trước hết chị Bông sẽ save ngay tất cả những bài vở từ lâu chưa save. Thế là yên tâm không sợ máy hư mất bài vở nữa và tiếp tục thú đam mê “ôm” computer mặc kệ lời khuyên vô duyên, vô lý, vô tội vạ của anh Bông.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Kỷ niệm 2 ngày computer bị hư: Sept.06 và 07, 2023)

EDMONTON CUỐI THU

Edmonton bây giờ mùa thu muôn,
Sắc lá vàng lá đỏ đã bay đi,
Tôi hè phò lang thang chiều dần xuống,
Cơn gió đầu đông hình như đã về.

Edmonton mùa thu đã hao gầy,
Gió thổi nhẹ trên mặt đường im vắng,
Có ai ngờ mùa thu vừa ở đây
Giờ chỉ còn lá khô. Mùa thu chết!

Chiếc lá nào là chiếc lá cuối cùng
Tôi đếm mãi trên cành cây khô héo,
Bước chân tôi đang đi về cuối đường,
Mà hồn tôi theo mây về khắp nẻo.

Sao mùa thu Edmonton quá vội
Không đợi tôi lá phong đỏ góc trời
Tôi không biết rừng phong bao nhiêu tuổi
Bao nhiêu tình, bao mùa lá đã rơi?

Buồn nào hơn Edmonton tàn thu,
Nắng đã khuất sau mái nhà rêu cũ,
Xào xạc đau theo những chiếc lá khô,
Lòng tôi lạnh. Trời ơi, sao nhiều gió!

Lang thang mãi cùng với mùa thu này
Tôi nuối tiếc những sắc màu rực rỡ
Thôi về đi, lá mùa thu đã bay
Thôi về đi, đừng đi tìm quá khứ...

Nguyễn thị Thanh Dương.

(Kỷ niệm cuối Thu Edmonton - Canada)

GIÁC PHÙ VÂN

Tôi choàng ngồi dậy, đẩy lớp khăn trắng đang phủ trên người, nhảy xuống giường, cả người sao nhẹ tênh một cách lạ thường! Xung quanh tôi, bao nhiêu người nằm la liệt, căn phòng lạnh ngắt buồn tẻ và vắng lặng. tất cả mọi người có vẻ nằm ngay ngắn, ai cũng có tấm drap trắng đắp che kín từ mặt đến chân, rất yên, thẳng tắp, không có chút phập phồng của hơi thở lên xuống. Hơi ngạc nhiên, tôi cất tiếng gọi:

- Có ai ở đây không? ... Có ai không?

Không ai đáp trả! Mọi người sao ngủ say thế! Tôi mở cửa phòng tháo chạy ra ngoài.

Tiếng nói ồn ào từ xa xa vọng lại. Tôi men theo đến nơi có xuất phát tiếng nói.

Thì ra nơi đây là nhà thương, mấy cô y tá mặc đồ trắng chạy qua chạy lại, mấy ông bác sĩ cũng có vẻ vội vã lắm! Chuyện gì mà mọi người có vẻ khẩn cấp thế!

Chả ai thèm để ý đến sự có mặt của tôi! Mọi người đi ngang qua tôi, tỉnh bơ! Không sao, tôi dễ làm theo ý thích của mình, thay vì cứ nằm yên trên giường bệnh! Mà tôi có bệnh gì đâu mà vào đây nhỉ, tôi cũng chưa hiểu được chuyện gì nữa!

Đến một căn phòng mà tôi nghe tiếng than van vọng ra từ đây. Dừng lại trước phòng, nhìn ngược nhìn xuôi, xem có ai thấy mình trốn ở đây không, rồi len lén bước vào.

Một cô gái trẻ ngồi quay lưng lại tôi, đang ngồi khóc thút thít bên giường một người bị băng kín đầu và mặt, chỉ hở mỗi cặp mắt đang nhắm nghiền trong tình trạng có vẻ nguy cấp. Người này sao đáng người trông quen thế! Tôi tiến lại gần xem ai.

Hốt hoảng khi thấy đó là Thành, chồng tôi! Còn người ngồi bên cạnh giường đang lo lắng cho chàng là... người em gái nhỏ rất thân với tôi, Tú Lan, mà tôi đã nhận cô ta làm em nuôi, tôi vội vàng chạy đến em, sừng sốt hỏi:

- Trời ơi! Chuyện gì mà anh Thành lại bị băng kín đầu mặt như thế này? Lại còn bị bất tỉnh hay sao?

- ...

Tú Lan như không nghe tôi hỏi mà tiếp tục lay Thành:

- Anh à! Anh... hãy tỉnh lại đi, anh có nghe em gọi không? Anh có sao không?

- ...

Tôi quay lại Tú Lan, nắm lấy vai cô ta. Khi tay tôi vừa chạm vào người cô ta thì cả cánh tay bỗng đau nhói một cách lạ kỳ. Tôi rút tay lại, nhìn vào cánh tay mình, tự hỏi tại sao cánh tay tôi đau nhói thế này, chắc vì thế mà tôi phải nằm nhà thương? Mà chuyện gì đã xảy ra chứ? Sao tôi không thể nào nhớ chút gì hết vậy!

Tôi tiếp tục gọi thật to:

- Tú Lan! Nói cho chị biết... Em có nghe chị nói không? Anh Thành bị gì vậy?

- ...

- Tú Lan, em... giả điếc hay sao? Lẽ nào không nghe chị nói và không thấy chị hay sao chứ?

- ...

Tôi lại đưa tay ra vịn vào vai em, thì lần này cả cánh tay lại đau buốt. Tôi cố gắng hết sức bình sinh nắm chặt lấy vai áo em lắc. Lạ quá! Tay tôi lại xuyên qua làn áo em, tay tôi không hề đụng được vào người của em mà xuyên qua làn áo cô ta.

Tôi lặng yên ngắm nhìn mình. Vô cùng kinh ngạc!

Tại sao tôi lại trở thành như thế này? Tôi bị bệnh gì mà có mặt nơi đây? Sao tôi không còn có thể chạm vào bất cứ vật thể nào cả vậy? Cứ như là mây là khói, xuyên qua tất cả mọi thứ, còn khi tôi cố tình cầm lấy đồ vật nào thì cả người lại đau buốt không cầm được vào! Lạ thêm nữa là khi tôi nói không ai có thể nghe được cả! Tôi bị bệnh gì? Tôi muốn la lên, muốn hét thật lớn, cho vỡ tung cái bệnh viện này để biết tôi đang bị gì mà sao cứ như người “trong suốt” vậy! Hay có một con vi khuẩn nào xâm nhập vào người tôi?

Bất chợt một bác sĩ bước vào phòng bệnh. Tôi lật đật đứng ngay chắn trước mặt ông ta, hét to:

- Hãy nói cho tôi biết tôi bị gì mà các người bắt tôi đến đây?

- ...

Tôi ngồi lù lù đó mà ông ta lại chỉ nhìn sang Tú Lan, không đếm xỉa đến sự có mặt của tôi, ông ta hỏi:

- Cô... có phải là người thân của người bệnh này không?

Tôi thấy Tú Lan ngưng khóc, ngược nhìn bác sĩ:

- Vâng! Chính tôi!

Tôi muốn xen vào chính:

- Không phải đâu! Cô ta là em gái nuôi của chúng tôi thôi, ông đừng có nghĩ cô ta là... vợ của người bệnh nhé. Vợ anh ta chính là tôi đây, tên tôi là Phan Hoàng Thy, sao ông không phone về nhà gọi tôi? Bác sĩ gì mà không tra cứu hồ sơ của bệnh nhân lại hỏi một người không có dính dáng huyết thống gì với gia đình người bệnh cả! Thật là...

Tôi chưa kịp nói ra ý nghĩ của mình thì bác sĩ lại lên tiếng:

- Chúng tôi đã đem xác của cô Hoàng Thy xuống nhà quản rồi, chờ họ làm việc, sau này sẽ cho cô biết tin tức ngày giờ quản sau... Còn anh Thành thì tình trạng có vẻ không còn nguy hiểm nữa, từ từ khi hết thuốc mê, anh ta sẽ tỉnh lại!

- Trời ơi, chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy bác sĩ? Hoàng Thy là... tên tôi đó!

- ...

- Sao ông không nghe lời tôi hỏi à? Ông này bất lịch sự quá! Có biết tôi là ai không mà không thèm trả lời tôi vậy chứ? Tôi cũng là bác sĩ như ông, tôi cũng làm nhà thương như ông, nhưng tôi làm ở tỉnh khác thôi. Sao ông khinh người dữ vậy, không trả lời tôi...

Tôi nghe Tú Lan vừa méo máo vừa nói:

- Thưa bác sĩ... chị Hoàng Thy không thể nào cứu được nữa sao? Chị đã... chết thật rồi sao? Em không thể nào tin được...

- Chết! Tôi... chết rồi sao? Tôi không còn sống trên cùng một cõi với mọi người à? Có làm người không vậy? Tôi đã chết rồi à? Bác sĩ hãy nói cho tôi biết, ông có làm hồ sơ không? Tú Lan! Em đừng tin ông ta nghe, ông ta nói những điều bậy bạ ở đâu không thôi! Chị đây nè, đang đứng trước mặt em! Em có... thấy không? Chị đây! Em nhìn đi, chị đây nè! Tú Lan...

Tôi gục đầu đau khổ, hèn gì từ nãy đến giờ tôi nói không ai nghe, tôi cảm gì cũng không được, bàn tay tôi... hình như trong như màn mây! Từng ngón tay như không còn cảm giác khi chạm vào đồ vật nữa! Thì ra tôi đã... chết! Đã chết! Bây giờ tôi mới hiểu! Mà tại sao chứ?

Tôi lại nghe Tú Lan nói chuyện với bác sĩ:

- Chiếc xe của anh Thành và chị Hoàng Thy chạy ban đêm trên đường về San Diego. Quá buồn ngủ và mệt, nên anh Thành đã mất thăng bằng, lạc tay lái; xe của anh không may đâm qua bên kia đường và bị một chiếc xe tải đi đường trường, không nhận ra vì tối quá nên đã đâm nát xe anh; người ngồi bên cạnh bị chết tại chỗ, còn tài xế thì bị thương nặng nơi mặt và đầu. Không biết đến bao giờ anh Thành mới có thể ra khỏi cơn mơ để trở về với mọi người...

- Có chuyện tai nạn này nữa sao? Tôi đã hiểu rồi... Tôi... đã chết! Còn anh Thành thì trong coma, đang phiêu du ở một nơi thật xa... Sao lúc nãy bác sĩ bảo anh hết thuốc mê sẽ tỉnh cơ mà!

Tôi nghe Tú Lan nói tiếp:

- Thưa bác sĩ đến bao giờ anh Thành mới tỉnh lại? Không phải là anh ấy chỉ mê vì thuốc mê thôi sao?

- Lúc đầu tiên mới vào đây thì thấy tính mạng anh ấy rất nguy cấp, nhưng sau khi mổ lấy cục máu bầm ở đầu ra thì khá hơn nhiều rồi, có vẻ yên... Chờ qua đêm nay xem sao, tôi thấy đầu anh ta cũng không đến nỗi nặng lắm, chỉ là khuôn mặt bị bầm xước nhiều hơn, xương quai hàm bị gãy, sẽ phải mổ khi anh ta tỉnh và khỏe lại...

- Như thế cũng mừng rồi, em cứ tưởng sẽ không còn thấy được mặt của cả hai anh chị của em nữa!

- À! Cô đã xuống nhà xác nhìn mặt chị Hoàng Thy chưa?

- Dạ... chưa!

- Vậy có muốn cùng tôi đi xuống đó không?

- Vâng, xin bác sĩ hãy đi cùng với em!

Hai người cùng nhau rời khỏi phòng Thành, tôi đứng lại nấn ná nhìn chàng:

- Anh! Anh... có nghe tiếng nói của em không?

- ...

Tôi bước lên giường, ngồi bên cạnh chàng, đưa tay vuốt những mảng tóc dính chặt vào thái dương của anh, cả bàn tay lại đau buốt! Tôi quên mất, tôi không thể nào sờ được vào người của thế giới đối nghịch với tôi nữa! Thật đau lòng... Những giọt nước mắt bỗng dung tràn đầy mắt... Kỷ niệm bên anh vồn vện 20 năm, chúng tôi quen nhau từ lúc học tiểu học, số phận run rủi cả hai lại tiếp tục lên trung học, và đại học, nơi đây chúng tôi mới bắt đầu thấy gần gũi, yêu nhau và lấy nhau. Hai đứa định sau khi để dành một số tiền khá một chút rồi mới sanh con, thế nhưng chưa kịp gì cả thì đã ra nông nỗi này.

Nước Mỹ này quá rộng lớn, muốn đi đâu cũng cần phải có xe, chúng tôi mới 17 tuổi đã phải học lái xe để đi đến trường một mình, cái xe là cái chân của mình thật quan trọng lắm. Lăn đường ai nấy đi, không dễ bị tai nạn nếu mình cẩn trọng, chị sợ khi mình mệt, ngủ quên trên tay lái, hay có người say lái ra khỏi làn đường mà thôi. Anh nằm yên, hơi thở nhẹ nhàng, lâu lâu mí mắt anh có chút động đậy, tôi tiếp tục gọi:

- Anh! Là... em đây! Em... sẽ không còn là người thật bên cạnh anh nữa! Nhưng... em... sẽ mãi dõi theo anh, sẽ trợ lực cho anh... Tại sao mình lại sống khác thế giới như thế này! Anh sẽ ra sao khi không còn em nữa? Anh à... Hãy tỉnh dậy đi... Anh có đau lắm không?

- ...

Tôi cúi người xuống, đặt lên má anh đã bị băng trắng, một nụ hôn; khi môi tôi chạm vào chiếc băng ấy, cả môi tôi thật bỗng rất như đụng vào lửa! Như vậy tôi thật sự không còn là người của thế giới sống nữa rồi!

U buồn quá, tôi lặng lẽ rời phòng bệnh của anh, xuống lại nơi tôi đã bỏ đi ra lúc này, cái nhà mồ mà người ta đang quản tôi tại đó.

Vừa xuống tới nơi, tôi thấy Tú Lan và bác sĩ đang đứng nhìn một cái xác chết nữ, trắng bạch, khuôn mặt xanh lè, đầy máu me thật khiếp sợ, mái tóc che hết khuôn mặt của người chết, bác sĩ vén mái tóc của cô gái lên cho Tú Lan xem, tôi nghe tiếng em gái rú lên:

- Chị Hoàng Thy! Chị ơi... sao chị lại ra nông nỗi này... Bỏ lại em...

Cô ta gục xuống bên xác chết!

Tôi đó sao? Là tôi đang nằm đây, người đầy máu me sao? Eo ơi thật dễ sợ làm sao! Xiu cũng đúng mà! Ghê quá! Vậy chắc 100% là tôi đã chết rồi! Từ nay trở đi em ráng tự sống tốt, lo cho mình nhe. Chị đi rồi, sẽ không còn ai lo cho em, cho anh Thành nữa, nhưng... chị muốn sống bên cạnh em một thời gian để đỡ đàn cho em... Sau này chị đi đâu thai cũng không muộn mà! Em... ráng đừng buồn nữa... Tội nghiệp em tôi, thương em thật nhiều.

Khi tôi đã được chôn cất xong xuôi, hình ảnh của tôi được Tú Lan đem về để lên bàn thờ. Gần hết 49 ngày, tôi cứ loanh quanh bên chồng và em, sợ sẽ phải ra đi đầu thai khi được gọi tên; tôi chẳng muốn rời xa người thân phút giây nào cả, nơi đây mới chính là nhà tôi, là chồng tôi, là em gái tôi, tôi không muốn đầu thai vào nhà ai khác đâu!

Tú Lan chăm chỉ ngoan ngoãn, suốt ngày chăm nước, nhang đèn cho tôi thật đầy đủ. Tôi thương em cực nhọc gầy ốm đi làm, thức khuya dậy sớm; nuôi người chồng bệnh của tôi; trả ơn chúng tôi đã bảo lãnh em từ đảo qua khi em không có thân nhân. Em đã xem chúng tôi như anh chị ruột, bây giờ tôi mới thấy được tấm lòng chân thành của em đối với chị.

Sáng nào khi mặt trời chưa mọc, em cũng đọc một bài chú vãng sanh cho tôi. Mỗi lần nghe, cả hồn tôi như đắm chìm vào làn mây nhẹ bồng, thật thoải mái và chỉ muốn xa cõi ta bà, xa chốn con người đang hỗn độn hỷ nộ ái ố, không còn thấy đây là gia đình yêu thương của mình nữa. Một mình tôi lang thang trong nhà, trong những phòng tối, tôi sợ ánh sáng làm chói mắt, chỉ thích mùi nhang và làn hương thơm đưa tâm hồn về quá khứ của những ngày hạnh phúc. Lúc nào trong tâm cũng do dự, không biết nên đi theo làn mây trắng đưa tôi đến một nơi có hoa thơm cỏ lạ, có tiếng nhạc ru hồn mà tôi chưa quen biết, hay hy sinh làm ma đói ở bên cõi người trầm luân này?

Tôi không hiểu đâu mới là chỗ an cư của tôi, nên lúc nào cũng đắn đo do dự! Đặc biệt là khi nghe những câu chú vãng sanh của Tú Lan thì cả tâm hồn và trí óc như có một định hướng. Tôi vẫn nguyện được làm ma Mỹ chứ không phải con ma vất vương đói khát ở những xứ nghèo! Tú Lan trăm công ngàn việc ở phía sau, lo bếp núc, giặt giũ. Hồi xưa những công việc ấy là của tôi, Tú Lan chỉ phụ tôi làm bếp mà thôi. Em ngày càng giỏi trong những món ăn hàng ngày, làm tôi vô cùng cảm động khi em đem những món ăn lên bàn thờ cúng cho tôi.

Đi ngang qua phòng chồng tôi đang nằm nghỉ, tôi muốn vào thăm, chàng đang nằm dưỡng bệnh ở nhà. Quai hàm đã được mổ. Tất cả đều thuận lợi, cũng may chàng còn trẻ, nhanh lấy lại sức, cũng nhờ Tú Lan lo nấu đồ ăn đem vào nhà thương cho anh tâm bồ từ mấy tháng nay.

Đến ngưỡng cửa... Ừ! Tại sao tôi không vào được, như có gì chặn lại? Anh vẫn nằm bên trong thật bình yên, tôi muốn xông vào, muốn ôm lấy anh như xưa, tôi thật rất nhớ anh! Nhưng không thể được! Lạ quá!

Tôi cứ ráng tông mình vào mà không sao vô được. Cứ đến trước cửa là thấy có mấy lần điện sáng ngăn lại. Nhìn kỹ mới thấy có một lá bùa trừ ma! Lá bùa này có từ hồi nào đây? Nó làm tôi vô cùng chói mắt!

Tôi... Tôi... là ma à? Lẽ nào chứ! Tôi... chả lẽ muốn giết chồng? Muốn ăn tươi nuốt sống chàng hay sao? Hay tôi muốn hút máu người bệnh? Tôi trở thành như thế từ hồi nào vậy?

Không! Không thể hút máu, không thể làm chàng hoảng sợ khi thấy tôi chứ! Tôi chỉ muốn thăm chàng, chỉ muốn vuốt ve âu yếm chồng tôi thôi mà! Sao lại nghĩ tôi là ma mà chặn tôi như vậy! Tôi cố gắng lao vào nữa, thi thân với lá bùa, xem ai thắng ai! Ai? Ai đã nhẫn tâm dán những lá bùa này, chống cự lại sự có mặt của tôi?

Lá bùa làm cả mình tôi đau đớn khi đụng vào. Nó như quán lấy thân tôi, như thiêu đốt tôi, hết sức bình sinh tông vào, nếu tôi chết lần này cũng xin cam lòng! Tôi không thể để chồng tôi nằm tro bụi mà chiếc mền đã rơi xuống đất rồi kia, không ai thấy mà kéo lên cả, chắc anh lạnh lắm, chiếc cửa sổ ngay trên đầu lại mở to quá, gió lùa ồ ạt, chàng sẽ dễ bị trúng gió lắm!

Tông một lúc, hết sức, quá mệt! Đành chịu thua lá bùa! Tôi phải đi gọi Tú Lan mới được!

Tôi chạy nhanh ra ngoài vườn, buổi chiều hơi sập tối, trời nổi cơn gió mạnh và sắp mưa, tôi thấy em đang lấy quần áo đã phơi từ sáng vào, em với mái lên cao để lấy cái áo. Cái áo thì quá tầm với của em, em nhón mái cũng không đụng tới. Tú Lan khệ nệ khiêng cái ghế từ trong nhà ra. Em trèo lên, với lấy cái áo, cái ghế nghiêng sang một bên suýt té. Theo bản năng tôi nhắc chiếc áo ra khỏi sợi dây giúp đưa cho em, và giữ vững chiếc ghế không cho lật đổ; những động tác ấy làm tôi mệt bỏ hơi tai, thờ đốc! Làm như lấy hết sinh khí của tôi mới tậu được. Tôi chỉ muốn giúp em làm cho nhanh để còn vào đóng cửa sổ trong phòng Thành, chứ không có ý làm em sợ. Mà sao mọi khi tôi không thể nào đụng vào được những đồ vật, nhưng tại sao bây giờ khi tôi đưa tay ra với thì chiếc áo lại nhắc bỗng dễ dàng ra khỏi dây phơi đó. Tôi nghe Tú Lan hốt hoảng, té xuống đất từ trên ghế, miệng lắp bắp:

- Ma! Ma... ma... bớ...

- Không đâu! Không đâu. Tú Lan à, là chị đây, là chị mà! Em đừng sợ!

- Ma...

Tú Lan hít hít hãi chạy nhanh vào phòng chồng tôi:

- Anh à! Anh dậy đi... Ma... Nhà mình có... ma...

Chồng tôi mệt mỏi từ từ mở mắt ra, cô ta nhảy phóc ngay vào lòng chàng:

- Anh à! Nhà mình có ma... Em thấy... thấy cái áo biết bay!

- Em nói gì chứ?

- Cái áo... bay... Có ma anh à!

Tú Lan nhặt cái mền của Thành ở dưới đất lên, cuộn quanh người, run cầm cập.

- Em chỉ bị ám ảnh thôi, không có gì cả mà, anh nằm đây cả ngày trời, có thấy ma mãnh gì đâu.

Thôi... đừng sợ nữa nhé!

- Anh! Có bùa bảo vệ rồi, còn em... Mà có bao giờ... chị hiện về thăm anh không?

Tôi đang đứng ngoài cửa phòng không vào được vì bị bùa chắn bên ngoài, cũng vội vàng trả lời cho mọi người biết:

- Chị Hoàng Thy đây mà! Tú Lan đừng sợ, là chị muốn giúp em thôi, em đừng nghĩ chị là ma nhé. Chị không muốn làm em sợ đâu mà! Tú Lan à... Hãy tin chị!

Tú Lan bỗng ôm chầm, giấu mặt vào ngực Thành:

- Em sợ lắm, chắc em dọn qua phòng anh quá! Em không dám ở một mình đâu! Phòng em không có lá bùa của thầy!

Tôi chen vào ngay:

- Tú Lan! Không được dọn sang phòng chồng chị nhé! Chị không cho phép cô làm điều tùy tiện ấy đâu đó! Phải biết nể mặt chị chứ!

- ...

- Tôi nói cô có nghe không? Hãy ra đây! Không được ôm chồng tôi cứng ngắc như thế! Còn anh nữa! Tại sao lại ôm cô ta chặt như thế? Cô ta không phải là vợ anh mà, không phải là em gái ruột... mà là em gái nuôi của mình thôi! ...Hãy buông cô ta ra ngay! Hãy buông ra, không thì... biết tay tôi!

Nổi cơn ghen, tôi phóng mình thi gan với lá bùa, những dòng điện tủa ra quất vào người tôi thật đau nhức. Tôi vẫn cứ nhắm mắt lao vào. Đến khi tôi bị những tia lửa ấy nghiền lấy tôi và hất mạnh ra xa, tôi hét lên một tiếng thật đau đớn, cơn lửa bỗng ngừng lại và lá bùa tự động bị rách đôi. Tôi nghe Tú Lan hét lên sợ hãi:

- Anh Thành! Anh có thấy lá bùa bị rách không? Như vậy là nó hết hiệu lực rồi đó! Anh coi chừng nhé! Tối nay mình phải làm sao đây? Em không thể nào nằm bên phòng em được rồi, em sợ lắm!

- Vậy thì dọn qua đây với anh! Anh nói đứng đắn mà!

- ...

Tôi lên cơn thịnh nộ:

- Ai cho phép hai người thế! Hãy rời ra nhanh lên, không thì tôi sẽ ra tay đó! Tưởng tôi chết muốn làm gì thì làm hay sao? Hai người không biết sợ là gì, sẽ xem đây!

Tôi phóng vào ngồi giữa họ, đẩy Tú Lan ra:

- Cút ra khỏi đây ngay!

Tú Lan lỏng tay ôm chồng tôi ra, ngược mặt lên nhìn chàng:

- Anh có thấy gì không? Sao em thấy hình như có cảm giác... lạnh? Anh không lạnh sao? Cái lạnh rất kỳ lạ!

- Hahaha... Sợ chưa! Cút ra ngay!

Tôi thàn cười trong lòng.

Thành đưa tay kéo cô ta lại thật gần:

- Nói thật với em, mấy hôm anh nằm nhà thương, đều gặp chị...

- Thật không? Sao không kể cho em nghe!

- Thật chứ! Kể ra chắc em không tin và sợ đó thôi.

Tôi thấy Tú Lan cuống cả lên, hai chân co hết lên giường chàng, ôm chặt cánh tay anh. Tôi thấy tức cười và thương hại, tôi hỏi chàng:

- Rồi sao nữa? Anh thấy em làm gì và nói gì?

- ...

Chàng tiếp tục kể cho Tú Lan nghe:

- Anh thấy chị Hoàng Thy. Chị buồn ghê lắm, chị khóc khi biết chị đã chết, chỉ còn mình anh sống lạc lõng trên trần gian này thôi, nhưng chị ấy sẽ mãi ở bên cạnh mình để săn sóc và giúp đỡ cho anh và em đó!

- Em sợ lắm! Em chỉ muốn chị ấy sớm đi đầu thai mà thôi... Người và ma đâu thể nào ở chung được! Anh ạ, lúc này em lấy đồ hồi sáng phơi ngoài đây vào, em thấy có một chiếc áo tự nhiên nó bay lại phía em đó! Em nói anh không tin... nhưng có thật mà!

- Hay là hiện bây giờ có chị ấy đang ngồi với mình trong phòng này?

Tú Lan lại sợ hãi trốn sau lưng Thành:

- Anh đừng dọa em nhe, em yếu bóng vía lắm!

- Anh nói thật. Anh và chị đã có những chuỗi ngày thật vui vẻ bên nhau, tụi anh đã từng học chung từ dưới lớp nhỏ cho đến ngày trưởng thành. Anh làm sao quên tất cả một sáng một chiều được, thì chị cũng vậy thôi, chị lại lẻ loi ở bên kia thế giới... Anh nghĩ chị không đành lòng xa mình nên sẽ lang vãng quanh đây, em đừng sợ! Chị chắc chắn không hại gì anh em mình cả, mà chắc chưa quen nơi ở mới của chị ấy thôi...

Tôi ngồi giữa hai người, nghe thật cảm động, ngả đầu vào ngực anh, anh nói một cách khó nhọc, đứt quãng:

- Anh thật khó thở, có vật gì đè lên ngực anh rất nặng... Anh cần uống nước...

- Để em đi lấy cho, anh có mệt thì nằm nghỉ nghe, hàm của anh bớt đau rồi chứ?

Tú Lan chạy vội đi lấy nước cho chàng.

Tôi ngồi trong lòng chàng, đầu vẫn ngả vào tim chàng, tôi nghe từng tiếng tim đập mỗi lúc mỗi yếu...

Sợ hãi, tôi đứng bật dậy để giúp hô hấp cho chàng, bỗng tiếng chàng reo lên:

- Anh hết mệt tim rồi, bây giờ nhẹ hẳn, thở ngon lành rồi.

À thì ra từ nãy đến giờ tôi ngả đầu và ngực chàng, nên làm nghẽn mạch, máu không truyền vào tim! Thật nặng vậy sao? Người ở thế giới khác có sức nặng gấp ba lần so với người cùng một thế giới với mình!

Chàng ngược mặt nhìn tấm hình tôi trên bàn thờ, đôi mắt thật buồn:

- Hoàng Thy... Hãy đem anh theo với em đi! Em có nhớ hồi xưa khi mình bên nhau, anh đều nói với em rằng mãi đi bên cạnh cuộc đời em để bảo vệ cho em mà bây giờ sống một mình bơ vơ, anh không còn vui thú nữa!

- ...

Tôi thật buồn khổ, nếu mãi cứ vẫn vướng nơi này sẽ làm chồng tôi không khỏe lại, chàng sẽ từ chối cuộc sống con người. Những cái vuốt ve yêu thương của tôi lại làm người sống đau đớn, những nụ hôn của tôi lại làm họ buốt rát... Vậy tôi có nên sống gần họ không? Hay sự níu kéo lụy tình của tôi làm họ sợ hãi, trốn chạy?

Tôi muốn giúp em gái làm việc cũng không được, em kinh hoàng bỏ chạy bán sống bán chết!

Còn lá bùa? Dấu hiệu này chứng tỏ người thân đã từ chối sự có mặt của tôi bên họ, nên mới để lá bùa ngăn cấm tôi vào phòng chồng tôi, sợ tôi làm hại anh? Hay sợ tôi quá yêu chàng mà đem

chàng theo trong giấc ngủ mê? Xin lỗi, tôi chỉ muốn đem lại hạnh phúc cho họ mà thôi, chứ không hề muốn gây sự đau khổ kinh hãi. Tôi phải làm sao đây? Nên bỏ về cõi âm hay ở lại đây mang tiếng làm ma không chủ?

Buổi tối, màn đêm đã xuống, tất cả mọi người đi ngủ, là giờ của chúng tôi, những con ma hoành hành! Tôi đau đớn nhìn nhận mình đã là MA! Nếu hết 49 ngày này tôi không đi đâu thai, thì tôi sẽ ở lại cõi người đói khát, lang thang, có thể trở thành quỷ dữ! Tôi không muốn thế đâu! Không muốn làm cho những người thân yêu sợ hãi tôi đâu. Họ có yên tâm làm ăn, yên tâm sống cuộc sống của họ không? Hay lại tìm cách trừ hại tôi!

Lướt ngang qua phòng của Tú Lan, xem em ngủ có ngon không, xem em có quên đắp mền hay quên tắt đèn không, tôi muốn làm công việc của tôi thường làm ngày xưa. Khi đi ngang qua, tôi không thấy Tú Lan trên giường, tôi nghĩ chắc em chưa ngủ và đang làm vệ sinh rửa soạn đi ngủ vì thường em ngủ rất trễ. Tôi lại ngang qua phòng của Thành, mới tới trước cửa, tôi đã nghe hai tiếng thở, một nhẹ nhàng, êm ái của... Tú Lan, và một tiếng ngáy trầm trầm đứt quãng khó khăn của chồng tôi.

Ai cho phép Tú Lan tự tiện sang phòng chồng tôi, khi còn trong 49 ngày của tôi? Tôi còn có mặt trong nhà này mà cả hai người dám không coi tôi ra gì sao chứ!

Lòng tự ái, hẹp hòi không cho phép, hai cặp mắt long lên sòng sọc, định bụng rằng lần này tôi sẽ thẳng tay trừng trị. Tôi đẩy cánh cửa sổ mở ra để xem hư thực ra sao, tôi thấy Tú Lan được chồng tôi nhường giường của chàng cho em, còn chàng thì nằm trên chiếc ghế sofa cạnh đấy, cả hai ngủ rất say. Tôi ngược nhìn xung quanh tường đầy những lá bùa dán khắp nơi! Họ sợ tôi đến như thế sao? Họ không còn muốn nhìn thấy tôi nữa và muốn trừ khử tôi khỏi cuộc sống của họ! Và lần đầu tiên trong cuộc đời làm... ma, tôi chảy nước mắt tủi thân, đau đớn, bơ vơ và... quyết định rời xa họ!

Tôi lướt ra khu vườn sau nhà, nơi đây chỉ toàn những cây lau sậy cao hơn đầu người, tôi bắt gặp dáng Thành ngồi yên trên một tảng đá lớn, quay lưng lại tôi. Tôi đến gần áp khuôn mặt lạnh ngắt sương đêm của tôi vào lưng chàng, tôi không cảm thấy đau đớn như những lần trước, những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt:

- Anh! Em thật nhớ anh lắm, chỉ muốn mãi mãi ôm anh như vậy thôi!

- ...

Chàng vẫn yên lặng không trả lời. Tôi quay lại phía trước mặt để nhìn thẳng chàng, thì mới biết đây chỉ là người nộm bằng rơm, được làm để đuổi những con vật có ý muốn làm hại hoa trái trong vườn nhà! Tôi cảm thấy mình thật thừa thãi, trống trải, không còn thuộc vào thế giới của loài người nữa, chính người nộm này do tôi làm để đuổi mấy chú sóc, hoẵng, lạc vào vườn, đào bới, ăn hết những cây tôi trồng... Bây giờ tôi đã chẳng còn nhớ những chuyện trước kia của con người nữa.

Tôi phải rời xa họ, phải hy sinh bản thân để chồng tôi mau khỏi bệnh, để Tú Lan có cuộc sống yên lành hơn...

Tiếng dế kêu đâu đây thật gần. Gió nhẹ thổi làm bay làn tóc dài của tôi, giúp bước chân tôi đi mau hơn nữa rời xa nơi tôi đã từng buộc chặt cuộc đời. Những giọt nước mắt rớt rơi bay ngược theo chiều gió. Trái tim se thắt thổn thức, tôi nghe tiếng gõ mõ tụng kinh bài Vãng Sanh Tịnh Độ đều đều của Tú Lan vọng ra rất sớm khi trời sắp hừng đông...

Ta về dấu bụi đường quê

Phù sinh quây gánh lối về hư không

Tìm quên trong cõi bụi hồng

Trăm năm thiên cổ một vòng trường sinh. (Thơ Lê T)

Hạnh Phúc Tuổi Không Còn Trẻ Nữa

Bà hàng xóm người Romania của tôi mới trở lại nước Mỹ sau hơn 3 tháng về thăm gia đình ở Romania.

Gia đình người hàng xóm này rất dễ thương và thường biếu tôi hoa trái bà trồng ở vườn bà và tôi cũng "lại quả" với trái lê, trái hồng vườn nhà tôi. Bà mới về nhà mà chịu khó chạy qua nhà tôi để tặng quà kỷ niệm cho tôi và còn hái một mớ nho tươi trồng ở vườn nhà bà cho tôi ăn ngọt miệng nữa chứ. Thế là tôi phải réo ông xã tôi ra hái một vài trái lê, trái hồng vườn nhà tôi để "lại quả" bà cho vui tình hàng xóm.

Chàng bây giờ "không còn trẻ nữa" nên tôi chỉ nhờ chàng dùng cái lồng hái trái của Home Depot để hái trái hồng, trái Asian pear được trái nào hay trái nấy chứ không dám bảo chàng trèo thang hái lê như những năm trước nữa. Thế mà chàng cũng hái được một mớ hồng và lê đủ để cúng Phật và biếu bà hàng xóm Maria. Giỏi quá! Cảm ơn ông xã nhé. Smile!

Mời xem Youtube Anh Minh hái Asian Pear cúng Phật và biếu hàng xóm.

<https://youtu.be/wmAUfiCHBu8>

Tôi và chàng thỉnh thoảng ra làm vườn hay hót lá vàng chung với nhau để chụp hình hay quay video cho tôi làm youtube gửi bà con và thân hữu coi cho vui.

Kỳ này tôi lại là "camera woman" vì chàng là "movie star" chính hái lê chứ tôi sức mảy mà hái nổi những trái lê ở trên cao với cái lồng hái quá nặng.

Mỗi lần hai đứa chúng tôi bên nhau làm việc gì, tôi thường nhớ đến bài thơ **Đôi Dép** của bác Hoàng Lê gửi email tặng tôi trước đây.

Mỗi thứ năm hằng tuần đi họp với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt, tôi thường gặp cụ bà Hoàng Lê năm nay hơn 80 tuổi mà người viết rất quý mến vì tinh thần hăng hái tham gia sinh hoạt của cụ. Cụ không vắng mặt ngày nào dù tuổi già sức yếu. Cụ đã chia sẻ với người viết bài thơ **Đôi Dép** của Nguyễn Trung Kiên rất hay và cảm động nói lên tình yêu đơn sơ, khăng khít của vợ chồng gắn bó bên nhau giống như đôi dép dưới đây:

Đôi Dép

*Bài thơ đầu anh viết tặng cho em
Là bài thơ anh kể về đôi dép
Khi nổi nhớ ở trong lòng da diết
Những vật tầm thường cũng viết thành thơ.*

*Hai chiếc dép kia gặp gỡ tự bao giờ
Có yêu nhau đâu mà chẳng rời nửa bước
Cùng gánh vác những nẻo đường xuôi ngược
Lên thăm nhưng, xuống cát bụi, cùng nhau.*

*Cùng bước, cùng mòn, không kẻ thấp người cao
Cùng chia sẻ sức người đời chà đạp
Dẫu vinh, nhục không đi cùng người khác
Số phận chiếc này phụ thuộc ở chiếc kia.*

*Nếu ngày nào một chiếc dép mất đi
Mọi thay thế đều trở nên khập khiễng
Giống nhau lắm nhưng người đi sẽ biết
Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu.*

*Cũng như mình trong những lúc vắng nhau
Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
Dẫu bên cạnh đã có người thay thế
Mà trong lòng nổi nhớ cứ chệnh vênh.*

*Đôi dép vô tri khăng khít bước song hành
Chẳng thề nguyện mà không hề giả dối
Chẳng hứa hẹn mà không hề phản bội
Lối đi nào cũng có mặt cả đôi.*

*Không thể thiếu nhau trên những bước đường đời
Dấu mỗi chiếc ở một bên phải - trái
Như tôi yêu em ở những điều ngược lại
Gắn bó đời nhau vì một lối đi chung.*

*Hai mảnh đời thâm lặng bước song song
Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
Chỉ còn một là không còn gì hết
Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia.*

(Nguồn: trích trong bài thơ **Đôi Dép** của Nguyễn Trung Kiên- Cảm ơn bác HL)

Mùa Thu lá bay làm rung động trái tim tình cảm của chúng ta nên người viết xin được chia sẻ cùng các bạn bài thơ này để bạn và tôi cùng được sống một ít phút giây lãng mạn của tình yêu chồng vợ, để mà cùng khoan dung, tha thứ cho nhau mỗi khi bị “cần nhân”, bạn nhé. Bạn đồng ý chẳng?

Quý ông chắc chắn là yêu thương bà xã lắm rồi, nhưng vì tự ái của quý ông “to như cái nia” cho nên nếu “bị” bà xã “nhờ giúp đỡ” hay “cần nhân” hoặc “khó chịu” chút đỉnh thì xin hãy cứ làm vui lòng bà xã cho rồi, chuyện gì cũng nên phiên phiến một tí, chiều bà xã một tí, “galant” một tí, giống như quan điểm sống của nhân vật ông Hai Hô trong truyện ngắn *Phiên Phiến Tuổi Già* của tác giả Tràm Cà Mau là “thiên hạ thái bình” ngay.

“Thắng tranh luận, cũng chưa chắc mình đã giỏi hơn người, mà giỏi hơn để làm chi? Và cũng chưa chắc người ta đã chịu cái lý của mình là đúng. Trong tình vợ chồng cũng vậy, nhiều ông nhiều bà tranh hơn thua từng ly, từng tí, cãi vả nhau tung bưng về những điều không ích lợi chi cho ai cả. Rồi giận nhau, nói nặng nhau, làm nhau đau đớn vì lời nói thiếu tử tế, thiếu lịch sự. Có ích lợi gì đâu. Tranh nhau thắng thua, làm sút mẻ hạnh phúc gia đình, làm mất đi thì giờ quý báu bên nhau, làm không khí gia đình nặng nề. Đừng bao giờ nói là phải làm cho ra lẽ, không thì hoá "lùng". Hãy cứ để cho chồng mình, vợ mình "lùng" đi, cho họ sướng. Tại sao đi ra ngoài, không dám "lùng" với thiên hạ, mà về nhà lại "lùng" nhau làm chi cho mất vui.”

Những buổi họp mặt anh em bạn cũ, ông không bao giờ bỏ qua, ông nói là không tham dự thì uống lăm. Ông cho rằng, tuổi già, mà còn gặp lại được bạn xưa, thì không còn gì quý báu hơn. Nằm nhà xem sách, xem truyền hình, đá banh, đâu vui bằng gặp bạn cũ. Gặp dịp vui, thì cứ vui kéo uống, biết mình còn sống được bao lâu nữa mà mãi phí ngày giờ chạy theo lợi lộc.

Mỗi khi có ai mời đi đám cưới, tiệc tùng, ông đến đúng giờ, mà thiên hạ tà tà đến trễ, ông cũng không bực mình. Bởi người ta quen giờ cao su rồi. Họ có cả trăm ngàn lý do để biện minh. Ông có đến sớm, thì cũng có cái lợi khác, được nói chuyện, gặp gỡ, tâm sự tào lao với những bạn bè mà từ lâu ít có dịp gặp nhau. Cũng vui và quý. Để chi có cơ hội thuận tiện để gặp nhau. Đến khi dọn thức ăn ra, không còn cơ hội để nói chuyện nữa, vì ai nấy, lo gấp, lo nhai, không rảnh mà nói chuyện. Khi ăn xong, thì bạn bè vội vã ra về, vì đường xa, vì đêm khuya, vì mệt nhọc. Bởi vậy, ông cứ vui với cái bê bối của thiên hạ, và bằng lòng với câu "Không ăn đậu không phải Mễ, không đi trễ, không phải Việt Nam."

Ông Tư Hô thường nói, tuổi già, cứ phiên phiến với mọi sự, cho khoẻ, cho sướng cái thân già của mình.

(Nguồn: *Phiên Phiến Tuổi Già* của Tràm Cà Mau- Cảm ơn tác giả TCM)

Bạn và tôi đang ở tuổi “không còn trẻ nữa U70, U80 rồi nên cũng cần tìm cách sống hạnh phúc cho tuổi già như những lời đề nghị của một tác giả không thầy đề tên trong bài sưu tầm dưới đây:

Bí quyết sống hạnh phúc trong tuổi già

Trước tuổi trung niên – Đừng sợ hãi!
Sau tuổi trung niên – Đừng tiếc nuối! Hãy tận hưởng cuộc đời lúc nào có thể...

Đừng đợi đến khi chân hết lết nổi, rồi mới tiếc nuối. Khi nào thể lực còn cho phép, hãy đến thăm những nơi mình thích. Khi có cơ hội, hãy họp mặt với các ông, bà bạn già.

Họp mặt không chỉ để ăn uống mà để tận dụng khoảng thời-gian-chẳng-còn-lại-bao-nhiều.

Tiền gởi trong ngân hàng chưa hẳn là của bạn. Khi có dịp cần tiêu, thì cứ tiêu, và hãy đối xử tốt với chính mình vì mình đang mỗi ngày một già đi. Thích ăn gì, cứ ăn! Điều quan trọng là bạn cảm thấy hạnh phúc. Thực phẩm tốt cho sức khỏe – ăn thường xuyên và nhiều – nhưng không hẳn chỉ ăn có thể. Thực phẩm không tốt cho sức khỏe – thỉnh thoảng ăn một chút – không nhất thiết phải tuyệt đối kiêng những thực phẩm này.

Hãy chữa bệnh bằng sự lạc quan. Dù bạn giàu hay nghèo.

Mọi người đều không tránh khỏi Sinh, Lão, Bệnh, Tử. Không có ngoại lệ, đời là thế. Đừng sợ hãi hay ưu tư khi bạn trở bệnh. Hãy sắp xếp trước mọi việc và sẵn sàng ra đi không nuối tiếc. Hãy để các bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho mình, để Thượng Đế chăm sóc cuộc đời và yêu thương mình, nhưng chính mình phải làm chủ tâm trạng mình. Nếu sự lo âu có thể chữa khỏi bệnh cho bạn, thì bạn cứ lo âu đi! Nếu sự lo âu có thể giúp bạn sống lâu, thì bạn cứ lo âu đi! Nếu lo âu có thể đem đến lấy hạnh phúc, thì bạn cứ lo âu đi!

Con cái sẽ tự gây dựng nên gia sản của chúng. Hãy lo gìn giữ Bốn Báu Vật của mình.

- 1) Thân thể mình – cần chú ý hơn đến sức khỏe, chỉ mình biết sức mình hơn ai hết.
- 2) Quĩ hưu trí – tiền do bạn làm ra, nên giữ cho chính mình là tốt nhất.
- 3) Người bạn đời – hãy trân quý từng giây phút sống bên nửa-kia-của-mình; rồi một trong hai nửa sẽ ra đi trước.
- 4) Tình yêu lý tưởng

Các bạn già – hãy nắm lấy mọi cơ hội để gặp nhau. Cơ hội sẽ hiếm hoi dần với thời gian.

Cùng bạn bè, mỗi ngày ta hãy cười vang, nhảy nhót, và vui vẻ với nhau!

Dòng nước không bao giờ chảy ngược lại. Dòng đời cũng vậy, hãy vui sống!

(Nguồn: internet)

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 684-ORTB 1113-101823)

MÙA THU BỎ LẠI

Tôi đi bỏ lại một trời thương

Ngày tháng vui tươi dưới mái trường

Thu sang êm ái ngoài cửa lớp
Cô bé học trò biết vấn vương.

Dòng sông ký ức tươi đẹp quá
Tôi ngụp lặn mình trong thỏa thuê
Cánh diều mộng ước chiều no gió
Mây trắng bông bành cơn mộng mê.

Tôi đi bỏ lại một phố xưa
Ngõ hẻm lung linh ánh đèn khuya
Lá rơi hay bước chân người đến
Giấc ngủ chập chờn tôi ngân ngơ.

Chiều buông bên giàn bông giấy đỏ
Heo may về cánh mỏng mong manh
Có tôi thôn thức theo cơn gió
Có người cùng tôi chờ trăng lên.

Ra đi chiều thu vàng giăng mắc
Chẳng kịp trao ai lời già từ
Người vẫn theo tôi bằng đôi mắt
Lặng lẽ, trách tình tôi hững hờ.

Tôi đi bỏ lại thuở yêu đương
Căn nhà xưa, và những con đường
Tuổi trẻ, mối tình đầu trong sáng
In dấu trong tim chút mộng thường.

Tôi đi bỏ lại một quê hương !!

Kim Loan

Edmonton, Tàn Thu 2023

ĐI DỰ TIỆC CƯỚI

Hồi đầu tháng, ông xã tôi nhắc:

- Cuối tháng này tụi mình đi đám cưới nhé em.
- Em biết rồi, đám cưới cậu pharmacist trong tiệm anh chứ gì. Em quên hỏi, cậu ấy người Việt hay Tây?
- Cậu ấy là dân gốc Afghanistan, lấy vợ là người da trắng, cũng là nhân viên trong tiệm. Nói chung đây là đám cưới mà cả cô dâu chú rể đều là “lính” của anh, cho nên vợ chồng mình cố gắng đi chung vui với họ. Mà em hỏi chi vậy?
- À, nếu là đám cưới người Việt thì mình sẽ... thong thả chút xíu.
- Đây là đám cưới Tây, hơn nữa anh là boss của họ, mình không những đến đúng giờ mà nên đi sớm để bày tỏ sự quan tâm, trân trọng ngày vui của hai đứa.
- Em biết rồi, anh khỏi phải nhắc.

Thật ra, anh ấy nhắc không thừa và không oan tí nào, mà cũng đâu phải lỗi tại tôi, chỉ tại các tiệc cưới Người Việt Nam luôn luôn trễ giờ hơn cả tiếng so với giờ mời trên thiệp, đã từng làm bụng tôi đói cồn cào, choáng váng mặt mũi xanh lè như tàu lá chuối. Từ đó, hễ đi ăn cưới dân Việt là tôi ăn trước chút snack, và đến trễ khoảng mười lăm phút hoặc nửa tiếng. Chồng bảo tôi qua xứ này rồi mà chưa học hỏi thói quen đúng giờ của người ta, nhưng khổ quá, dù tôi đã vài lần đến đúng giờ thì tình trạng là “vũ như cần”, ngồi ngáp dài ngáp ngắn mỗi cả lưng, nên tôi chọn kiểu “lưng chừng”, đi trễ chút xíu nhưng vẫn trong nhóm đến sớm, đợi chờ những người đến sau. Thiệp mời cocktail 6 giờ và tiệc chính thức 7 giờ, vì chồng tôi còn bận làm việc nên chúng tôi chọn giờ vào tiệc, có mặt lúc 6 giờ 45 phút, khi mọi người đã xong phần cocktail đang ngồi yên vị nhỏ to chuyện trò trong tiếng nhạc dịu êm chờ giờ khai mạc. Chúng tôi chào hỏi vài người xung quanh, quan sát không gian nơi tổ chức tiệc, được một lúc thì người MC bước lên podium thông báo, giờ khắc quan trọng đã đến, đôi tân lang sẽ xuất hiện trong giây lát. Mọi người cùng im lặng, hướng ra ngoài cửa, tôi nhìn đồng hồ, đúng 7 giờ, hay nói chính xác hơn là còn 3 phút nữa mới đúng 7 giờ!

Tôi nhớ có lần đi dự một đám cưới người Việt trong cộng đồng, vợ chồng tôi như thường lệ rời nhà đúng giờ... mời trên thiệp (nghĩa là sẽ đến nơi trễ mười lăm, hai mươi phút). Ra đường chồng tôi mới nhớ xe gần hết xăng, tôi bảo:

- Còn sớm mà anh, cứ từ từ đi đổ xăng cho đầy.

Đổ xong xuôi, xe chạy bon bon hướng ra highway về dưới phố, tôi nhả nha nghe nhạc và soi gương trên xe, bỗng phát hiện ra tôi đã quên tô son môi, vì trước đó bận rộn thử đi thử lại mấy cái áo đầm để chọn một cái ưng ý, rồi chồng tôi thúc giục sợ trễ nên tôi sơ sót trong lúc trang điểm chẳng? Bình thường trong bóp tôi luôn có cây son, và chai nước hoa nhỏ, vậy mà bữa đó trời xui đất khiến tôi đổi chiếc bóp khác, rồi lại quên bỏ son vào, báo hại tôi phải năn nỉ chồng:

- Anh ơi, làm ơn quay về nhà, em quên cây son rồi.

Chồng tôi cần nhân:

- Mình đã trễ 15 phút rồi đấy.

- Ôi, chạy về nhà thì mình trễ nửa tiếng, cũng vẫn là... sớm. Anh tin em đi.

- Anh biết, nhưng thà mình đến đó ngồi chờ, còn hơn là vác cái mặt đến quá trễ, anh không làm được.

- Thì dù sao cũng chỉ trễ... nửa tiếng thôi mà. Đôi môi em tái nhợt thế này thà em chết còn sướng hơn đó.

Chồng đành phải đưa tôi về, tôi chạy lên phòng tô son, cẩn thận bỏ cây son vào bóp, rồi vội vàng ra xe, trực chỉ đến tiệc cưới. Nhưng thật không ngờ, “họa vô đơn chí” là có thật, nghe nói ngay trên giữa highway vừa có một tai nạn, hai xe tông ngược chiều vào nhau, đầu xe bê tan tành, xe cứu hỏa, ambulance và xe cảnh sát nhón nháo chặn đường, chỉ còn 1 lane cho mỗi bên. Chúng tôi khổ sở nhích từng đoạn đường, cuối cùng đến nơi parking trễ 1 tiếng 15 phút. Hai vợ chồng hối hả đi vào nhà hàng tiệc cưới, chẳng dám nhìn ai vì xấu hổ. Nung ô kìa, tiệc vẫn chưa bắt đầu, người ta vẫn đứng ngồi lai rai cụng bia, tán dóc. Chị Bảy, được nhiều người Việt ở thành phố tặng cho danh hiệu “chuyên gia đi trễ” của cộng đồng, luôn luôn có mặt sau cùng ở các buổi tiệc, thấy tôi liền chạy đến chào rồi mỉm cười:

- Chị tưởng chị là “nữ hoàng đến muộn” mà hôm nay vẫn... sớm hơn em.

Tôi lí nhí:

- Bị kẹt xe, tai nạn trên highway chị ơi.

- Vậy à, nhưng em yên tâm, em vẫn còn sớm hơn... nhân vật chính là cô dâu.

- Có chuyện gì hở chị?

Chị Bảy lắc đầu, thờ dài:

- Thiệt là xui xẻo tận mạng. Hồi trưa đi chụp hình cưới ngoài park, cô dâu vướng vớ đuôi áo soa-rê và giày cao gót, bị té đập mặt xuống bãi đá nhọn, máu me lênh láng, đưa đi cấp cứu. Mới được xuất viện cách đây một giờ, đang đi tiệm make up và làm tóc lại toàn bộ. Dù chúng tôi thoát nạn vượt qua “danh hiệu nữ hoàng” đi trễ của chị Bảy, ông xã nhất quyết từ nay phải luôn đến đúng giờ, dù là tiệc của người Việt, người da trắng da đỏ hay da màu.

Tiếng nhạc xập xình đưa tôi về với tiệc cưới hiện tại. Ôi, đám cưới Tây có khác, ngoài việc giờ giấc y boong, là những thủ tục giới thiệu cha mẹ hai bên rất gọn gàng (không dài dòng, diễn văn lê thê), và tuyệt nhiên không có tiếng tụng niệm ồn ào “dzô dzô chăm phần chăm”, nhất là khi cô dâu chú rể cùng đại diện hai họ lên phát biểu, cả gian phòng chăm chú lắng nghe, cùng những tràng vỗ tay không dứt mừng cho đôi uyên ương.

Đến lúc xếp hàng đi lấy thức ăn kiểu buffet, ông xã tôi dừng lại nói chuyện với ba má chú rể, họ mặc trang phục Afghanistan trang trọng, vui vẻ đưa đĩa cho từng vị khách, nhưng lại đượm buồn khi nói về sự thiếu vắng một số thân nhân còn ở lại Afghanistan kể từ ngày quân Taliban tiến về “giải phóng Kabul” cách đây hơn hai năm.

Làm sao tôi quên được ngày đó, vì cũng là ngày funeral của Ba tôi. Ngày 16 tháng 8 năm 2021 khi đại gia đình chúng tôi trở về nhà ăn tối sau khi an táng Ba yên nghỉ tại nghĩa trang Arlington, Texas, vừa xem tin tức nóng hổi những hình ảnh quân Taliban tràn ngập thủ đô Kabul trong khi nhiều người dân hoảng hốt “chạy giặc”, cố bám theo chiếc máy bay sắp cất cánh đưa những người Afghan ty nạn rời khỏi quê hương.

Có khác gì sự hỗn loạn ngày 30 tháng 4 năm xưa khi Sài Gòn bị “giải phóng”? Những khuôn mặt căng thẳng, lo sợ, bằng cả mạng sống muốn chạy khỏi quân khát máu đang thâu tóm quê hương. Rồi hình ảnh đám quân Taliban ulla vào dinh Tổng Thống Ashraf Ghani (lúc ấy đã bay ra khỏi nước, hiện đang ty nạn ở Ả Rập), chúng sờ mó chiếm ngấm các vật dụng sang trọng trong dinh cũng như những máy móc hiện đại tối tân với những cặp mắt ngưỡng mộ đầy kinh ngạc (tội nghiệp chúng bao năm ở rừng rú hang động, nào được tiếp xúc với văn minh loài người). Cũng y chang như những câu chuyện chúng ta thường nghe dân Sài Gòn truyền tai nhau về sự ngây ngô (mà khoái nỏ) của các anh cán bộ Cộng Sản Việt Nam.

Lúc ấy, tôi đang học tiểu học trường Đồng Tháp, trước đây là khu quân đội của chính quyền VNCH, xung quanh trường học là những khu cư xá sỹ quan, các ngôi nhà lầu đúc một tầng, có lan can xinh xắn trước nhà, và mảnh sân nhỏ trồng cây tỏa bóng mát rất đẹp. Sau 1975, các gia đình cán bộ dọn vào ở. Chèn đéc ơi, sân trước chúng rào lại, chặt bỏ những cây điệp, cây trứng cá, thay vào đó là trồng rau muống, nuôi lợn “cải thiện đời sống”. Chưa hết đâu nhé, balcony thơ mộng với những chậu hoa leo cũng bị chúng vứt bỏ, rồi giăng dây kẽm phoi quần áo màu xanh... “bộ đội”, đôi khi còn treo cả nón cối và dép râu ở ngoài hiên nữa cơ, cứ như sợ người ta không nhận ra “bố mày là ai” hay sao á!

(Ừa, hình như tôi đang đi... lạc đề!? Thôi dừng lại ở đây, kéo viết nữa thì bài này sẽ bị/được xếp qua bài chủ đề tháng 4 Đen năm tới.)

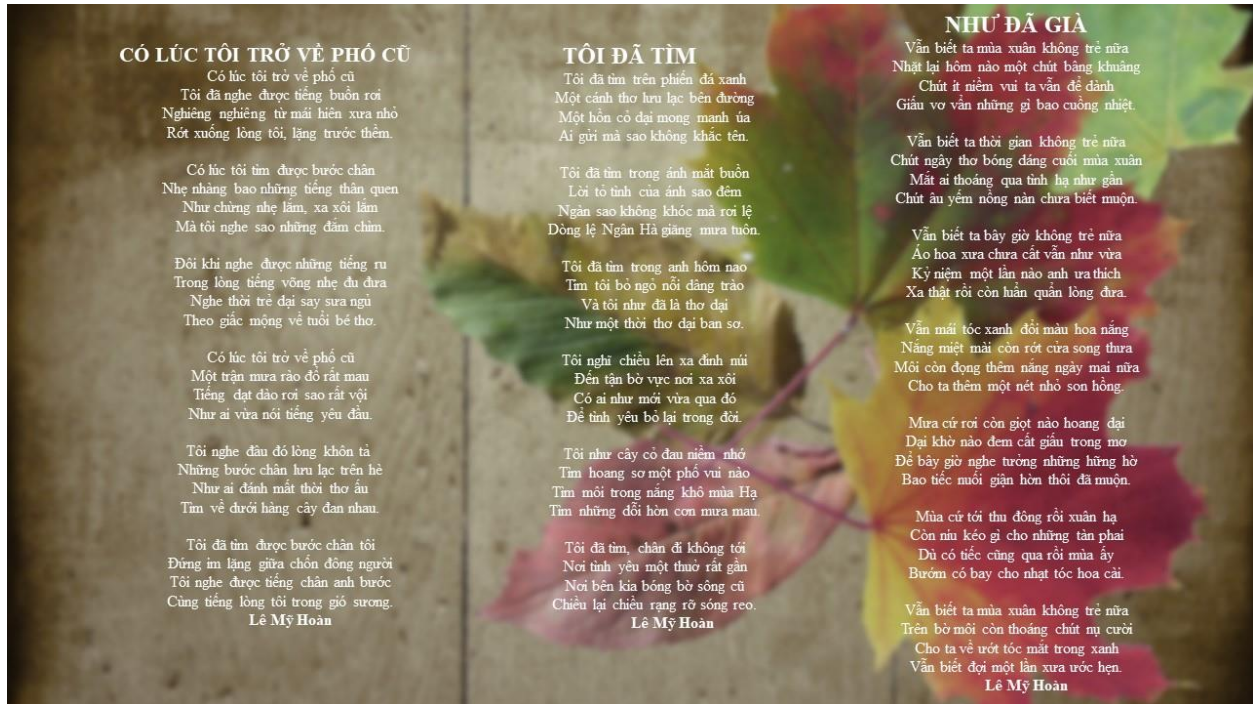
Nhạc lại được trở dậy, đèn trong khán phòng tắt hết, mọi người ra sàn nhảy theo điệu nhảy truyền thống của Afghanistan rộn ràng. Các chàng trai và thiếu nữ múa xung quanh dàn trống, dâng các rổ quà cho đôi uyên ương theo đúng phong tục. Vợ chồng tôi cũng bước ra tham gia, gia đình bạn bè da trắng phía bên cô dâu cũng hòa vào đám đông nhảy nhót, khung cảnh “đa văn hóa, đa màu da” thật đẹp. Chúng tôi ngắm các em gái nhỏ mặc đầm kiểu Afghan sắc sỡ, các em thiếu niên hơn hờ rạng rỡ, các bà các cô và các người lớn tuổi nhìn đám con cháu cũng vui lây,

và trong khóe mắt của họ thỉnh thoảng chợt rướm rướm nỗi sầu vì thương nhớ những thân nhân, đồng bào máu mủ còn kẹt lại quê nhà với chế độ độc tài Taliban.

Trời ơi, chưa có đám cưới (không phải người Việt) nào làm cho tôi có nhiều cảm xúc vui buồn như cái đám cưới này!

Kim Loan

Edmonton, tháng 10/2023

Tạ Ôn Canada

Tôi réo chồng:

- Anh ơi! Lần này em nhờ của anh góp ý để viết Thanksgiving Canada gửi đăng báo.
- Anh biết gì mà đóng góp, ngoài cái chuyện Thanksgiving Canada rơi vào thứ hai của tuần lễ thứ hai tháng Mười.
- Cái đó xưa rồi, em muốn những mẩu chuyện để tỏ lòng biết ơn xứ lạnh tình nồng này.
- Thì em tưởng tượng là ra thôi, “nghe” của em mà.
- Không! Chuyện gì thì còn có thể hư cấu thêm mắm muối, chớ chuyện Tạ Ôn phải là người thật việc thật, của những người xung quanh hoặc của chính gia đình mình.
- Mấy năm qua, em đã lôi hết mọi góc ngách của nhà mình lên báo “cho khắp người đời thóc mách xem” rồi còn gì.

Úi dào! Tôi mỉm cười nghĩ thầm, chồng em bữa nay đem cả thơ TTKH đối đáp với em nữa cơ. Chưa kịp khen thì anh ấy ra ngoài garage soạn túi đồ đánh golf để cuối tuần đi golf trip với Cha xứ và mấy anh bạn trong nhà thờ. Tôi cũng bước ra, loay hoay tìm cái nồi cơm điện cũ để ngày mai thực tập món bánh mới học trên youtube, chồng tôi bỗng reo lên:

- À, có chuyện cho em viết rồi đây, từ cái golf bag này nè, em nhớ ra chưa?

Tôi nhớ ra ngay lập tức, chuyện xảy ra mới vài năm nay thôi.

Sáng hôm đó cả nhà ra garage lấy xe đi học đi làm thì thấy cánh cửa phụ của garage mở toang, chứng tỏ đêm qua chúng tôi đã quên khóa. Vợ chồng con cái hoảng hốt vào lục soát xem có bị mất mát gì hay không. May quá, hai chiếc xe còn nguyên vẹn, không bị cạy cửa hay đập kiếng xe, các đồ linh tinh khác cũng không có dấu hiệu xáo trộn. Chồng tôi vui vẻ:

- Mình ở khu này an toàn thật, em nhỉ.

Tôi liếc chồng một cái, vì anh ấy là người đêm qua đi làm về trễ nhất:

- Ở khu nào cũng có nguy cơ mất đồ nếu cứ lơ đãng quên đóng cửa garage như anh đấy. Hàng xóm thì ai cũng quen mặt, nhưng ai cấm mấy người lạ đi ngang qua, rồi thấy cửa mở như mời mọc, trên đời này chẳng phải ai cũng tốt cả đâu.

Buổi chiều, cả nhà đang quay quần ăn cơm thì chuông điện thoại reo, chồng tôi nhanh chóng trả lời, đầu giây bên kia giới thiệu là sở cảnh sát:

- Chào Mr. Truong, nhà của anh mới bị trộm vào garage đêm qua, đúng không?

Hơi bất ngờ, chồng tôi đáp:

- Dạ đúng thế, nhưng may mắn là chúng tôi chẳng mất gì cả, mà sao ông biết chuyện garage nhà tôi?

- Anh có chắc là không mất một món nào không? Còn bộ chơi golf thì sao?

Chồng tôi vờ lẽ, xin phép được chạy xuống basement để xem cái golf bag còn không. Bình thường thì cái golf bag để trong garage từ đầu mùa xuân, khi cần đi chơi golf lấy ra thuận tiện nhanh chóng, đến khi trời vào thu gió lạnh thì để dưới basement cho qua mùa đông; bởi vậy buổi sáng khi thấy garage bị mở toang cửa, là trời đã sang thu, nên chúng tôi vẫn yên chí bộ golf đã nằm dưới basement. Bây giờ thì rõ ràng là đã bị kẻ trộm mang ra khỏi garage.

Chờ cho gia đình tôi hết chộn rộn vì còn ngỡ ngàng, chàng cảnh sát mới tiếp tục qua phone, kể lại câu chuyện cái golf bag được tìm thấy như thế nào.

Trên đường đi tuần tra vào giờ trưa dưới phố, gần khu cầm đồ mua bán đồ cũ, chàng thấy một người đàn ông, ăn mặc bụi đời, râu ria cầu thả, vác trên vai cái golf bag. Chàng liền suy nghĩ chớp nhoáng, một real golfer thường ăn mặc rất lịch sự, đàng hoàng, không thể nào... rách rưới, tả tơi

như thế, lại càng không có chuyện vác bộ golf lang thang sập sừ giữa phố thế này. Chàng bèn rà rà xe gần người đàn ông, kéo cửa kiếng xe xuống, chào hello rồi cười:

- Nay ông bạn, đi đánh golf hả?

Người đàn ông giật mình khi thấy chàng “bạn dân” vui vẻ nháy mắt mà thực ra biết tổng mọi chuyện, rồi lắp bắp:

- À, không! Thằng bạn của tui nhờ tui đi... bán bộ golf này giùm hấn.

Nghe tới đây, chàng cảnh sát dừng xe, nhảy phóc ra lề đường, đưa ra tấm thẻ Police, ra giọng nghiêm túc:

- Đây là số phone của sở cảnh sát gần đây, tôi tạm thời xin được giữ golf bag này, làm phiên “thằng bạn” của anh đến lấy lại nha.

Người đàn ông ngoan ngoãn vì biết không thể chống cự với chàng cảnh sát cao to, rồi trao cái golf bag cho chàng. Chàng đưa người này về đồn, điều tra thêm để tìm ra chủ nhân, nhưng bên ngoài golf bag có một ngăn nhỏ, trong đó có tấm card chơi golf của chồng tôi với đầy đủ tên, họ và số phone, chàng liền giao người đàn ông này cho chàng cảnh sát khác rồi sau đó liên lạc với chồng tôi để xem nhà tôi còn mất gì nữa không. Đối chứng lời khai với người đàn ông kia, sau đó ông ta được thả còn chồng tôi được hẹn ngày mang golf bag về nhà, coi như xong xuôi, không có chuyện gì xảy ra.

Phải công nhận chàng cảnh sát nhanh trí, có đôi mắt quan sát “thế sự”, nếu không thì bộ golf đã cao bay xa chạy vào tiệm cầm đồ. Chồng tôi lại hơn hờ:

- Ở cái xứ này mình đi làm đóng thuế thật đáng đồng tiền bát gạo, mình được phục vụ lại đầy đủ, công minh, hết sức trách nhiệm.

Tôi góp lời:

- Chứ còn gì nữa! Chuyện này mà xảy ra ở “thiên đường CSVN” thì quên đi nhe, anh sẽ vĩnh biệt golf bag không hẹn ngày tái ngộ. Nếu công an có bắt được kẻ gian thì cái golf bag sẽ bị sung vào “công quỹ”, mà “công quỹ” của chế độ Cộng Sản thì anh biết rồi đấy, có trời mới biết nó sẽ đi về đâu, hoặc anh có muốn lấy lại bộ golf bag cũng trần ai khoai củ, và dĩ nhiên phải tốn... phong bì nữa đấy.

Nói tới “phong bì”, tôi nhớ ra một chuyện cũ, gần 30 năm trước, khi tôi đi sanh con gái đầu lòng. Mới sanh xong vài tiếng, cô y tá mang vào phần cơm tối theo kiểu Tây. Dĩ nhiên là tôi không ăn vì bà má chồng đã nấu cho tôi nôi thịt nạc với chả lựa kho tiêu đúng kiểu cho bà đẻ. lát sau cô y tá vào nhắc tôi ăn, và nói thêm:

- Hay là thức ăn không hợp khẩu vị của cô? Cái tủ lạnh ngay giữa khu Sản có nhiều món khác, cô có muốn không?

Tôi hỏi cho biết:

- Có phải trả tiền không cô?

- No, no! Cô và chồng cô cứ việc lấy ăn nhé.

Buổi tối chồng tôi đến, tôi ép anh ấy ăn đồ bệnh viện vì nó... free, kéo phí của giời, dù anh ấy không đói bụng. Đến ngày ra về, tôi và chồng dọn dẹp lại đồ đạc, tôi nói:

- Anh có mang phong bì tặng cho các cô y tá, hộ sinh, và bác sĩ chưa? Hai ngày qua họ phục vụ rất chu đáo, ở Việt Nam không có phong bì thì đừng hòng họ tử tế.

Chồng tôi gạt ngay:

- Đây là xứ dân chủ tư bản, các y tá bác sĩ làm việc với lương tâm trách nhiệm, nhà nước đã trả lương đầy đủ cho họ, em khỏi lo.

- Nhưng ...

- Em thấy trên tường nơi bàn tiếp khách khoa Sản chứ, họ treo các tấm thiệp cảm ơn của bệnh nhân, đó chính là những món quà quý giá. Nếu em muốn thì chút nữa mình mua bó hoa và tấm thiệp gửi lại cho họ.

Tôi nghĩ mình đang mơ vì vẫn còn ám ảnh chuyện bệnh viện ở Việt Nam.

Hai vợ chồng đi bộ dọc hành lang, tôi lại chợt nhớ ra:

- À mà quên, anh đã đóng viện phí chưa mà ung dung ra về thế này?

Chồng tôi tỉnh bơ:

- Khỏi cần em ạ, chính phủ đã trả hết rồi.

Tôi vẫn chưa tỉnh mộng:

- Anh đừng đùa em chớ, biết bao nhiêu là tiền chớ chẳng ít đâu.

- Anh nói thật đấy. Canada có chương trình y tế toàn dân, em cứ đi từ đây ra cổng xem có ai chặn lại đòi tiền không nhé?

Ôi, cái xứ tư bản “giấy chết” này cho tôi hết bất ngờ này đến ngạc nhiên khác. Tôi sung sướng bước đi cùng chồng, rồi bẽn lẽn:

- Nếu vậy, em sẽ... ề nữa, anh ơi!

Kim Loan

Nhan Sắc... Mùa Thu

Cũng giống như nhiều thành phố khác của Canada và của các xứ lạnh trên thế giới, Edmonton của tôi đón mùa thu vàng xao xuyến lòng người mỗi độ gió heo may lại về.

Lái xe qua khắp các nẻo đường thành phố, dù muốn hay không muốn, người ta vẫn bị băng khuâng bởi những cây lá đổi màu, đẹp như “thiên đường trần gian” mà tạo hóa đã ban tặng cho

loài người. Khi đi bộ, đi hiking trong những mini trails, với người đam mê chụp ảnh thì thời gian dừng lại chụp hình hoặc selfie còn... dài hơn cả thời gian đi bộ. Cuối tuần, người ta lại rủ nhau đi picnic ở các công viên, tận hưởng giờ phút ăn uống nghỉ ngơi bên hồ nước soi bóng những lá vàng rụng rơi theo từng cơn gió, vì chẳng bao lâu nữa là bước vào mùa đông giá rét.

Xóm tôi ở gần một trong những danh lam thắng cảnh khi thu về của miền bắc thành phố Edmonton, con đường số 97 street. Từ khi lá mới chớm màu, cho đến khi thu chín rực trên các hàng cây với màu vàng, cam, nâu, xanh lẫn lộn, tạo nên một bức tranh lộng lẫy cả một đoạn đường hơn một cây số. Người ta từ khắp nơi, bắt đầu đổ bộ lai rai xuống những tàng cây để chụp hình kỷ niệm.

Hằng ngày đi làm, đi chợ, hay đi công việc, tôi đều đi qua đoạn đường Lá Vàng này, nhất là khi chiều buông, thấy cả hàng xe nối đuôi nhau, thả từng nhóm người xuống, có khi còn mang theo “phụ kiện” cho những tấm hình thêm sống động: nào cây đàn guitar, nào tấm vải trải, giỏ picnic, nào cả va li áo quần để thay đổi, thậm chí có cả... chó và mèo cưng nữa. Đôi khi, có những nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, đem theo linh kính đồ nghề tác nghiệp, khuân ra vác vào, làm vui nhộn và rộn ràng cả khúc đường. thỉnh thoảng còn có những cặp tân hôn, còn nguyên váy áo cô dâu chú rể, cả đoàn xe cưới kéo đến đây chụp hình, náo động tung bùng, trao lời thề nguyện yêu nhau cho đến... mùa thu cuộc đời. Chẳng biết sở cảnh sát có cho biết thông kê tai nạn xe cộ ở con đường này chưa, vì hầu như lần nào tôi đi qua đây đều phải ghé mắt nhìn, bị chia trí, lãng đãng tìm vãn thơ, nhiều lần bị những xe phía sau bóp còi inh ỏi, lúc đó tôi mới tỉnh mộng.

Tuy nhiên, tôi để ý, hầu hết các nhóm người đổ bộ xuống con đường Lá Vàng đều là những di dân, như Việt Nam, Philippines, Tàu, Ấn Độ, Trung Đông, mà rất ít những người dân bản xứ da trắng. Chẳng lẽ họ không có tâm hồn lãng mạn, yêu thiên nhiên như người di dân chúng ta, không rung động trước những lùm cây màu vàng ngây ngất, bên thảm lá khô xào xạc, dù không có... con nai vàng ngơ ngác?

Ông xã tôi thì cho rằng, dân da trắng sinh ra và lớn lên nơi này, nên họ đã quá quen với sự thay đổi thời tiết bốn mùa, vì vậy họ không ngạc nhiên, trầm trồ như chúng ta. Còn tôi thì nghĩ, có lẽ người bản xứ da trắng không chơi Facebook; chứ mùa này, trên Facebook dân Việt mình đăng những hình thu vàng, xem mà lóa con mắt. Rõ ràng là “tụi Tây” thua xa chúng ta cái vụ chơi Facebook này.

Những năm đầu mới định cư ở Canada, đến khi các con còn bé, gia đình chúng tôi cũng từng hăng hái bon chen đi chụp những tấm hình đủ kiểu: đứng, ngồi, quỳ, nằm trong rừng thu. Hình còn đầy trong các cuốn albums trong nhà.

Đến bây giờ thì tôi thật sự ngán ngẫm, vì chụp xong, nhìn vào hình thấy mùa thu đất trời thì ít, nhưng mùa thu cuộc đời thì lộ ra đó, trên những nếp nhăn trên trán, vết chân chim bên khóe mắt, khóe miệng, lại phải nhờ “anh App” chỉnh sửa giùm, mệt quá. Thôi thà để “xấu tự nhiên còn hơn đẹp giả tạo”. Thay vào đó là chiều chiều, tôi ngồi nhìn qua cửa sổ, ngắm “mùa thu lá bay anh đã đi rồi” mà than vãn, hờn giận vu vơ và... chế thơ Xuân Diệu:

*Thu của đất trời nay mới đến
Trong tôi thu đến đã lâu rồi
Từ lúc tóc xanh pha tóc bạc
Đêm về thương tiếc tuổi đôi mươi...*

Mà thu xứ này ngán ngủi quá! Năm nào cũng vậy, hễ trên lịch báo tin “first day of Autumn”, sẽ là nối tiếp những khung cảnh đẹp đến nôn nao. Những con đường Lá Vàng rực rỡ một khung trời mùa thu chín, những hàng cây điệu đà với muôn sắc màu của lá, chiều nào cũng dập dìu người và

xe dừng lại, thường thức ngắm nghĩa, chụp hình tới tấp, dạo chơi vui vẻ trong tiếng rơi lá rơi của những chiếc lá nhẹ bay.

Nhưng rồi chẳng bao lâu, chỉ vài tuần thôi, những hàng cây bắt đầu lác đác rụng lá, khăng khiu, tro trọi giữa những cơn gió cuốn cuối mùa, lạnh lẽo theo những vầng mây xám vây quanh.

Người ta vẫn chạy xe qua con đường ấy, nhưng chẳng còn ai dừng lại (dù là nửa con mắt) để nhìn vòm lá khô ấy, dù chỉ là một phút thôi. Con người ta vô tình quá đỗi, hờ hững như chưa hề đắm đuối say mê, chưa từng suýt xoa chiêm ngắm, chưa từng ôm ấp mộng mị làm thơ nhớ nhung, chưa từng tương tư, khi nơi đây còn là một tuyệt tác mỹ miều, rạo rực lòng người. Tôi cũng buồn lây mà cảm hứng xót xa giùm... mùa thu:

Thu lộng lẫy nồng nàn

Bao kẻ đón người đưa

Thu cuối mùa tàn úa

Giận ai kia hững hờ...

Đời bạc thế! Bởi vậy, các ca sỹ, nghệ sỹ, các bà cô... khi vào tuổi “lá úa khóc người đi” cũng nên chấp nhận sự thật phũ phàng này. Thượng Đế công bằng lắm, ai cũng chỉ có một thời thanh xuân rất đẹp (cái thời mà không cần trang điểm, không kẻ mắt tô son, mà vẫn đẹp xinh, đầy sức sống). Đừng nên cố gắng níu kéo một cách thái quá. Nhiều người không chịu già, vẫn diện những bộ áo quần rất “trẻ trung” hơn mức cần thiết, tóc cắt kiểu maika để thêm phần nhí nhảnh, rồi đi thẩm mỹ viện cắt mắt để vẫn mơ màng ngây thơ, đi bơm môi để vẫn có làn môi cherry đỏ mọng, xinh xinh nũng nịu. Nhưng đó chỉ là những cứu vãn bên ngoài, nhìn xa xa thì cũng hấp dẫn, chớ lại gần thì hồng phai vậy. Chồng con trong nhà biết rõ lắm, nhất là mỗi sáng ngủ dậy, giật mình cứ tưởng còn Halloween. Bởi thế tôi đã từng làm thơ nịnh chồng:

Không có đờn ông, chắc đời buồn lắm

Ai sẽ cùng ta thức dậy mỗi ngày?

Ta chưa điểm trang, tô vẽ lông mày

Người vẫn nhìn ta dù ta đang... xấu!

Tôi không phản đối thẩm mỹ khi cần thiết, miễn sao đừng quá lố mà phản tác dụng. Tôi phải nói vậy, vì biết đâu sau này, khi tôi bước vào tuổi “già mà chướng”, nổi húng hời xuân bất chợt, tôi lại đi trùng tu nhan sắc đang về chiều của mình, dù rằng tôi không bao giờ có ý định đó, nhưng never say never, phải không quý vị?

Nói chung, ở tuổi mùa thu hay mùa đông của cuộc đời, tâm hồn lạc quan tươi trẻ là điều quan trọng. Hình như tôi đang đi xa chủ đề thì phải? Đang nói đến mùa thu đẹp thế cơ mà! Dù Thu Vàng hay Thu Sầu lá héo khô, cũng cho chúng ta những phút giây thỏn thức và những bài thơ bài nhạc tuyệt vời, ngẩn ngơ, thấm thía tim gan. Vì có mùa thu mà có thi nhân hay vì có thi nhân mà Thượng Đế tạo ra mùa thu? Cái nào cũng được, xin cảm ơn cuộc đời, cảm ơn mùa thu, vì ai đó đã nói, hằng năm chờ thu đến để buồn. Còn riêng tôi thì để nhớ:

NHỚ THU

Hôm nay trời trở lạnh

Gió heo may sang mùa

Chiếc lá rơi hững hờ

Báo tin mùa thu đến.

Có một trời hoa cúc

Vẫn đến trong giấc mơ

*Có một mùa thu xưa
Của băng khuâng hò hẹn.*

*Người đến không hẹn trước
Người đi thu tàn phai
Tôi bốn mùa thương nhớ
Đêm cô đơn miệt mài.*

*Tôi đã biết tương tư
Mùa thu vàng xao xuyến
Gió nào đưa người đến
Lay động hồn mong manh.*

*Đâu tay người ấm áp
Đêm trăng gầy mùa thu
Xóm nhỏ giếng sương mù
Ngoại ô đèn hiu hắt?*

*Sao người đi xa vắng
Để lòng tôi vết thương?
Chiều thu nào phai nắng
Sương khuya rụng vấn vương.*

*Thu nào là thu cũ?
Mùa thu nào thu xưa?
Hồn tôi thay lá úa
Nhớ thu vàng mênh mang...*

Kim Loan

Portland Tháng Mười Trời Mưa

Portland tháng Mười đã bắt đầu có những cơn mưa và gió lạnh vì đã vào thu. Mấy ngày qua, ở Portland và các vùng phụ cận đã có nhiều nơi bị những cơn lốc làm đổ cây và bị mất điện nữa. Cây hồng mềm trong vườn cũng bị nghiêng ngã và rơi rụng một vài trái hồng. Loại hồng mềm này khi ra hoa thì rụng hoa rất nhiều và khi rớt xuống thì bị hư thối nên phải vứt đi không ăn được nữa, khác hẳn với loại hồng giòn ít rụng hoa và không bị hư hại nhiều.

Đến Tháng 10 là hết mùa Asian Pear. Năm nay, phu quân của người viết đã bước vào tuổi 80 nên tôi không dám kêu chàng trèo thang hái những trái pear chín biếu tặng người thân và bạn bè như những năm trước. Thế là anh chàng cắt cỏ cho tôi được tự do hái Asian Pear đem về ăn thoải mái. Tuy nhiên Asian Pear vẫn rụng mỗi ngày nên người viết phải lom khom đi lượm những trái

pear hư thối trong vườn bỏ vào thùng rác dù trời bên ngoài bắt đầu trở lạnh. Nhưng khi Portland có mưa thì tôi không dám làm cái màn "em đi ngoài mưa gió" ra ngoài lượm trái lê rụng vì sợ bị cảm lạnh.

Lúc trời mưa người viết cũng thích đứng bên cửa sổ ngắm mưa rơi bên ngoài.

Cảnh trời mưa thường buồn hơn là vui và cũng có vẻ lãng mạn, tình tứ hơn. Trong các phim tình cảm Đại Hàn hay Đài Loan, thường có màn anh nắm tay em chạy đụt mưa dưới hè phố hay anh che dù cho em cùng đi dưới mưa! Ôi chao! Thật tình tứ! Thật lãng mạn! Thật ấm áp quá! Phải không bạn? Người viết lại xúc cảnh sinh tình nhớ đến những cơn mưa Sài Gòn năm cũ.

Trời tháng Mười, Portland mưa nhiều lắm:

Mưa ban ngày, mưa luôn cả ban đêm
Nằm lắng nghe mưa đổ nước bên thềm
Lại chợt nhớ những cơn mưa ngày cũ.
Tuổi mười tám, những mộng mơ ấp ủ
Tuổi học trò, tôi thích ngắm trời mưa
Bên người yêu, mưa rơi nhẹ cho vừa
Đủ ướt áo cho anh truyền hơi ấm.

Bên hè phố đôi ta cùng lặng ngắm
Những giọt mưa rơi tí tách trên đường
Mưa lạnh buồn, mưa tạo mọi yêu thương
Dưới dù nhỏ, đôi ta cùng chung bước.

Rồi chinh chiến, nào ai mà biết trước
Những chia ly cách biệt, biệt trùng xa
Mưa xứ người càng gợi nhớ quê nhà
Nhớ bè bạn, nhớ mẹ cha, kỷ niệm.

(Trích trong Tháng Mười Nghe Mưa Rơi - Thơ Sương Lam)

Nhưng mấy cụ ông cụ bà mới được con cháu bảo lãnh sang Mỹ theo diện đoàn tụ hay sang Mỹ theo diện du lịch, ngồi trong nhà nhìn trời mưa sao thấy buồn, thấy nhớ nhà, nhớ mấy đứa cháu nội cháu ngoại ở Việt Nam quá trời nên muốn về lại Việt Nam ngay tức khắc.

Người viết ở Portland, Oregon hơn 30 năm rồi! Cái tiểu bang gì mà một năm 365 ngày thì đã có gần hết 300 ngày mưa rồi, ông xã tôi nói thế. Tuy nhiên, người viết đã quen rồi và lại còn yêu hơn nữa những ngày mưa lạnh ở Portland vì không khí trong lành, mát dịu hơn những nơi khác. Đặc biệt nhất là lúc thu sang với sương mờ giăng giăng khắp chốn, với lá vàng, lá đỏ khắp nơi như một bức tranh tuyệt đẹp, rất hợp với tâm hồn nghệ sĩ của tôi.

Cậu công tử nhà tôi ở Las Vegas nắng ấm chỉ về Portland thăm ba mẹ vào những tháng hè để trốn nắng luôn chứ không thích nhìn mưa rơi như mẹ vào mùa thu. Cũng đành thôi! Chúng tôi chưa có ý định dọn về Las Vegas vì tôi vẫn muốn chị em chúng tôi sống quây quần bên nhau theo như lời mong ước của ba má chúng tôi.

Sống ở đâu quen đó. Bây giờ tôi đã yêu Portland như quê hương thứ hai vì ở nơi đây có biết bao nhiêu là kỷ niệm dấu yêu vì thời gian gia đình chúng tôi sống ở Portland nhiều hơn thời gian

chúng tôi sống ở Việt Nam. Tôi yêu hoa hồng mùa xuân, biển mát mùa hạ, lá vàng mùa thu, tuyết trắng mùa đông ở Portland. Bốn mùa ở Portland đều đẹp trong trái tim tình cảm của tôi. Ở Portland, tôi đã nhận được những món quà tình cảm, những lời chúc thân thương của người thân trong gia đình, của những bạn bè trong “cõi thật” cũng như trong “cõi ảo”, của những độc giả yêu mến thơ văn SL trên Oregon Thời Báo, trên các diễn đàn mà tôi góp mặt góp lời. Tất cả đã nói lên tình cảm thân mến trao cho nhau.

Xin cảm ơn tất cả những cảm tình thương yêu của quý vị đã dành cho người viết khiến cho tôi cảm thấy yêu đời yêu người thêm lên. Thế mới biết con người không phải chỉ sống bằng bánh mì, cơm gạo cho no bụng mà cũng cần được vun xới thêm bằng tình cảm thương yêu cho no tim nữa đấy! Smile! Có phải vì tôi được sinh ra vào mùa thu nên tôi rất thích những gì liên quan đến văn chương, nghệ thuật, tình cảm, tâm linh. Xin mời đọc bài thơ *Bài Tình Thơ Mùa Thu* của người viết dưới đây:

Bài Tình Thơ Mùa Thu

Bạn đã thấy thu về rồi đấy nhỉ
Trên sườn đồi, bên khe núi, vườn sau
Lá trên cây nay đã đổi sang màu
Đỏ tím thẫm hay úa vàng âm đạm.

Khấp mọi nẻo, sương lam giăng màu xám
Gió thu về thổi nhẹ chiếc lá rơi
Những lá kia cũng sắp sửa chia rời
Thân cây mẹ để rơi vào lòng đất.

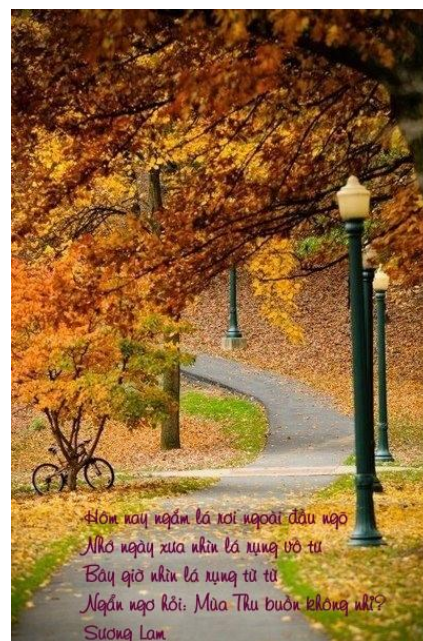
Nhìn cảnh ấy lòng chợt buồn chát ngắt
Ngẫm cuộc đời nào có khác lá kia
Cũng xanh tươi, cũng héo úa, chia lìa
Là cát bụi lại trở về cát bụi!

Dẫu quyền thế, dẫu sống lâu trăm tuổi
Dẫu ngày nào má thắm nét xuân xanh
Dẫu cuộc đời lao khổ hoặc an lành
Rồi cũng phải ra đi hai tay trắng.

Như chiếc lá ngày nào còn trĩu nặng
Trên cành cao tạo bóng mát cho đời
Rồi thu về, lá vàng úa, rơi rơi
Trên phố thị, lá biến thành loài rác.

Con người mãi vẫn đam mê tạo tác
Tham, sân, si, oán ghét, hận thù nhau
Có biết chăng rồi cũng đến ngày nào
Về lòng đất với bao nhiêu nghiệp tội.

Xin đừng lại đừng tạo thêm tội lỗi

Hôm nay ngắm lá rơi ngoài đầu ngõ
Nhớ ngày xưa nhìn lá rụng vô tư
Bây giờ nhìn lá rụng từ từ
Ngẩn ngơ hỏi: Mùa Thu buồn không nhỉ?
Sương Lam

Hãy trao nhau tình thân ái, thương yêu
Trao nụ cười, làm điều thiện cho nhiều
Thì hiện tại sẽ thân tâm an lạc.

Làm việc thiện, tránh bớt làm điều ác
Tỏa tâm lành đến khắp mọi chúng sinh
Đổi xử nhau xin dùng một chữ Tình
Thuận Thiên Lý, Nhân Hòa và Đạo Nghĩa.

Sương Lam

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 682-ORTB 1111-1042023)

NHỚ TRĂNG XƯA

Có một mùa Trăng rất xa xôi
Thuở bé thơ lên chín lên mười
Trăng về để lòng tôi nao nức
Phá cỗ trăng rằm, ôi là vui

Mẹ làm bánh nướng, bánh dẻo thơm
Ba mua cho tôi chiếc lồng đèn
Xanh xanh đỏ đỏ màu rực rỡ
Ngọn nến lung linh đẹp tuyệt vời

Hội đêm rằm, bóng Trăng chơi vơi
Chú Cuội chị Hằng đang mỉm cười
Tôi và lũ bạn đi khắp xóm
Ô kìa, Trăng vẫn ở trên trời!!

Tôi đã ngắm Trăng với mộng mơ
Ước gì như chuyện cổ tích xưa
Được lên Cung Trăng chơi thỏa thích
Giấc ngủ đêm Thu với sao khuya

Ngày Trăng năm ấy đã lụi tàn
Quê hương xa lắm, bạn ly tan
Ba tôi, mẹ tôi ...không còn nữa
Nhìn Trăng, tôi khóc ...nhớ mênh mang ...

KIMLOAN

(Trung Thu 2023)

TRUNG THU KỂ CHUYỆN

Đó là Tết Trung Thu đầu tiên ở trại tỵ nạn Thailand. Thực ra, cuộc sống ở trại ngày nào cũng như ngày nào, nhất là trong “trại cấm” dành cho những người đến trại sau ngày Cao Ủy tuyên bố đóng cửa, ngày dài lê thê, tương lai chưa biết ra sao, có ai để ý cái Tết của trẻ con.

Nhưng may nhờ có Chùa và Nhà Thờ; các Cha và các Sư xin phép Ban An Ninh Trại, rồi cho người ra ngoài chợ Lào, chợ Thái, mua đầy đủ tre, giấy bóng kính, sơn màu, cọ, dây kẽm... để làm những chiếc đèn Trung Thu.

Từ một vài tuần trước, sân chùa, sân nhà thờ bắt đầu rộn ràng với những người ngồi vót tre, cắt giấy, làm nao lòng người tha hương, và không khí trong trại thêm sinh động, hừng khởi hơn thường ngày.

Nhóm chúng tôi bốn nàng: tôi làm thiện nguyện ở post office, một nàng làm cô giáo tiếng Việt, còn hai nàng kia ở nhà phụ trách cơm nước và chiều tối sinh hoạt trong Ca Đoàn Nhà Thờ. Mấy bữa gần kề Trung Thu, hai nàng ấy có mặt hầu như cả ngày ngoài Nhà Thờ, tôi và nàng cô giáo đi làm về phải ăn mì gói trộn cơm nguội, nhưng mà vui, vì ăn xong cũng chạy ra ngoài đó tán dóc, ăn bánh kẹo, phụ mấy chuyện lật vật linh tinh... trừ cơm cũng no ngang.

Theo chương trình, vào ngày Trung Thu, sau giờ lễ tại Chùa và Nhà Thờ, các em thiếu nhi có mặt (bất kể tôn giáo) đều được phát một chiếc lồng đèn và vài chiếc bánh kẹo (lúc ấy trại chưa có người làm bánh Trung Thu). Cô giáo trong nhóm nổi hứng đề nghị chúng tôi làm bữa tiệc “Đón Trăng Rằm” tại nhà, kêu đám học trò nhỏ đến cùng chung vui.

Cả đám hào hứng đồng ý, chúng tôi sẽ nấu một nồi chè đậu xanh bột báng nước dừa, mua thêm vài bịch bánh kẹo, đậu phộng da cá, và vài bình nước Coca Cola. Khi tan lễ các em sẽ kéo về nhà chúng tôi, quay quần ăn uống, ca hát, chơi trò chơi tập thể, rồi sau đó là phần vui nhất của đêm trăng tròn: rước đèn Trung Thu. Chúng tôi sẽ dẫn các em rước đèn vòng quanh các lô nhà, các con đường của trại, vừa đi vừa hát: “Tết Trung Thu em đốt đèn đi chơi/ Em đốt đèn đi khắp phố phường/ Lòng vui sướng với đèn trong tay/ Em múa ca dưới ánh trăng rằm/ từng dinh dinh tắc từng dín dín ...”

Dù ở trại, hồng phải “phố phường” của xóm cũ quê xưa bên bờ đại dương, nhưng ai cấm các em được “vui sướng với đèn trong tay” và “múa ca dưới ánh trăng rằm” trại tỵ nạn?

Đúng 6 giờ 30 chiều, các trò lục tục kéo đến, mỗi đứa trên tay một lồng đèn đủ màu xanh đỏ tím vàng, chúng tôi cũng vui lây với sự hồn nhiên của chúng. Bỗng trời bên ngoài bắt đầu chuyển sang âm u, gió mạnh. Chuyện gì vậy cà, chả lẽ lại là mưa đúng đêm Trung Thu như nhiều lần khi tôi còn ở Việt Nam, dù mùa mưa Ngâu đã trôi qua? Câu hỏi chưa kịp trả lời thì mưa lộp bộp trút xuống, hối hả như kim nén cả ngày giờ mới được bung xả. Cả cô lẫn trò ngo ngác, nhìn những hạt mưa nặng nề bên ngoài mái lá.

Tôi bâng quơ nhớ về Trung Thu năm trước, có xa xôi gì lắm đâu, lúc ấy tôi còn đi dạy học, cùng với các thầy cô giáo trẻ trong trường, hẹn nhau sau buổi dạy chạy ra Nhà Văn Hóa Thanh Niên xem ca nhạc mừng Trung Thu. Vừa xong tiết dạy, trời đầy mây xám báo hiệu sẽ có mưa, nhưng với lòng hăng say tuổi trẻ, hơn nữa ngày hôm sau là cuối tuần không phải bận rộn với giáo án, với trường lớp, chúng tôi vẫn lên đường; sáu bảy chiếc xe đạp, chuyện trò rôm rả mặc kệ ông trời đang hăm dọa với vài tiếng sấm sét dạo đầu. Khi chúng tôi đến tụ điểm ca nhạc, những hạt mưa lớn, nhỏ rủ nhau ào xuống, trắng xóa cả trời đất, chúng tôi cũng kịp gửi xe, chạy vào hội trường an toàn.

Hai tiếng sau, tan đêm nhạc, chúng tôi trở ra thì ôi thôi, mưa không còn lớn nhưng vẫn rả rích, đoạn đường trước mặt ngập nước lênh láng, qua nửa chiếc bánh xe đạp. Đành bỏ tiết mục ăn đêm, chúng tôi phải về nhà, có mấy cô mang theo áo mưa, nhưng nước vương chân vương xe, nên các cô cởi bỏ áo mưa, cả đám hi hục lội nước dắt xe qua những khúc ngập lụt, khúc nào không ngập thì lại leo lên xe, cho mau về khu Gò Vấp ngoại ô thân yêu. Tới nhà, tôi ướt như chuột lột, sau khi thay quần áo khô ráo sạch sẽ, ngồi ăn cơm, mưa vẫn tí tách trên mái tôn nhà bếp, tôi lặng lẽ vừa nhai cơm vừa ngẫu hứng “xào” thơ Hàn Mặc Tử:

Sao anh không về thăm xóm cũ
Nhìn nước vừa lên, nước vẫn lên
Nhà em thấp thoáng nơi đầu hẻm
Mái ướt che ngang cột bóng đèn
Gió theo lối gió, mưa kệ mưa
Dòng nước thành sông, chẳng như xưa
Thuyền giấy chúng mình trôi lơ lững
Giờ đây lênh láng, lội mút mùa
Mơ khách về chơi, khách về chơi
Áo em ướt quá làm sao phơi
Ở đây mưa đến mang ngập lụt
Ai biết vì ai, ơi hỡi trời!

Tiếng ồn của lũ trẻ đưa tôi về thực tại trại ty nạn, mưa càng nặng hạt hơn, không biết khi nào sẽ ngưng, mà đợi đến lúc ấy thì “sau cơn mưa trời lại... tối thui”, nên chúng tôi cho các em ăn tiệc ngay. Các lồng đèn được thắp nến, treo quanh nhà, tạo nên một không gian lung linh, kỳ ảo, và rất lãng mạn. Căn nhà ty nạn tung bừng bởi tiếng ăn uống, hát ca, trò chơi tập thể hòa với tiếng mưa, tiếng sấm sét rền vang.

Tiệc tàn nhưng mưa chưa tàn, còn mưa lâm râm, gió rít nhiều hơn. Thương lũ nhỏ không được ngắm “chị Hằng” nhưng phải ra về vì sắp đến 10 giờ giới nghiêm. Tụi nó nhón nháo tạm biệt các cô. Mấy đứa bước ra trước bỗng quay lại hét lên:

- Cô ơi, ma! Em mới thấy ma!

Tôi nhanh nhẩu trấn an:

- Bậy nà, ma cở gì ở đây chớ?

Nói xong, tôi khựng lại, vì ai ở trại cũng biết chuyện trước đây có nhiều lính bộ đội Việt Nam đào ngũ từ chiến trường Cambodia chạy sang trại Thailand ty nạn, bị Cao Ủy từ chối không cho đi định cư vì nghi ngờ lý lịch “bộ đội”. Các người lính này đã thất vọng, thất cở tự tử, hoặc những trường hợp đau bệnh chết oan uổng. Người ta rỉ tai nhau, vào lúc đêm khuya, nhất là những đêm mưa gió bão bùng, vẫn có những bóng ma lờn vờn, thực hư ra sao tôi không biết, chỉ biết giờ đây chúng tôi nhìn nhau run như cây sậy. Vừa lúc ấy, một đứa khác xuất hiện ngay cửa:

- Hồng có ma cô ơi, hồng có ma, mà là... người ta.

- Là sao?

- Dạ, là một chú mặc áo mưa, cầm cây dù, đứng ngay bên hông nhà, chú đưa con bịch trái cây, biểu đem vô đây.

- Chú đó là ai, tên gì, có nói bịch trái cây này cho ai không?

Thằng nhỏ gãi đầu:

- Dạ, con... quên hỏi!

Chúng tôi liền chạy ra cửa, chỉ kịp thấy một dáng người, che cây dù đen, rảo bước trong làn mưa nơi cuối con đường, dưới ánh đèn hắt hiu y như trong bài hát nào đó “người đi ngoài sương gió, đêm mưa ngoại ô buồn”, thương ghê nơi!

Còn lại bốn đứa chúng tôi, cùng tự hỏi và tự trả lời, chắc là chàng nào đó muốn đến thăm nàng nào đó, nhưng vì mưa quá lớn và vì có lũ trẻ trong nhà, nên ngại vào chẳng? Mà chàng đó là ai? Trong bốn đứa, nàng Quyên đã có người yêu là anh Trinh, hồi này anh ấy cũng có mặt ăn tiệc Trung Thu và cũng mới ra về trước đó không lâu, vậy thì là ai, và muốn thăm nàng nào? Là một đồng nghiệp post office của tôi ư? Không phải, vì mấy anh ấy nghịch như quỷ sứ, đã đến đây thì ngại gì mà không bước vào? Cũng có thể là một chàng nào đó thường lên bưu điện lãnh thư rồi làm... cây si của tôi? Ừa, biết đâu đó lại là chàng trong ca đoàn Nhà Thờ, tương tự nàng ca đoàn, và còn mấy thầy giáo trường Việt Ngữ nữa chi, nàng cô giáo nhóm tôi xinh xắn lắm đấy. Nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn không thể đoán ra là ai, để còn cảm ơn hoặc muốn trả lại cho đúng người.

Nàng Quyên bỗng la lên:

- Hay người ấy là... ma?

Cùng lúc ánh chớp lập lòe ngoài cửa, chúng tôi rú lên, nhưng kịp lấy lại bình tĩnh, bật cười với câu đùa vô duyên của nàng Quyên, rồi mở bịch trái cây ra xem, là những chùm nho căng mọng cùng mấy trái táo đỏ thơm ngát, ngọt ngào.

Ôi, bất kể người ấy là ai, chúng tôi sẽ phải... ăn hết mớ trái cây này, chớ biết làm sao.

Và đêm Trung Thu năm ấy, nơi trại tỵ nạn, có ba cô nàng đi vào giấc ngủ trong tiếng mưa đêm êm ái và cõi lòng xao xuyên băng khuâng.

KIM LOAN

Edmonton, Trung Thu 2023